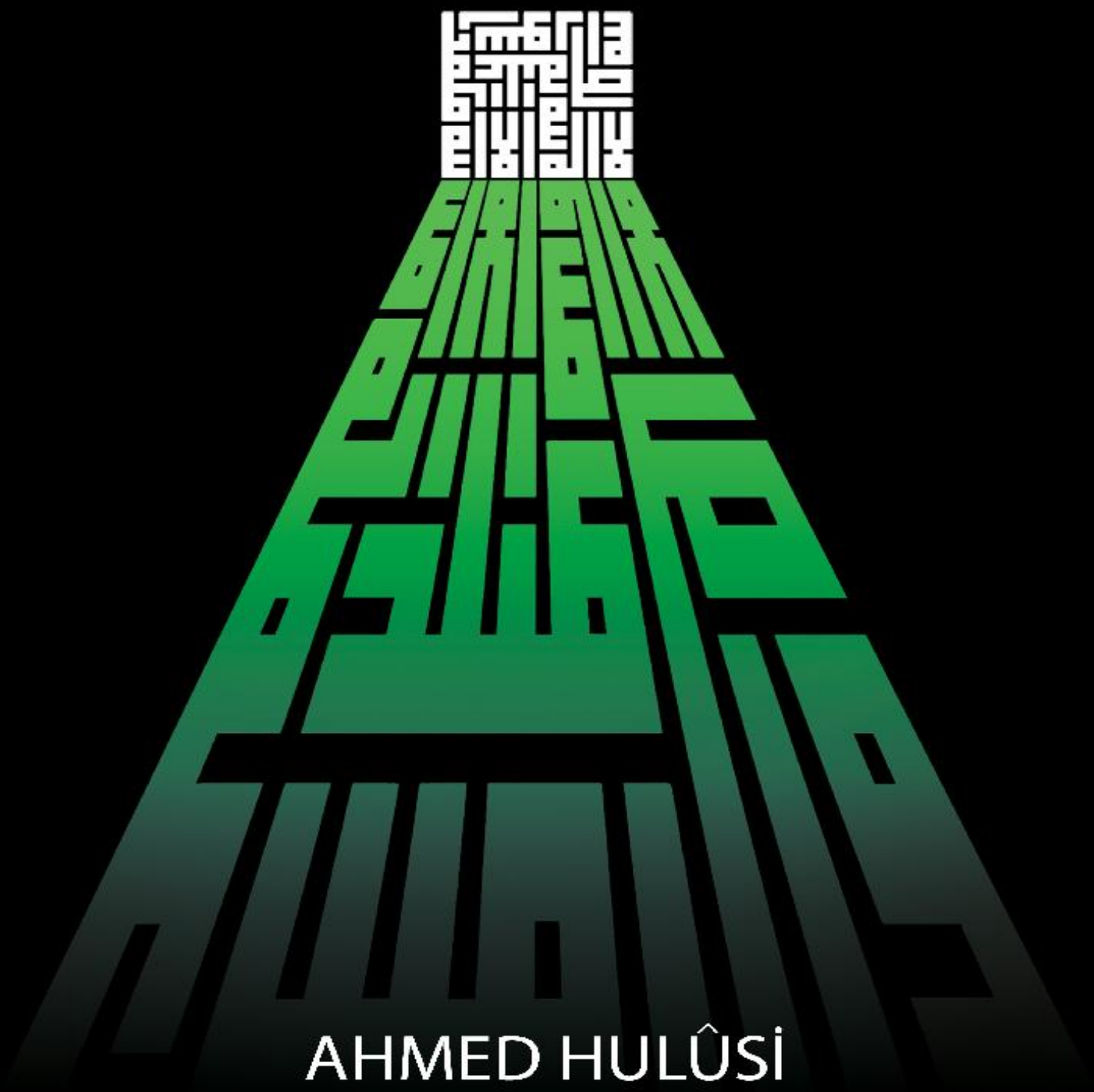

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH

MUHAMMED MUSTAFA

(AleyhisSelâm)

2

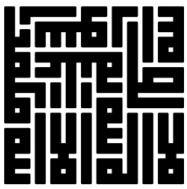

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH MUHAMMED MUSTAFA (AleyhisSelâm)

2

www.ahmedhulusi.org

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.

Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan "Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh" cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır.

Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.

Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır.

Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif
hakkı yoktur.
Bu kitap orijinaline sadık kalmak kaydıyla
herkes tarafından basılabilir, çoğaltılabilir,
yayımlanabilir ve tercüme edilebilir.
Allâh ilminin karşılığı alınmaz.

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH

MUHAMMED MUSTAFA

(AleyhisSelâm)

2

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-7557-28-9

1. Baskı: 1994
. Baskı: 2015

Kapak Tasarımı: Serdar Okan
Grafik Tasarım: Öznur Erman

Film, Baskı ve Cilt:
ELİTEZ Reklam Yayın Matb. Gıda San. ve Tic. Ltd. Şti.
Fulya Mah. Özbal Sk. Yılkar Apt.
B-Blok No: 11/B Şişli - İstanbul
Tel.: 0212 270 50 21 Faks: 0212 270 50 12
grafik@elitezmatbaa.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

ABDULLÂH RASÛLULLÂH MUHAMMED MUSTAFA (AleyhisSelâm) 2

www.ahmedhulusi.org

Seni âlemler (insanlar) **için sadece rahmet olarak irsâl ettik!**

(21.Enbiyâ': 107)

SORU İLMİN YARISIDIR.

Hz. MUHAMMED (a.s.)

Şehâdet ederim ki Tanrı yoktur
Yalnızca ALLÂH vardır...
Şehâdet ederim ki kesinlikle,
MUHAMMED MUSTAFA AleyhisSelâm
Abdullâh, Rasûlullâh ve HatemünNebiyyindir.

AHMED HULÛSİ

İÇİNDEKİLER

1. Ambargonun Kaldırılması İçin Hareketler
2. Âmâ'yı Üzme!
3. Kıyamet Alâmetleri
4. Onuncu Yıl... Hüzün Yılı
5. Efendimiz'in Hz. Aişe ile Nişanı ve Sevde ile Evlenmesi
6. Ebu Cehil'in Borç Ödemesi
7. Taif Ziyareti ve Acı Dönüş
8. Cin Meselesi... Efendimiz'in Cinlerle Görüşmesi Hakkındakı Bazı Âyetler ve Hadisler
9. İsra ve Mi'râc
10. İlk Akabe Biatı
11. İkinci Akabe Biatı
12. Medine'ye (Yesrib'e) Hicretin Başlaması
13. Efendimiz Aleyhisselâm'a Hazırlanan Suikast
14. Beklenilen Gün
15. Ve Hareket
16. Gar'da...
17. Kureyşliler Yetişiyor
18. Yolculuk
19. Takip
20. Kûba'da
21. Kûba Günleri
22. Rasûlullâh'tan Açıklamalar
Medine Devri
23. İlk Cenaze Namazı
24. Enes Bin Malik'in Müslüman Oluşu
25. Abdullah Bin Selâm'ın Müslüman Oluşu

26. Mescidi Nebevi'nin Yapılışı
27. Kardeşlikler
28. İslâm Devleti'nin Kuruluşu Ve "Dünya'nın İlk Anayasası"nın Kaleme Alınışı
29. Yabancı Lisan Öğrenme Bâbı
30. Toprağın Kabul Etmediği Yazıcı
31. Gaza mı, Kervana Hücum mu?..
32. Bedir Kuyusu Başında
33. Bedir'de Karargâh Kurulması
34. Müşriklere Son İhtar Veriliyor
35. Efendimiz'in Bedir'de Dua ile Geçirdiği Gece
36. Efendimiz'in Bedir Gazasından Evvel Yaptığı Konuşma
37. Ve Bedir Gazası Başlıyor
38. Ebu Cehil'in Öldürülüşü
39. Esirler Hakkındakı Karar
40. Ebu Leheb'in Ölümü
41. Hz. Abbas'ın Saklı Altınları
42. Efendimiz'in Kızı Rukayye'nin Vefatı
43. Hz. Âli ile Hz. Fâtıma'nın Evlenmesi
44. Nikâh Merasimi
45. Hz. Âli'nin "Ebu Turab" Lakabını Alması
46. Yahudilerin Düzenlediği Suikast
47. Yahudi Şairin Katli
48. Bedir'de Yaralanan Müşriğin Rasûlullâh'a Kastı
Ahmed Hulûsi Kimdir? Amacı Nedir?

1

◆

AMBARGONUN KALDIRILMASI İÇİN HAREKETLER

Büyük bir kısım Kureyşli müşriklerin yürüttükleri bu hareket karşısında azınlıkta kalan diğer kısım pek ses çıkartamıyordu.Nihayet günün birinde Hişam bin Amr harekete geçti ve doğruca Zuheyr'in yanına giderek ona sordu:

– Yâ Zuheyr, sen ne biçim adamsın ki, dayılarına karşı yapılan bu hareketlere tahammül edebiliyorsun?.. Onların aç-açıkta bırakılmasına göz yumabiliyorsun?.. Onlar bu durumda olduğu hâlde sen rahatına bakıp, hayatını refah içinde sürdürebiliyorsun? Dayınlar aleyhinde bir anlaşma imzalaman için Ebu Cehil'in seni davetine, icabet ediyorsun!.. Hâlbuki sen Ebu Cehil'i kendi dayıları aleyhine böyle bir şeye davet etse idin, acaba o bunu kabul eder miydi?.. Andolsun ki etmezdi... Bilakis seninle alay edip dönerdi... Öyle ise sen ne diye susup oturuyorsun?

Zuheyr bu sözler karşısında bir zaman ne söyleyeceğini bilemeden susup kaldı... Sonra Hişam'a hak vererek sordu:

– Yâ Hişam; ben tek başıma bir adamım... Tek başıma gelsem ne yapabilirim ki?.. Yanımda birileri daha olsa, elbette bu anlaşmayı bozmak için bir teşebbüse girişirdim...

Hişam bu suale rahatlıkla cevap verdi:

– İşte o adam hazır!..

– Kim o bulduğun adam?..

– Ben!..

Pek yeterli gelmedi bu sayı Zuheyr'e ve istedi bir kişi daha:

– O hâlde bir üçüncü kişi daha bul!..

Hişam bunun üzerine kalkıp kendisine yakın olduğunu bildiği Mu'tim bin Adiyy'e gitti ve ona şöyle hitap etti:

– Yâ Mut'im, şu bir kısım Kureyşlinin sözüne bakarak nasıl oluyor da Abdi Menaf oğullarından iki batın ailenin gözünün önünde helâk edilmesine göz yumuyorsun, şaşıyorum sana!.. Yemin ederim ki ben şahsen imkân bulsam, hemen fesh ederim bu anlaşmayı...

– İyi ama ben tek başıma ne yapabilirim ki?.. Bir kişi daha olsa?..

Hişam hemen atıldı:

– İşte ben varım ya!..

Mut'im pek yeterli bulmadı iki kişiyi:

– Sen bir üçüncü adam daha bul..?

Hişam derhâl üçüncü ismi de ortaya attı...

– Zuheyr bin ebi Umeyye!.. O da bizimle beraber düşünüyor... Mut'im'in gene aklı yatmamıştı pek...

– Bir dördüncü kişi daha bulamaz mısın bize?..

Hişam bundan sonra kalkıp doğruca Ebul Bahteri'nin yanına vardı; öncekilere söylediklerini ona da tekrarladı ve arkadaşından sordu:

– Şimdi sen bu işe razı mısın?.. Ebul Bahteri de ötekilerin sormuş olduğu sual ile karşılık verdi:

– Bu iş, bir iki kişi ile olmaz... Başka adamlar da katılıyor mu bize?.. Hişam saydı katılanları...

Bundan sonra, o gece bir yerde toplanıp ne yapacaklarını kararlaştırdılar... Ertesi günü de ayrı ayrı Kureyş'in toplantı yerine geldiler... İçlerinden bilhassa Zuheyr son derece iyi bir şekilde giyinmiş, ve son derece ağır ve kendisini saydıracak şekilde hareket ediyordu...

Evvela Kâbe'yi yedi kere tavaf etti... Sonra da yanlarına geldi ve ağır bir şekilde konuşmaya başladı:

– Ey Mekkeliler... Biz, en iyi bir şekilde giyinip, yiyip içerken, öte yanda bazı yakınlarımızı birkaç basit meseleden dolayı darlık ve sefalet içinde kıvrandıralım; onlara etmedik azapları bırakmayalım; her türlü alışverişten mahrum bırakalım, bu asla olacak şey değildir!.. Her birimizin uzaktan yakından akrabası olan o kişilerle akrabalık bağlarını koparmakta olan o zulüm ifadesi olan sayfa yırtılmadıkça, asla ben de aranızda oturmayacağım... Böylece bilesiniz!..

Asabi bir hâlde Zubeyr'in bu konuşmasını takip eden Ebu Cehil nihayet dayanamayarak patladı:

– Yalancının birisin işte!.. Asla o anlaşmayı yırtamazsın!..

O sırada Zem'a söze karıştı ve Ebu Cehil'e cevap verdi:

– Esas yalancı ve düzenbaz sensin!.. Zaten biz o anlaşmanın yazılmasına katılmamış ve tasvip etmemiştik...

Derken Ebul Bahteri de söze karıştı:

– Zem'a doğru söylüyor!.. Biz katiyen o anlaşmayı imzalamadık ve hatta tasvip dahi etmedik...

Mut'im de onların sözlerini tamamladı diğer köşeden:

– Andolsun ki ikiniz de doğru konuşuyorsunuz!.. Kim ki dediklerinizin aksini iddia eder, o da yalancının ta kendisidir... Biz o sahifede yazılı olanlardan **Allâh**'a sığınırız...

Bunlardan sonra Hişam da aynı şekilde söze karışınca, Ebu Cehil diyecek söz bulamadı... Ve şöyle konuştu:

– Siz aranızda anlaşmışsınız... Bu işe evvelden karar vermişsiniz...

Ve bundan sonra yerinden kalkıp gitti...

Bunun üzerine Mut'im bin Adiyy yerinden kalktı, Kâbe'ye gidip orada yenisi yazılmış bulunan anlaşmayı aldı ve oradakilerin gözü önünde

parçaladı... Sonra da bu beş kişi evlerine dönüp kılıçlarını kuşandılar ve müslümanların muhasara altında tutulduğu mahalleye gittiler... İçerde bir çeşit hapis tutulanları çıkartıp herkesi yerli yerine bıraktılar...

Böylece tam üç seneye yakın bir zaman alan bu korkunç çileli muhasara sona ermiş oldu...

İşte Efendimiz AleyhisSelâm ile Hazreti Hatice'tül Kübra validemizin servetinin çok büyük bir kısmı, bu devre arasında, müslümanların çilesinin azaltılması için sarf olmuş idi...

Efendimiz AleyhisSelâm bir gün Mekke civarındaki vadilerden birinde dolaşırken, Rükâne adlı birisine rastladı... Rükâne o zamanın en ünlü ve yenilmez pehlivanı olup, bütün müşrikler onunla övünür ve sırtını yere getirecek bir kişinin çıkmamasından dolayı başka kabilelere etmediklerini bırakmazlardı...

Efendimiz AleyhisSelâm, Rükâne'ye hitap etti:

– Yâ Rükâne, seni iman etmeye davet ettiğim Allâh'tan korkmaz mısın?..

– Eğer sözüne inansaydım, elbette korkardım ve sana tâbi olurdum... Ama sana inanmıyorum ki...

Efendimiz AleyhisSelâm bunun üzerine üsteledi:

– Peki seni yenersem, benim sözümün doğruluğuna inanır mısın?..

Bu sözler Rükâne'ye hoş gelmişti... Zira bugüne kadar bir kişi çıkıp da kendisini yere yıkamamıştı... Bol keseden attı...

– Eğer beni yenebilirsen, ben de sana iman ederim!.. Bunun üzerine Efendimiz AleyhisSelâm teklif etti:

– Kalk da güreşelim öyle ise...

Rükâne, Efendimiz AleyhisSelâm'a sarılmak isterken, birdenbire nasıl olduğunu anlayamadığı bir şekilde kendini yerde

buluvermişti...

Bu durumda Rükâne neye uğradığını anlamadan şaşkın kalakalmıştı...

– Bunu saymam!.. Haydi bir daha yen bakalım!..

Gene ayağa kalktı ve Efendimiz AleyhisSelâm'ın üzerine geldi... Fakat ne gezer; daha beline bile sarılamadan gene kendisini yerde buluverdi!.. Efendimiz AleyhisSelâm'ın ne yapıp da kendisini yere serdiğine bir türlü aklı ermemişti... Şaşkın şaşkın konuştu:

– Şüphesiz inandım ki sen bir sihirbazsın!.. Ben senin ne biçim güreştiğini asla anlayamadım...

Efendimiz AleyhisSelâm ona bir şey daha göstermek istedi inanması için:

– Sana bundan da büyüğünü göstereyim mi?

– Nedir o?..

– Şu Semure ağacının buraya geldiğini görürsen bana inanır mısın?..

– Hayır, bunu yapamazsın!..

Efendimiz AleyhisSelâm ileride duran Semure ağacına döndü ve seslendi:

– Allâh'ın izniyle buraya gel!..

Ağaç bir anda, inanılmayacak bir şekilde yerinden hareket etti ve toprağı yararak bütün kökleriyle dışarı çıkıp onların karşısına gelip durdu... Rükâne korku ile heyecan arasında şaşkın bir hâlde afal afal seyrediyordu olanları... Korku ile güç belâ konuşabildi:

– Hayatımda bundan daha büyük bir sihir görmedim... Onu yerine gönderebilir misin şimdi de?..

Efendimiz AleyhisSelâm tekrar ağaca hitap etti:

– Allâh'ın izniyle dön yerine!.. Ağaç yerine dönmüştü...

Rükâne ise şaşkın bir hâlde oradan ayrılmış ve kavminin yanına gittikten sonra da bütün olup bitenleri onlara anlatmıştı... Bazıları Rükâne'nin Mekke'ye döndükten sonra müslüman olduğundan bahseder...

2

◆

ÂMÂ'YI ÜZME!

Velid bin Mugıyre, bir gün **Efendimiz** AleyhisSelâm'la oturmuş konuşuyordu... Daha doğrusu **Efendimiz** AleyhisSelâm onu da İslâm camiasına ve inançlarına sokmak için gayret ediyordu...

O sırada Hazreti Hatice'tül Kübra validemizin dayısının oğlu olan ve her iki gözü de görmekten mahrum bulunan Abdullah bin Ümmü Mektum onların yanına çıkageldi... Ve onların konuşmakta olduğunu görmediği için konuştu:

– Yâ **Rasûlullâh**, beni irşad et, **Allâh**'ın sana öğrettiklerinden bana da bir şeyler öğret..?

Müşrik ulularını yola getirmek için çaba sarf ederken Abdullah bin Ümmü Mektum'un araya girmesi **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı üzmüştü... Havayı dağıtmamak için onunla pek ilgilenmedi...

Bu sırada '**Abese** Sûresi'nin ilk on iki ayeti nâzil oldu bu hâdiseden dolayı:

"Asıldı yüzü ve çevirdi yüzünü!

O âmâ geldi diye.

Ne bilirsin, belki o arınacak!

Yahut hatırlatılanı düşünecek de böylece o zikra (hatırlatma) kendisine fayda verecek!

Kendini mustağni görene gelince...

Sen ona ilgi gösteriyorsun!

Onun arınmamasından sana ne!

Ama sana öğrenme hevesiyle gelen o!

O haşyet duyuyor!

Sen onunla ilgilenmiyorsun!

Hayır, muhakkak ki o hatırlatmadır.

Dileyen Onu hatırlar!" (80.'Abese: 1-12)

Bu âyeti kerîmenin nüzûlünden sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm, ne zaman Ümmü Mektum (r.a.)'a rastlasa;

– **Ey Rabbimin beni uyarmasına sebep olan kişi...** diye iltifatta bulunur ve kendisini yanına alarak bir süre sohbet ederdi...

3

◆

KIYAMET ALÂMETLERİ

İslâm'ın dünyaya yayılmaya başlayışının onuncu yılına yaklaşırken, biraz da okuyucularımıza **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kıyamet alâmeti olan hâdiselere ait bazı hadislerinden nakiller yapmak, sonra da kaldığımız yerden devam etmek istiyoruz...

İşte **Efendimiz**'in son günlere dair anlattıklarından bazıları:

"Ruhum kudret elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, bir adam kabir yanından geçerken, kabir yüzünden değil, birbirini takip eden dünyevî belâ ve musibetler yüzünden ölümü daha kolay görerek:

– Keşke bu kâbirde yatan ben olsaydım... diye temenni etmedikçe kıyamet kopmaz... " (Sahihi Buhari ve Müslim)

***

"Fırat nehrinin suyu çekilerek, altun hazinesini açıklaması zamanı yaklaşıyor... Her kim o arada bulunursa, o hazineden bir şey almasın... Aksi takdirde ölür veya öldürülür...

Fırat nehrinin suyu çekilip, altından dağ ortaya çıkmadıkça kıyamet kopmaz... Bu hazine yüzünden kıtâl vuku bulur... Her yüz kişiden doksan dokuzu ölür... Her kişi, yalnız ben kurtulurum diye ümitlenir, çarpışmaya katılır... "

***

"Kufe'de kırmızı bir rüzgâr esmişti. Derken:

– Kıyamet saati geldi, yâ Rasûlullâh!.. demekten başka bir konuşma hâli olmayan bir adam çıkageldi...

Anlatan Abdullah İbni Mes'ud, sözün burasında doğruldu ve şöyle devam etti:

– Miras taksim olunmadıkça ve ganimetle ferahlanmadıkça kıyamet kopmaz... dedi... Bundan sonra da eliyle Şam tarafını işaret ederek şöyle devam etti:

– Pek çok düşman, müslüman halk ile harp etmek için (ordu ve silah) toplarlar... İslâm ehli de onlarla harp etmek için (ordu ve silah) toplarlar... Ravi:

– Bu sözünle Rumları mı kastediyorsun? diye sorar...

– Evet...

İşte kıtâl sırasında büyük bir saldırma ve çetin bir reddetme olur...

Şöyle ki: Müslümanlar ölüm kalım harbi yapacak ve ancak galip olarak dönecek olan bir fedailer birliğini ordunun ilerisine çıkartırlar... Bu birliklerden önce fedailer yok olup gitmişlerdir...

Neticede İslâm ordusu da, düşman ordusu da geri döner... İki ordudan hiçbiri galip değildir, fakat iki ordunun da öncüleri mahvolup gitmiştir...

Sonra müslümanlar gene en önde ölüm kalım savaşı yaparak ve ancak galip olarak geri dönecek öncüler çıkartırlar...

Müteakiben tekrar gece bastırana kadar ölesiye savaşılır... Gece bastırınca iki taraf da gene geri çekilir...

Sonra üçüncü defa gene böyle bir birlik çıkartılır... Fakat akşama kadar iki tarafın fedaisi de mahvolduğu hâlde, gene iki taraf da galip değildir...

Artık dördüncü günde İslâm ordusunun bakiyesi onlar üzerine hücuma geçer. Bunu takiben Allâh, hezimeti düşman üzerine kılar ve öyle muazzam bir öldürülme ve kıtâl olur ki, misli görülmeyecek

bu kıtâlin... Hatta kuş cinsi, çarpışan o ordu fertlerinin yanlarından uçar da, bir türlü onları geride bırakamaz, nihayet ölü olarak yere düşer...

(Harb o kadar çetin ve yok edici olur ki) bir baba, (mesela) yüz fert olan oğullarının hepsini harbe hazırlayıp yollar da, sonunda onlardan bir tekinin dışında başka kimsenin kalmadığını görür...

Artık sonunda hangi ganimetle ferahlanılır?.. Yahut miras aralarında bölünüp paylaşılabilir?..”

***

“Müslümanlarla yahudiler arasında çok kanlı bir muharebe olmadıkça kıyamet kopmaz... O muharebede müslümanlar yahudileri tamamıyla kırıp öldürecekler... (Bu yahudi mahvı o kadar umumi olur ki) Hatta bir yahudi taş yahut ağaç arkasına gizlenir, akabinde o taş veya ağaç:

- Ey müslüman, Ey Allâh’ın kulu, şu arkamda saklanan kimse yahudidir, binaenaleyh gel de onu öldür!.. der... ”

***

“Ben Rasûlullâh AleyhisSelâm’dan işittim:

- Kıyamet, Rumlar insanların en çoğu oldukları hâlde kopar!.. buyuruyordu.

Bunun üzerine Amr:

- Andolsun, sen bunu söylüyorsan, muhakkak onlarda şu dört haslet vardır:

*** O zaman onlar, insanların fitne anında en akıllıları ve haliymi;**

*** Musibetten sonra en süratle sıhhat ve iyiliğe dönenleri;**

*** Firardan sonra hücuma geçme zamanı en yakın olanları;**

*** Miskin, zaif ve yetimler için insanların en hayırlı olanları;**

Bir de beşinci sıfatları vardır ki;

*** Melîklerin zulmünü en çok men edenlerdir... dedi."**

***

Ümmü Seleme (r.a.)'dan...

"Rasûlullâh AleyhisSelâm buyurdu:

– Bir kimse Kâbe'ye sığınır (yanındakilerle birlikte).

Onların kendilerini himaye edecek kimseleri, kendi kendilerini koruyacak nüfus sayıları, harp hazırlık malzemeleri bulunmamaktadır.

Onlara doğru bir ordu gönderilir...

Bu ordu, Beydâ mevkisine geldiği zaman toptan yere batırılır...

Artık onlardan kaçıp da, kendilerinden olanlardan haber verecek olan bir kimse kurtulamaz..."

***

"Hayret verici bir hâdise gördüm:

<u>Ümmetimden bir kısım insanlar</u> Kâbe'ye sığınmış bir adam sebebiyle, Kâbe'yi kastederek geliyorlar... Nihayet onlar Beydâ'ya ulaştığı zaman yere batırıldılar... "

Ashab sorar:

– Yâ **Rasûlullâh**, şüphesiz ki yol birçok insanları bir araya toplayabilir?.. (Onlar ne olacak...)

– Evet, onların arasında, bilerek bu işe kastedip gelenler; icbar edilerek götürülenler ve onların kafilesinden olmayan diğer yolcular da vardır.

Bunların hepsi bir helâk ile helâk olacaklar da, kıyamet gününde çeşit çeşit çıkış yerlerinden çıkacaklardır... Allâh onları niyetlerine göre diriltecektir.

****

“İki müslüman kılıçları ile birbirlerine yönelip vuruştukları zaman, öldüren de, ölen de ateştedir.”

buyuruldu, **Rasûlullâh** AleyhisSelâm tarafından...

Bunun üzerine soruldu:

– Yâ **Rasûlullâh**, öldüren böyle; peki ölen neden böyle?..

– Ölen de arkadaşını öldürmek istemiştir...

***

“Şüphesiz ki, Allâh arzı benim için dürüp devşirdi de bu sebeple ümmetimin mülk ve tasarrufu arzdan bana, dürülüp toplanan yerlere kadar ulaşacaktır...

Bana kırmızı ve beyaz iki hazine verildi ve ben Rabbimden ümmetimi bir kıtlık senesiyle helâk etmemesini;

Kendi nefislerinden başka herhangi düşmanı onlara musallat kılıp da cemaat ve varlıklarının hepsini kökünden kazıyıp helâk etmemesini talep ettim... Rabbim:

– Yâ Muhammed, ben bir hüküm verdiğim zaman artık o red olunmaz!.. Ben, sana, ümmetinin lehine, onları umumi kıtlık ile helâk etmemeyi, onlar üzerine nefislerinden başka bir düşman musallat etmemeyi ve dolayısıyla yeryüzünün bütün etrafında bulunanlar toplansa bile köklerini ve cemiyetlerini kazıyıp helâk etmemeyi teminat verdim...

Nihayet, senin ümmetin, birbirlerini helâk eder ve birbirlerini esir alır olmakta devam edecektir... ”

***

“Sizler bir canibi karada, bir canibi deryada olan bir şehir işittiniz mi?.. Sahabiler:

– Evet, işittik, yâ **Rasûlullâh?**

– İshak oğullarından yetmiş bin kişi o beldeye gaza etmedikçe kıyamet kopmaz…

Bu gaziler o beldeye gelip, konakladıkları zaman, silah ile harp etmezler, ok da atmazlar… "Lâ ilâhe illâllâhu vallâhu ekber" derler…

Bunun üzerine o şehrin iki canibinden biri düşer… Sonra ikinci defa;

"Lâ ilâhe illâllâhu vallâhu ekber" diyecekler… Akabinde şehrin diğer canibi de düşecektir…

Sonra üçüncü defa bu sözü tekrar edecekler… Bunu takiben kendileri için bir gedik açılacak ve buradan şehre girecekler ve ganimetlere nail olacaklardır… Gaziler ganimetleri taksim etmekle meşgûl bulundukları sırada birdenbire imdat isteyen bir feryatçı gelir ve:

– Muhakkak DECCAL çıkmıştır, der!..

Bunun üzerine gaziler her şeyi terkederek geri dönerler…"(*)

(*)Şehrin bu fethinin kıyamete yakın ve Deccal'in zuhurundan evvel olacağı, çetin bir harp yapmaksızın, sadece zikir ile tahakkuk edeceği bildirilmektedir…

Bu hadîs-î şerîf ile ilgili gördüğümüz için Sultan Fatih ile bir velî olduğu nakledilen Akşemsettin arasındaki konuşmaya burada yer vermek istiyorum:

"Sultan Mehmet'in çeşitli kimseler tarafından İstanbul gazasından menedilmek istendiğini duyan Akşemsettin, Sultan Mehmet'e şu bilgiyi verdi:

– Evvela Kostantiniyye'yi Sultan Mehmet feth edecektir… Sonra Beni Esfer alır. Beni Esfer elinden de MEHDi alır… **"** (Tezkiret'ül Evliya, Sayfa:161)(M.Z.K.)

***

Bir sabah **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm Deccal'dan bahsederken, onu zem ve tahkir etti... Ve onun ne büyük bir belâ olduğunu belirtti... Öyle ki, biz onu Nahl civarında zannettik... Vakta ki O'nun yanına gidince, bizdeki hüzün ve teessürü anladı da:

– **Size ne oluyor?** dedi...

– Yâ **Rasûlullâh**, sabahleyin Deccal'dan bahis açarak, onu tezyif ettiniz ve ne büyük bir belâ ve fitne olduğunu söylediniz... Hatta biz onun Nahl denilen yerde olduğunu zannetmiştik... dedik. Bunun üzerine:

– Sizin için en çok korktuğum Deccal'dan başkalarıdır... Sizin için, Deccal'dan daha çok başka şerrlilerden korkarım!..

Şayet Deccal, ben sizin yanınızda iken zuhur ederse, yalnız başıma onu cevap veremez hâle getirip,susturur ve davasını iptal edebilirim... Eğer ben aranızda değilken çıkarsa, artık herkes kendisini müdafaa edip, onun şerrinden korunmalıdır...

Zaten Allâhû Teâlâ, her müslümanı onun şerrinden himaye buyuracaktır...

Deccal, son derece kıvırcık saçlı, gözü dışına fırlamış bir gençtir... Ben onu sanki Katan oğlu Abdül Uzza'ya benzetiyorum... Her kim, Deccal'e yetişirse, ona karşı KEHF Sûresi'nin evvelinden ve âhirinden on âyet okusun... Bu âyetler, sizi onun tasallutundan korur...

Deccal, Şam ile Irak arasındaki yoldan çıkıp, Arapların üzerine yürüyecek... Öncülerini sağa sola gönderip, şerrlerinden hiçbir kimse emin olmayacaktır...

O zamanda mevcut olan ey müminler, dininizde sebat ediniz!..

– Yâ **Rasûlullâh**, yeryüzünde ne kadar kalacaktır?..

– Kırk gün kalacak, bir günü bir sene, ve bir günü bir ay, ve bir günü de Cuma kadar... Diğer günleri de sizin günleriniz gibi olacaktır...

– Yâ **Rasûlullâh**, bir sene hükmünde olan o günde, bize bir günün namazı kifayet eder mi?.. diye soruldu.

Rasûlü Ekrem:

– Hayır, kifayet etmez!.. Siz, ona göre namaz vakitlerini tahmin ve takdir ediniz... Her yirmi dört saati, normal günler gibi zamanlara ayırarak, beş vakitlik namazlarınızı kılınız...

– Yâ **Rasûlullâh**, Deccal'in sürat-i seyri nasıldır?..

– Şiddetli rüzgâr önünde bulut sürati gibi mesafe kateder... Bir kavmin yanından geçer, onları, "Kendisinin Rableri olduğuna inanmaya" davet eder... Onlar da ona iman ve icabet ederler... O da bulutlara emreder, yağmur yağar; yere emreder, istidraç kabilinden otlar biter... Hayvanlar da meralardan fevkalâde besili ve sütlü olarak dönerler...

Sonra Deccal başka bir kavme gelir, onları da "Kendisinin Rableri olduğuna inanmaya" davet eder... Lâkin onlar bu daveti kabul etmeyip, reddederler... Ve tevhid dininde sebat ederler... Deccal onların yanından döner; bu defa o kavimden yağmur kesilir, otlar kurur... Mera olmadığı için hayvanlar da ölür... Mal namına ellerinde hiçbir şey kalmaz...

Deccal harap bir yere uğrar; oraya: "Define, madenlerini çıkar deyince!" deyince, bal arılarının beylerini takip ettikleri gibi, defineler de süratle Deccal'i takip ederler...

Sonra Deccal tam mânâsıyla kuvvetli bir genci tanrı olduğuna iman etmeye davet eder... Kabul etmediğinden dolayı öfkelenerek, o delikanlıya bir kılıç havale eder ki, hedefe atılmış ok gibi süratle,

delikanlının vücudunu birbirinden bir hedef kadar uzak iki parçaya böler... Onu tekrar hayata kavuşturduktan sonra, yine tanrı olduğuna inanmaya davet eder... Delikanlı beşûş bir çehre ile güler...

– Bu adam nasıl iflâh olabilir?.. der.

Delikanlı bu vaziyette iken, Allâhû Teâlâ, Meryem'in oğlu Mesih (İsa)'yı gönderir...

İsa AleyhisSelâm, boyanmış iki hulleye bürünmüş, ellerini de iki meleğin kanatları üzerine koyarak Dimişk (Şam)'ın doğusundaki Minare-i Beyzâ'ya iner...

Başını eğince, hamamdan çıkmış gibi, tertemiz bir hâlde terler... Başını kaldırdığı zaman da, saçlarından inci taneleri gibi nûrânî damlalar iner... O'nun soluğunu koklayan kâfir mutlaka ölür... O nefes, göz alabildiği yere kadar uzanır...

İsa AleyhisSelâm Deccal'i aramaya koyulur... Nihayet onu Bâbı Lut'ta, Mescidi Aksa'ya yani Kudüs'e yakın bir yerde yakalar ve öldürür...

Sonra Hazreti İsa'nın yanına, Deccal'in şerrinden Allâh'ın muhafaza buyurduğu bir kavim gelir... İsa AleyhisSelâm, onlara ikram olmak üzere, yüzlerini mesheder. Onların korkularını giderir... Cennetteki derecelerini haber verir...

Bu sırada Allâhû Teâlâ, Hazreti İsa'ya şöyle vahyeder:

"Ben sana, itaat ve inkiyaf eden bir cemaat meydana getirdim. Hiç kimsenin onları öldürmeye gücü yetmez. O kullarımı Tur dağında muhafaza et" buyurulur...

Bundan sonra Cenâb-ı Hak, Yecüc ve Mecüc denilen iki büyük kavmi gönderir... Bunlar yüksek yerlerden akın edeceklerdir... İlk kafile Teberiye gölüne uğrayıp, oradaki suları tamamen içecekler,

ikinci kafile de oradan geçecek ve vaktiyle burada çok su varmış diyecekler.

Sonra Beytül Makdis dağına yürüyecekler ve yeryüzündekileri öldürdük, şimdi sıra göklere geldi, geliniz de gök yüzündekileri de öldürelim diyecekler, oklarını göklere doğru atacaklar... Allâhû Teâlâ onların attığı okları, istidraç olmak üzere, kana bulamış bir hâlde onlara iade edecek.

İsa AleyhisSelâm ve ashabı Tur dağında mahsur kalacaklar... Öyle ki kuşatmanın şiddetinden bir öküz başı, onlardan her biri için, bügünkü paranızla yüz dinardan daha hayırlı olacak...

Bunun üzerine Nebiyullâh İsa AleyhisSelâm ve ashabı, onların belâsından kurtuluş için Allâh'a yalvaracaklar...

Allâhû Teâlâ onların dualarını kabul edip, Yecüc ve Mecüc kabilelerinin enselerine "Nugaf" (günümüzde yeni keşfedilen ve Yamyam virus adıyla tanınıp, insanı oniki ila onaltı saat arasında öldüren bir tür gibi) **musallat eder.**

Sabahleyin çılgınların hepsi de, Allâh'ın kudretiyle tek bir nefes gibi bir anda helâk olurlar. Sonra, İsa AleyhisSelâm ve ashabı, Tur dağından aşağı inerler... Yeryüzünde onların kokmuş leşlerinden bir karış yer bulamazlar...

Yine İsa AleyhisSelâm ve ashabı Allâh'a yalvarırlar da, Cenâb-ı Hak deve boynu gibi kuşlar gönderir. Onlar leşleri alıp, Allâh'ın istediği yere atarlar...

Sonra Cenâb-ı Hak pek çok yağmur indirir de, ondan hiçbir ev ve çadır mahsun kalmaz... O yağmur bütün yeryüzünü yıkar, ayna gibi tertemiz, yemyeşil bir hâle getirir...

Sonra yeryüzünde; meyvalarını verir, evvelki gibi, onun kabuğu ile gölgelenirler... Meraya gönderilen koyun, sığır, keçilerin de

sütleri bereketli olur... Öyle ki sağmal devenin sütü, kalabalık bir cemaati, sığırın sütü bir kabileyi; koyunun sütü de, yakın akrabadan bir cemaati doyurur...

İşte bunlar böylece bolluk içinde, böylesine refaha kavuşmuş bir hayat geçirirken, Cenâb-ı Hak hoş bir rüzgâr gönderir. Bu lâtif rüzgâr, halkı koltuklarda; her mümin ile müslimin ruhunu kabzeder. Ortada en şerrli insanlar kalır...

O zamanda, insanlar yekdiğeriyle boğuşurlar, erkekler ile kadınlar merkepler gibi halkın huzurunda alenen cinsî münasebette bulunurlar...

İşte bu fena adamlar üzerine de kıyamet kopar...

***

"Muhakkak ki, Deccal'in iki gözünün arasında KÂFİR yazılmıştır... Onun amelini kerih görüp sevmeyen herkes o yazıyı okur...

Şunu kati olarak biliniz ki, sizden hiçbir kimse ölünceye kadar, Aziyz ve Celiyl olan Rabbini asla göremeyecektir... "

***

Rasûlullâh, namazını bitirince güler bir hâlde mimber üzerine oturdu da;

- Herkes namaz kıldığı yerinden ayrılmasın!..

Buyurdu.. Sonra da sordu:

- Sizleri niçin topladığımı biliyor musunuz?..

Sahabiler:

- Allâh ve Rasûlü en iyi bilendir!..

Rasûlullâh buyurdu:

- Allâh'a yemin ederim ki, ben sizleri ne bir rağbet ve ne de bir korkudan dolayı toplamadım... Sizi toplamamın sebebi şudur:

Temim ed Dâri Hristiyan bir kişiydi... Geldi ve biat edip İslâm Dini'ne girdi. Ve bana öyle bir hâdise anlattı ki, onun söylediği bu hâdise, benim sizlere Mesih Deccal hakkında anlattıklarıma uygun düşmektedir...

Bana hâdiseyi şöyle anlattı:

Cüzam ve Lâim kabilelerinden otuz kişiyle beraber, bir gemiye binmiş, dalgalar da bu gemideki yolcuları deniz ortasında bir ay çalkalayıp oyalamış... Sonra gemiyi bir adaya yaklaştırıp oraya sığınmışlar... Daha sonra, büyük geminin arkasında yedekte çekilen sandallara binip geceye kadar beklemişler... Sonra adaya çıkmışlar... Kendilerini gövdesi pek çok kıllı bir dabbe karşılamış; öylesine kıllı imiş ki, bu yüzden önünü arkasından ayırt edememişler...

Gemi halkı o dabbeye sormuşlar:

– Sen nesin?.. O da:

– Ben Cessase'yim!.. cevabını vermiş. Sonra da o mahlûk konuşmaya devam etmiş:

– Ey topluluk, siz şu Hristiyan manastırındaki adama gidiniz... Çünkü o, sizin haberinizi çok şiddetle arzu eder!..

Bu dabbe bize bir adamı tahsis kılınca, biz onun dişi bir şeytan olmasından korktuk ve süratle yürüyüp, nihayet manastıra girdik... Orada, cüsse bakımından, gördüğümüz insanların en irisi olan, iki eli boynuna, diz kapaklarıyla topukları arası birbirine demirle çok sıkı bir surette toplanıp bağlanmış bir insan ile karşılaştık...

– Vay canına sen kimsin?.. diye sorduk. O:

– Sizler benim haberimi aldınız... Binaenaleyh, siz kimler olduğumu bana haber verin!.. dedi.

Gemi halkı:

– Biz, Arap kavminden birtakım insanlarız... Deryaya bir gemiyle açıldık... Akabinde alışılanın üstünde dalgayla karşılaşıp, bir ay deniz ortasında çalkalandık... Sonra şu adaya sığındık... Müteakiben yedekdeki sandala binip adaya çıktık... Derken bizi vücudu çok kıllı ve bu yüzden önü arkası ayırt edilemeyen bir dabbe karşıladı... Biz:

– Sen kimsin?.. diye sorduk.

– Ben Cessase'yim!.. dedi. Biz:

– Cessase nedir?.. dedik.

– Hristiyan manastırında bulunan şu adama gidin... Çünkü o sizin haberinizi öğrenmeyi çok arzu eder... dedi. Bunun üzerine biz süratle koşup sana geldik... O dabbeden de korktuk, onun bir dişi şeytan olup olmadığını anlayamadık...

Sordu:

– Bana, Şam'da bir köy olan Nahl-ı Beysan'dan haber verin..? dedi.

– Sen onun hâlinden ne soruyorsun?.. dedik.

– Hurmalarından soruyorum!.. Onlar meyva veriyor mu?.. dedi. Biz ona:

– Evet, veriyor!.. dedik.

– Muhakkak onun meyva vermeme zamanı yaklaşıyor!.. dedi.

– Bana Taberiye gölünden haber verin..? dedi.

– Sen onun hangi hâlinden haber istiyorsun?.. diye sorduk.

– Onda su var mıdır?.. dedi. Biz de:

– Onun suyu çoktur!.. cevabını verdik.

– Haberiniz olsun ki, onun suyunun çekilip gitmesi zamanı yaklaşıyor... dedi.

– Bana Şam'ın kıble canibinde bulunan Aynu Zugâr'dan haber verin?.. dedi.

– Aynu Zugâr'ın hangi hâlinden soruyorsun?.. dedik.

– O pınarda bir su var mı?.. Ve oranın ahalisi o pınarın suyu ile ziraat yapıyorlar mı?.. diye sordu...

– Evet, o suyu bol bir pınardır... Ahalisi de o pınarın suyundan ekip, ziraat yapıyorlar... dedik.

– Bana NEBİYYÜL ÜMMİYYİN'den haber verin?.. O ne yapıyor?..

– Mekke'den çıkıp Yesrib'e (Medine) geçti!.. cevabını verdik.

– Araplar O'nunla muharebe yaptılar mı?.. diye sordu.

– Evet, yaptılar... cevabını verdik.

– Allâh Rasûlü onlarla nasıl geçiniyor?.. diye sordu.

– Araplardan kendisine dostluk gösterenler ve itaat edenlerle birlikte meydana çıkmıştır... diye cevap verdik.

– Hakikaten bunlar oldu mu?.. dedi. Biz:

– Evet, hepsi de oldu!.. dedik.

– Muhakkak ki onların Allâh Rasûlü'ne itaat etmeleri kendilerine bir hayırdır...

Şimdi de sizlere kendimden haber vereceğim... Ben Mesih (Deccal)'im!.. Bana çıkmak hususunda müsaade verilecek zaman yaklaşıyor... Müsaade edilince, ben yeryüzünde seyir ederim de, artık kırk gece içerisinde kendisine inmediğim hiçbir şehir bırakmam...

Ancak, Mekke ile Medine müstesnadır... Bunların her ikisi de bana haram kılınmıştır... O iki beldeden birine girmek istedikçe, beni elinde sıyrılmış bir kılıçla bir melek karşılar ve beni oraya girmekten meneder... Muhakkak ki o şehirlere giren her bir yol üzerinde, o yolları koruyup beklemekte olan birtakım melekler vardır...

Rasûlullâh bunları anlattıktan sonra, elindeki asası ile mimberi dürterek, Medine'yi kastederek;

– İşte bu Taybe'dir (Medine)... İşte bu Taybe'dir... buyurdu. Haberiniz olsun, ben bunu sizlere söylemiş oldum mu?..

Diye orada bulunanlara sordu... Mecliste bulunanlar:

– Evet, haber verdin, yâ **Rasûlullâh!..**

Rasûlullâh:

– Temim'in anlattığı bu hâdise benim hoşuma gitti... Zira, o, benim sizlere Deccal'den Medine ve Mekke'den olmak üzere anlattıklarıma uygun düşmüştür...

Haberiniz olsun ki; O, Şam denizinde, yahut Yemen denizinde... Hayır!.. O, muhakkak, maşrik (doğu) tarafındadır... O, muhakkak doğu tarafındadır!.. Ve eliyle doğuyu işaret etti...

****

Rasûlullâh AleyhisSelâm şöyle buyurmuştur:

"İki büyük İslâm ordusu birbiri ile harp etmedikçe, kıyamet kopmayacaktır... İki camianın ikisi de bir iddiada oldukları (ikisi de İslâm ve Hak iddiasında bulundukları) hâlde, aralarında büyük bir harp olacaktır...

Yine kıyamet kopmayacaktır; otuza yakın yalancı mel'ûn Deccal'ler türemedikçe... Bu Deccal'lerin hepsi de; "Ben Allâh'ın peygamberiyim iddiasında" bulunmadıkça...

Yine kıyamet kopmayacaktır; (dinî ilme sahip âlimlerin ölümüyle) İslâmî ilim zeval bulmadıkça... Zelzeleler çoğalmadıkça... Zaman yakınlaşıp, geceyle gündüz bir olmadıkça... Fitneler zuhur etmedikçe... Adam öldürme vakaları çoğalmadıkça...

Yine kıyamet kopmayacaktır; aranızda mal çoğalıp, sel gibi akmadıkça... Bir derecede çoğalacak ki, mal sahibi, malının zekâtını kim kabul eder diye endişelenecek... Hatta mal sahibi bazı

kimselere zekât vermek isteyecek, fakat zekât arz ettiği kimse, benim zekâta ihtiyacım yok, diyecek...

Gene kıyamet kopmayacak; halk yüksek apartmanlar yapmak yarışına çıkmadıkça... Ve bir kimse öbür şahsın kabri yanından geçerken, "keşke bunun yerinde ben olsaydım" diyerek ölümü temenni etmedikçe...

Güneş batıdan doğup, insanlar bu hâdiseyi görünce toptan iman edecekler, fakat bu iman ve evvelce iman etmemiş olanlar, yahut imanında hayır ve fazilet kazanmayan kimselerin imanları; kendilerine fayda vermediği bir zamandır...

Muhakkak ki kıyamet kopacaktır... Hem de, müşteri ile tüccarın pazarlığı bitmeden kopacak da, o pazarlık bitip libas devşirilemeyecektir!"

Evet, birkaç yazımızda da, çoğu "Sahihi Müslim" adlı hadis kitabından aldığımız **"Kıyamet Alâmetleri"** ile ilgili bazı hadisleri yukarıda sizlere naklettik... Bunlardan sonuncusu "Sahihi Buhari"de de mevcuttu... Ayrıca gene bu hadislerin bazıları "Riyazüs Salihiyn" adlı hadis kitabından alınmıştır...

Şimdi tekrar İslâm'ın onuncu yılına geçiyoruz...

4

◆

ONUNCU YIL... HÜZÜN YILI

İslâm'ın doğuşunun onuncu yılı, İslâm camiasında **"Hüzün Yılı"** olarak adlandırılmaktadır...

Zira, bu yılda Hazreti Hatice'tül Kübra ile Ebu Talib vefat etmiş, bunların hemen evvelinde de **Efendimiz**'in önce dört yaşındaki oğlu Kasım, ardından da Abdullah Tahir, dârül bakâya kavuşmuştur... İşte böylesine büyük hâdiselerle karşılaşan **Efendimiz** AleyhisSelâm için bu yıl tam bir hüzün yılı olmuştur...

Bu arada, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın oğullarının vefatı üzerine müşrikler kendisine **"Ebter"** yani nesli kesilmiş, mânâsına gelen bir şekilde hitap etmeye başlamışlardır...

Buna karşılık **Allâhû Teâlâ** inzâl etmiş olduğu **Kevser** Sûresi'nde şöyle buyurmuştur:

"Muhakkak ki biz verdik sana O Kevser'i!

O hâlde Rabbin için salâtı yaşa ve kurbanı (benlik) **kes!**

Muhakkak ki sana hıncı olan var ya, asıl odur ebter (soyu kesik)**!"** (108.Kevser: 1-3)

Müslümanlar ambargodan kurtulduktan kısa bir zaman sonra Ebu Talib yatağa düşmüş bulunuyordu... Artık son günlerini yaşamakta olduğu açıklıkla belli olmuştu... Zira, hastalığı o derece ağırdı ki, herkes onun yatmış olduğu yatağından bir daha kalkamayacağını tahmin ediyordu...

Nihayet bu durum son haddine varınca; **Efendimiz** AleyhisSelâm amcasının yanına varmış ve ona şöyle hitap etmişti:

– Ey amcam, gel artık mübarek sözü söyle de, kıyamet gününde onunla ben sana şehâdet edeyim... O söz kurtuluşuna vesile olsun...

Ebu Talib ise yanında bulunanlara bakıp şöyle cevap verdi:

– Ey kardeşim oğlu**, ardımdan bana bunaklık atfetmelerinden korkmasaydım...** Ölümden korkarak o sözü söylediğimi arkamdan söylememelerini istediğim için sana o mübarek kelimeleri söylemeyeceğim... **Zira arkamdan, ölümden korktu da ondan kelime-i şehâdet getirdi demelerini istemem hiçbir zaman...**

Buna rağmen **Efendimiz** AleyhisSelâm, Ebu Talib'i Kelime-i Tevhid'i getirmeye davet ediyordu... O sırada odada bulunan Ebu Cehil ile Abdullah bin Ümeyye ise ona Kelime-i Tevhid'i söyletmemek için ısrar ediyorlardı:

– Yâ Ebu Talib, Abdulmuttalib dininden ve milletinden yüz mü çevireceksin?..

Buna rağmen **Efendimiz** AleyhisSelâm hâlâ ısrar ediyordu amcasının Kelime-i Tevhid'i söylemesi için...

Bu sırada Ebu Talib konuştu; kendisini kastederek:

– O, Abdulmuttalib dini ve milleti üzeredir!..

Efendimiz AleyhisSelâm'ın ise içi bir türlü razı olmuyordu, kendisine bunca iyiliği dokunan amcasının cahiliyet ölümü ile ölmesine... Yemin ederek şöyle konuştu:

– Amca, şunu iyi bil ki, Allâh tarafından men oluncaya kadar, senin bağışlanman için dua edeceğim...

Bu arada bazı rivayetlerde Ebu Talib'in son nefesini verirken Kelime-i Tevhid'i söylediği rivayet edilirse de, maalesef bu sahih bir rivayet

olarak ulaşmamaktadır... Ebu Talib vefat ettiği zaman 87 yaşında bulunuyordu... Hicretten tam üç yıl evvel dünyadan ayrılmıştı...

Bu arada yıkanması sırasında **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kendisini eli ile sıvazladığı, meshettiği, ancak sıra ayaklarının altına geldiği sırada, Cibrîl AleyhisSelâm'ın, Ebu Talib'in ayaklarının altını meshetmesine mâni olduğu, ve kendisinin sadece ayaklarının altındaki bir ateşle azap göreceği rivayet olunmaktadır...

Ebu Talib'in ölümünden tam elli gün kadar geçmişti ki, Ramazan ayında da Hazreti Hatice'tül Kübra validemiz âhirete intikâl etti...

Efendimiz AleyhisSelâm ile **yirmi beş yıl** bir arada yaşayan Hazreti **Hatice'tül Kübra**, âhirete **intikâl ettiği zaman 65 yaşında bulunuyordu...**

Efendimiz AleyhisSelâm, Hazreti Hatice için şöyle buyurmuştu:

"İmran kızı Meryem, kendi zamanındaki kadınların hayırlısı; Hatice de bu ümmetin kadınlarının hayırlısıdır"...

Nitekim bugün **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın neslinin uzamasına yol açan tek kızı Hazreti **Fâtıma** da, Hazreti **Hatice** validemizden dünyaya teşrif etmişti...

5

◆

EFENDİMİZ'İN HZ. AİŞE İLE NİŞANI ve SEVDE İLE EVLENMESİ

Hazreti Hatice (r.a.)'nın âhirete intikâlinden sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm bir zaman yalnız başına yaşadı... Ancak bu süre zarfında evde bir kadının olmamasının eksiklikleri fazlasıyla belli oluyordu...

İşte, bugünlerden birinde Osman bin Maz'un (r.a.)'ın eşi Havle, Efendimiz AleyhisSelâm'ı ziyarete gelmişti... Ancak bu ziyaret sırasında baktı ki, evin içerisi oldukça bir kadın elinden uzak kalmış...

– Yâ Rasûlullâh, evde Hatice'nin yokluğu belli oluyor... diye durumu anlatmak istedi.

Efendimiz AleyhisSelâm da cevap verdi:

– Evet.. O, çocuk çoluğun anası, evin de görüp gözeticisi idi!..

Havle bunun üzerine Efendimiz AleyhisSelâm'a açıldı:

– Ben senin için dünür olayım mı yâ Rasûlullâh?..

Efendimiz müsbet karşıladı bu suali:

– Olur... Elbette kadınların arasında müsait birisi bulunabilir...

– Peki yâ Rasûlullâh, kız mı olsun, dul mu?..

Efendimiz AleyhisSelâm sordu:

– Kız olan kimdir?..

– Allâh'ın kullarının içinde sana en sevgili olan Ebu Bekir'in kızı Aişe'dir!..

– Yâ dul olan kimdir?

– Sevde binti Zem'a'dır... Sana iman edenlerden ve söylediklerine tâbi olanlardandır...

– Mâdemki öyle, o hâlde git ikisiyle de benim için görüş bakalım...

Havle bu konuşmadan sonra **Efendimiz**'in yanından ayrıldı ve doğruca Hazreti Ebu Bekir'in evine gitti. O sırada Hazreti Ebu Bekir evde yoktu... Hazreti Ebu Bekir'in hanımı Ümmü Rüman ile konuşmaya başladı.

– Yâ Ümmü Rüman, **Allâh**, hayır ve bereketten size neyi eriştirdi biliyor musun?..

– Hayrola, neyi?.. Havle müjdeyi eriştirdi:

– **Rasûlullâh, Aişe**'yi istemek üzere beni size yolladı...

– Yâ Havle, bekle ki, Ebu Bekir gelsin... Karar ona aittir!..

O sırada Hazreti Aişe, Mu'tim bin Adiyy'in oğlu Cübeyr'in sözlüsü idi... Biraz sonra Hazreti Ebu Bekir eve gelince, Havle meseleyi ona açtı:

– **Rasûlullâh** beni kızını istemek üzere buraya gönderdi, yâ Eba Bekir!..

Bu istek karşısında Hz. Ebu Bekir bir an tereddüte düştü. Kendisi **Efendimiz** ile kardeşti ya!.. Peki kardeş, kardeşin kızını alabilir miydi?.. Sordu:

– Peki kardeşin kızını almak helal olur mu ya?..

Havle bunun üzerine derhâl **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına döndü ve suali iletti... **Efendimiz** AleyhisSelâm bunun üzerine cevap verdi:

– Yâ Eba Bekir, sen benim, Allâh'ın dininde ve kitabında kardeşimsin... Bu bakımdan Aişe bana helaldir...

Hazreti Ebu Bekir bu cevabı aldıktan sonra, ortada hâlledilmesi gereken bir tek mesele kalmıştı... Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir

doğruca Mut'im bin Adiyy'in evine gitti... Kapıyı Mut'im'in evde bulunan karısı açmıştı:

– Hayrola ey Ebu Kuhafe'nin oğlu... Ne bu geliş?.. diye sordu... Hazreti Ebu Bekir cevap verdi:

– Cübeyr ile Aişe meselesi için gelmiştim...

Mut'im bin Adiyy'in karısı sert çıkış yaptı:

– Sen anlaşılan bizim oğlumuzu kızınla evlendirip yeni dininize adam toplamak istiyorsun!..

Hazreti Ebu Bekir bu cevap karşısında sıkılmış ve üzülmüştü...

O sırada Mut'im bin Adiyy de geldi!.. Hazreti Ebu Bekir (r.a.) ona da sordu:

– Aişe ile Cübeyr'in evliliği konusunda ne düşünüyorsun sen? Yoksa karının fikrinde misin?.. Mut'im de karısı gibi düşündüğünü ifade etti:

– Ben de aynı şekilde düşünüyorum, yâ Ebu Bekir!..

Evet, bu mesele de burada bitmiş demekti...

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir (r.a.) eve döndü... Kısa bir süre sonra da **Efendimiz** AleyhisSelâm ile Hazreti Aişe'nin nikâh merasimi yapıldı... **Efendimiz** AleyhisSelâm ile Hazreti Aişe'nin düğünleri ise üç yıl sonra Medine'de oldu...

Sevde, Sekran bin Amr'ın hanımı idi... Kocası ile ilk müslüman olanlardan olup, daha sonra Habeşistan'a hicret edenlerden ve daha sonra da geri gelenlerden idi... Bir gece rüyasında Ay'ın süzülüp üzerine indiğini görmüştü... Bunu kocasına anlattığı zaman o şu şekilde tâbir etmişti...

– Ben öleceğim ve sen hayırlı bir şahısla evleneceksin!..

Nitekim kısa bir zaman sonra kocası hastalanıp âhirete intikâl etti... Bu vefat hâdisesinden epey bir zaman sonra Havle, **Efendimiz** AleyhisSelâm namına Sevde ile görüşüyordu:

– **Allâh** sana hayır ve bereketinden çok büyük bir şey eriştirdi yâ Sevde!..

– Yaaa, neymiş o?..

– **Rasûlullâh** beni sana dünürlük için gönderdi!.. **Sevde**'nin hiç beklemediği bir haberdi bu... Ancak kendi başına da cevap veremezdi:

– Meseleyi aile büyüklerime açmam lazım...

Bu arada bir defa da **Efendimiz** AleyhisSelâm ile konuştu bu mevzuyu... Zira çocukları nedeniyle kararsızdı... **Efendimiz** AleyhisSelâm sormuştu ona:

– Seni, benimle evlenmekten alıkoyan nedir?..

– Yâ **NebiyAllâh**, beni evlenmekten alıkoyan büyük kusur yoktur... **Ancak çocuklarımın seni rahatsız edebileceğini düşünmek, beni biraz engelliyor...**

– Peki, seni bana gelmekten alıkoyan başkaca bir mânin var mı?..

– Yoktur yâ **NebiyAllâh!..**

Bu cevap karşısında **Efendimiz** AleyhisSelâm buyurdu:

– Allâh sana rahmet eylesin!.. Kadınların hayırlısı, küçük çocuklarından dolayı çile çekendir...

Ve **Efendimiz** AleyhisSelâm onuncu yılda Ramazan ayında yapılan mütevazi bir toplantı ertesinde Sevde (r.a.) ile evlendi...

Bu hâdiseden kısa bir süre sonra müşriklerin, müslümanlara yaptıkları zulmü iyice arttırmaları sonunda bir gün Kureyş'in kıtlıkla terbiye edilmesi için **Allâhû Teâlâ**'dan niyazda bulundu...

Bu niyaz sonunda Mekke'de öylesine bir kıtlık baş gösterdi ki, Kureyşli müşrikler açlarından ölmüş hayvan et ve kemiklerini yemek zorunda kaldılar... Açlıktan gözlerinin feri sönüp, yeryüzünü muazzam bir sis bastırmış hâlde görmeye başladılar...

Nihayet bir raddede bütün mukavemetleri kırılarak **Efendimiz** AleyhisSelâm'a koşup:

"Rabbine dua et de, bizi bu azaptan kurtarsın!.." dediler.

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm tekrar **Allâhû Teâlâ**'ya niyazda bulunarak kıtlık azabının onların üzerinden kaldırılmasını sağladı...

Ancak Mekkeli müşrikler bu hâdiseden de ibret almadılar ve inatlarında devam etttiler... Nitekim **Duhân** Sûresi'nin bir bölümünde bu mesele izah edildi ve müşriklerin bu hareketlerinin de cezasız kalmayacağı açıklandı:

"Semânın apaçık bir duhân (duman) **olarak geleceği** (insanî hakikatin fark edileceği) **süreci gözetle!**

İnsanları kaplar! Bu feci bir azaptır (hakikatin fark edilip gereğinin uygulanmamış olması yüzünden)**!**

"Rabbimiz! Azap veren hâlden bizi çıkar; doğrusu biz iman edenleriz (artık)**!"**

Onlar nerede bu durumda, düşünüp ders almak nerede? Hâlbuki onlara apaçık bir Rasûl de gelmişti...

Sonra Ondan yüz çevirdiler ve: "Öğretilmiş bir cinnîdir" dediler.

Muhakkak ki biz o azabı birazcık açıp kaldırırız... (Ne var ki) **siz eski hâlinize geri dönersiniz.**

O süreçte (semânın apaçık bir duman olarak geldiğinde) **en büyük yakalayışla yakalarız... Muhakkak ki biz yapılan suçların sonuçlarını yaşatanız!"** (44.Duhân: 10-16)

6

◆

EBU CEHİL'İN BORÇ ÖDEMESİ

İraşi kabilesinden İbnül Gavs adıyla tanınan bir zât vardı... Bu zât bir defasında Mekke'ye gelmiş ve bu geliş sırasında da Ebu Cehil onun devesini satın almıştı... Ancak aradan anlaşılan zaman geçmesine rağmen, Ebu Cehil, İbnül Gavs'a borcunu ödememişti... Bu durum karşısında İbnül Gavs, Haremi Şerif'e gelip orada bulunanlara durumu anlattıktan sonra, müşriklerin ileri gelenlerine sordu:

– Ey Kureyş topluluğu, benim Ebul Hıkem bin Hişam'dan borcumu almak için bana kim yardımcı olabilir?

Orada bulunanlar, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın baş düşmanı olarak tanıdıkları Ebu Cehil'e karşı bir oyun oynamaya karar verdiler ve o sırada oralarda olan **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı göstererek...

– Git şurada oturan zâta söyle... **O**, senin ondaki alacağını tahsil eder!.. dediler.

Bunun üzerine İbnül Gavs, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına gelip meseleyi anlatarak şöyle konuştu:

– Ey **Allâh**'ın kulu, İbnül Hıkem bin Hişam bana borcunu ödememekte ısrar ediyor... Ben yoldan gelen bir adamım... Şuradaki topluluktan bana hakkımı alabilecek birisini sordum, onlar da bana seni gösterdiler... Hâlime acı ve ondan benim hakkımı al!.. Elbette **Allâh** da sana acır ve bir gün senin hakkını alır?..

Bu yakarış üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm adamı yanına alıp yola koyuldu...

Orada bulunan topluluk da onları takip etmek üzere peşlerinden bir adam yolladılar...

Efendimiz AleyhisSelâm Ebu Cehil'in evine gelince, kapıyı biraz sert bir şekilde vurdu... Ebu Cehil içerden sordu:

– Kim o?.. **Efendimiz** AleyhisSelâm cevap verdi:

– Ben, Muhammed bin Abdullah!..

Ebu Cehil bu ses üzerine kapıyı yavaşça açtı... Açtığı anda **Efendimiz** AleyhisSelâm ile İbnül Gavs'a bakıp yüzü sararıverdi...

– Ne var, ne istiyorsunuz?.. **Efendimiz** sert bir sesle emretti Ebu Cehil'e:

– Ver şu adamın sende ne hakkı varsa derhâl!..

Ebu Cehil son derece korkar ve çekinir bir hâlde cevap verdi:

– Olur!.. Bekle biraz!.. Sonra içeri gitti ve elinde adamcağızın hakkı olan parayı havi bir keseyi getirip İbnül Gavs'a teslim etti...

Bundan sonra oradan ayrıldılar... Adam giderken de **Efendimiz** AleyhisSelâm'a teşekkür etti... En derin minnet duygularını belirtti...

Bu arada müşriklerin gönderdiği gözcü de olanları görmüş ve şaşkın bir hâlde kendisini gönderenlerin yanına yollanmıştı... Müşrikler onu görür görmez sordular:

– Hayrola, ne oldu?.. Ebu Cehil ne yaptı?..

Gönderilen haberci şaşkın bir hâlde gördüklerini anlattı:

– Şaşılacak şey oldu!.. Ebul Hıkem'in kapısı çalınıp da, dışarı çıkınca birdenbire yüzü sararıverdi....Sonra da içeri girip o adamın hakkını alıp getirdi ve verdi...

Az sonra Kureyşli müşriklerin toplantı yerine İbnül Gavs da geldi ve teşekkür etti:

– **Allâh, O** zâtı hayırla mükâfatlandırsın!.. Hakkımı kolaylıkla alıverdi!.. Ne isâbetli bir kimse seçmişsiniz!.. Ve bundan sonra yoluna

devam etti...

Biraz sonra da Ebu Cehil geldi... Müşrikler Ebu Cehil'i görünce hayretle sordular:

– Yazıklar olsun sana!.. **O**'nunla alay olsun diye mahsus sana yolladılar... Sen ise **O**'nun dediğini iki ettirmeden hemen İbnül Gavs'ın hakkını verdin... Alay edenler de seninle eğlendiler hep...

Ebu Cehil ise dertli cevap verdi:

– Esas size yazıklar olsun!.. Yemin ederim ki kapıyı açınca gördüğüm şeyi bugüne kadar hiç görmemiştim!.. Kapıyı vurduğu zaman içime büyük bir korku dolmuştu... Sonra kapıyı açtım, bir de ne göreyim!.. **O**'nun başının yanında vahşi bir erkek deve, korkunç bir canavar gibi, sanki beni ısıracakmışçasına hazır bir vaziyette bekliyor!.. Eğer ki o sırada **O**'na itiraz etse idim hemen beni ısıracak, yiyecekti!..

Müşrikler bu sözler üzerine hayretler içinde kaldılar...

– Andolsun ki bu da **O**'nun sihrinden başka bir şey değildir!.. diye konuştular...

7

◆

TAİF ZİYARETİ ve ACI DÖNÜŞ

Müşriklerin, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a yaptıkları eziyet günden güne artıyor ve çekilmez bir hâl alıyordu... Bu durum karşısında Şevval ayının yirmi yedinci gecesinde, ki onuncu yıla rastlar, yanında azâtlı kölesi, aynı zamanda evlatlığı Zeyd bin Harise olduğu hâlde Mekke'den çıktı ve Taif'e gitti...

Gayesi, Taif'teki Sakif kabilesinin kendisini desteklemelerini sağlamak, **Allâh**'ın isteklerini yerine getirmelerine vasıta olmaktı... **Efendimiz** AleyhisSelâm Taif'e geldiği zaman, Sakif kabilesinin ulularından Abdi Yalil, Mesud ve Habib adlı üç kardeş ile görüştü... Onlara İslâm'ın vecibelerinden, inanç şeklinden, yapılması lazım gelen hususlardan bahsetti ve dine davet etti... On gün süreyle bu görüşmelerine devam etti...

Bu konuşmaların sonunda iki kardeş direkt olarak **Efendimiz** AleyhisSelâm'a karşı çıkıp düşüncelerini şöyle açıkladılar:

– Eğer, **Allâh** seni peygamber yollamış ise, ben Kâbe'nin örtüsünü çalmış veya yırtmış olayım!..

– **Allâh** peygamber göndermek için senden daha güçlü birisini bulamadı mı?.. Bulamayacak kadar âciz mi senin Rabbin?..

Üçüncüleri olan Abdi Yalil ise onlara göre biraz daha akıllıca konuştu:

– Andolsun ki ben seninle konuşmak istemem!.. Çünkü sen eğer dediğin gibi bir Rasûl isen, sana karşı gelmekte, sözünü dinlememekte

büyük tehlike vardır... Yok eğer, yalan söylüyor da, mahsustan kendini Rasûl gibi göstermek istiyorsan, gene ben seninle görüşmek istemem!..

Efendimiz, Taif ileri gelenlerinin bu cevapları karşısında üzüldü ve onlardan ricada bulundu:

– **Hiç olmazsa, konuştuklarımız aramızda kalsın!.. Başkalarına anlatmayın...**

Ancak, Kureyşliler bu defa da onlara yetişmiş ve kışkırtmaya başlamıştı:

– Eğer **O**'nu memleketinizden kovmazsanız başınıza büyük işler açar... İçinizdeki cahilleri, kadınları ve çocukları kendine tâbi kılıp, başınıza sokmadık dert bırakmaz!..

Bu gibi teşvikler sonunda Taifli müşrikler **Efendimiz** AleyhisSelâm ile evlatlığı Hazreti Enes'i Taif'ten kovdular:

– Buradan derhâl çık!.. Nereye gidersen git!.. Senin kavmine hayrın dokunmadı ve onlar bile sana karşı geldi... Hâl böyle iken, sen bizi mi kandıracağını sanıyorsun?..

Daha sonra da **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın gideceği yola birtakım ipsiz sapsız adamları dizdirip onlarla **Efendimiz** AleyhisSelâm'a çeşitli eziyetlerde bulundular...

Taif dışına doğru yürüyen **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı önce taşlamaya başladılar... Bu arada ellerine geçen çeşitli kötü maddeleri de **O**'na atıyorlardı... Öyle ki, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın atılan taşlardan ayakları kan revan içinde kalıyordu... Başı hafifçe sıyrılmış, kanamaya başlamıştı... Dermansız kalıp, oturakaldıkça zorla yerlerinden kaldırıyorlar ve tekrar türlü hakaretler ve atılan taşlar arasında yürümeye mecbur bırakıyorlardı...

Bu arada atılan taşlara karşı **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı korumaya çalışan Zeyd'in oğlu Enes'in de başı yarılmış, yüzü gözü kan içinde

kalmıştı... Keza ayakları da kan içindeydi...

Nihayet pek uzakta olmayan, Mekkeli Utbe ve Şeybe bin Rabia'nın bağına sığındılar... Ne bir adım atacak hâlleri, ne de bir tek kelime söyleyecek kuvvetleri kalmıştı... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın hayatı boyunca karşılaştığı en büyük eziyet buydu işte...

Nitekim burada **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yapmış olduğu çok meşhur dua şu idi:

"Allâh'ım, kuvvetimin tükendiğini, artık çaresiz kaldığımı, halk katındaki hor hakir karşılanmamı sana arz ederim...

Ya Erhamer Rahıymin!.. Herkesin zaif ve hakir görüp dalına bindiği bîçarelerin Rabbi Sen'sin!..

Rabbim, kötü huylu ve yüzsüz düşman eline beni düşürmeyecek, hatta işlerimin dizginini eline verdiğin akrabadan bir dosta bile muhtaç etmeyecek kadar rahıymsin!..

Rabbim, eğer bana karşı gazaplı değilsen, çekmekte olduğum çile ve belâlara aldırmam...

Ancak şu da var ki, senin af ve merhametin, bana bunları göstermeyecek kadar geniş!..

Rabbim, gazabına giriftar, yahut ta rızasızlığına düçar olmaktan; Sen'in o zulmetleri parıl parıl parlatan, dünya ve âhiret hayatının kurtuluşu olan Nûr'u Vechine sığınırım...

Rabbim, Sen, benden razı olana kadar, sana tövbe ederim!..

Rabbim, şüphesiz ki kuvvet ve kudret sadece Sen'dedir!.."

O sırada **Efendimiz** AleyhisSelâm ile evlatlığının durumunu Utbe ile Şeyba görmüştü... Hristiyan olan köleleri Addas'ı çağırıp eline büyük bir salkım üzüm verdiler ve onu **Efendimiz** AleyhisSelâm'a götürmesini söylediler.

Bunun üzerine kendisine verilen emri tatbik eden Addas üzümü doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'a götürdü verdi... **Efendimiz** AleyhisSelâm kendisine uzatılan üzümü aldı ve:

– **Bismillâhirrahmânirrahıym...** diyerek yemeye başladı...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın ağzından çıkan besmele Addas'ın dikkatini çekmişti... Konuştu:

– Andolsun ki bura halkı bu sözü bilmez ve kullanmazlar...

Efendimiz AleyhisSelâm bunun üzerine sordu Addas'a:

– Yâ Addas, sen, hangi memlekettensin? Dinin nedir?..

– Ninava'lıyım!.. Hristiyanım!

– Demek sen, o sâlih kişi olan Yunus bin Matta'nın hemşehrisisin!

Addas bu soru karşısında şaşırmıştı... Sordu:

– Sen Yunus bin Matta'yı nereden tanıyorsun?.. **Efendimiz** anlattı:

– O, benim kardeşimdir! O, bir Rasûldü; ben de bir Rasûlüm!

Addas bu sözleri işitince bir an içinde kendini tutamayıp **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın ayaklarına kapandı... O sırada onları uzaktan seyretmekte olan iki kardeşten Utbe, Şeyba'ya döndü:

– Bak, adam kölenin inancını da gözlerinin önünde kendine çevirdi... Onu da saptırdı!.. dedi.

O sırada Addas da yanlarına gelmişti... Utbe, Addas'a çattı:

– Yazıklar olsun sana Addas, bak seni saptırdı dininden bu adam... Addas da onlara cevap verdi:

– Ey Efendim; yemin ederim ki yeryüzünde bu zâttan daha hayırlı bir kişi yoktur!.. Zira, **O** bana, öyle bir şeyden bahsetti ki, onu ancak bir Rasûl bilir...

Efendimiz AleyhisSelâm bundan sonra üzgün ve mahzun bir hâlde Mekke yoluna koyuldu... İşte bu yolculuk sırasındaki bir hâdiseyi, Sahihi Buhari'deki bir hadîs-î şerîf'ten nakledelim:

Efendimiz AleyhisSelâm'ın zevcesi Aişe (r.a.) şöyle anlatır... "Bir gün sormuştum:

– Yâ Rasûlullâh, sana Uhud savaşı gününden daha zorlu ve şiddetli bir gün erişti mi?..

Efendimiz AleyhisSelâm cevap buyurur:

– Yâ Aişe, kavmimden gelen (Kureyş) birçok zorluklarla karşılaştım... Fakat onlardan, Akabe günü karşılaştığım zorluklar hepsinden daha ağır idi...

Ben (Kureyş'ten gördüğüm eza üzerine Taif'e gidip) hayatımın korunmasını Abdi Külâl'in oğlu Abdi Yalil'e teklif ettiğim zaman, dileğime cevap vermemişti...

Ben de kederli ve mütahayyir bir şekilde dönmüştüm... Tam Karni Salib mevkine geldim... Burada başımı kaldırıp da semâya baktığımda, bir bulutun beni gölgelendirmekte olduğunu gördüm... Bulutun içine dikkatlice baktığımda ise, bunun içinde Cibrîl'in bulunduğunu tespit ettim... O zaman Cibrîl bana:

– Allâh, kavminin senin hakkındaki dediklerini muhakkak işitti... Seni korumaktan kaçındıklarına da vâkıftır... Allâh, sana şu dağlar meleğini gönderdi (emrine bakar)... Kavmin hakkında ne dilersen ona emredebilirsin!..

Bunun üzerine dağlar meleği de seslenip selâm verdi ve:

– Yâ Muhammed, Cibrîl'in söyledikleri hakikattir... Sen ne dilersen, ben emrine hazırım... (Ebu Kubays ve Kuaykıan denilen) şu iki dağın Mekkeliler üzerine (çökerek) kavuşmasını istersen emret!.. dedi.

Ben de:

– Ben isterim ki, Allâh, müşriklerin sülbünden (neslinden) yalnız Allâh'a ibadet eden ve Allâh'a hiçbir şeyi ortak koşmayan bir nesil

meydana çıkarsın."

Bu acıklı seyahat bir ay kadar sürdü...

Nihayet **Efendimiz** AleyhisSelâm Mekke'ye dönmeye karar buyurdu...

Bu kararını Zeyd'e açıkladığı zaman, Zeyd hayretle sordu, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a:

– Yâ **Rasûlullâh**, onlar seni çıkarmışlar iken, içlerine şimdi nasıl gireceksin?..

Rasûlullâh AleyhisSelâm, Zeyd (r.a.)'a cevap verdi:

– Yâ Zeyd, Allâhû Teâlâ şu gördüğün sıkıntıyı nasıl olsa bertaraf edecektir... Bize elbette bir kurtuluş yolu açacaktır... Allâhû Teâlâ hiç şüphesiz ki dinini galip çıkartacak ve Rasûlüne yardım edecektir...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm Mekke'nin yanı başındaki Hıra dağına uzandı...

Oraya geldiğinde Abdullah bin Ureykıt'ı buldu... Onunla, Mekke'nin nüfuzlu kişilerinden Ahnes bin Şurayk ile Süheyl bin Amri'ye haber gönderip, Risâlet vazifesi sırasında kendisini himaye edip etmeyeceğini sordurdu...

Ancak bu soruya karşılık olarak verilen cevap ise şöyle idi:

– Ben Mekkeliler arasına anlaşma yolundan girmiş bir kişi olduğum için, benim başka şahsı himayem altına alma yetkim yoktur...

Elbette ki, Ahnes ile Süheyl'in bu cevabında Kureyşli müşriklerden korkunun yeri büyüktü...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm Mekke'ye girebilmek için, Abdullah bin Ureykıt'ı bu defa da Mut'im bin Adiyy'e gönderdi...

– Mut'im bin Adiyy'e git ve ona, **Muhammed; "Rabbimin bana verdiği risâlet vazifesini tebliğ edinceye kadar kendisini himayen altına alıp almayacağını soruyor"** de, dedi...

Abdullah gene Mekke'ye gitti ve bu soruyu Mut'im bin Adiyy'e iletti...

Mut'im bin Adiyy'in bu soruya verdiği cevap şöyle oldu:

– Olur, gelsin, ben O'nu himayeme alırım... Vazifesine devam etsin!..

Bu kabulde, dine yakın olmaktan ziyade, büyüklüğünü göstermek duygusu rol alıyordu...

Mut'im bin Adiyy, doksan yaşını aşkın bir kimse idi... Ertesi gün silahlarını kuşandı, oğullarını ve kardeşlerinin oğullarını da kuşattı ve ne sebeple bu işe başvurduğunu açıkladı:

– Bilmiş olunuz ki, **Muhammed**'i ben himayem altına aldım!.. Artık kimse **O**'na dokunmayacaktır... Aksi hâlde karşısında bizi bulacaktır!..

Bundan sonra oğulları ve kardeş çocukları ile birlikte **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı yanına alıp, Haremi Şerif'e girdi... Çocukları Kâbe'nin dört bir yanına dağıldılar...

O sırada Ebu Cehil göründü ve Mut'im bin Adiyy'e yaklaşarak:

– Yâ Mut'im, himayeci misin, yoksa tâbi mi?..

Mut'im durumu açıkladı gür sesle:

– Himayeciyim... Ey Kureyş topluluğu, bilmiş olunuz ki, **Muhammed** benim himayemdedir... Kimse **O**'nun kılına dokunamaz!..

Efendimiz AleyhisSelâm onuncu senede, Zilkade ayının yirmisi, Salı günü gene Mekke'ye girmiş ve yedi kere tavaf ederek, **Allâhû Teâlâ**'ya şükretmişti!..

Nitekim daha sonra da **Efendimiz** AleyhisSelâm bu hareketi daima hayırla yâd etmiş, hatta Bedir savaşından sonra, henüz daha o zaman müslüman olmamamış bulunan, Mut'im in oğlu Cübeyr'e:

– Eğer baban Mut'im bin Adiyy sağ olsaydı da, şu kokmuş herifleri bağışlamamı isteseydi; bunların hepsini ona bağışlardım!.. demişti.

Bundan az zaman sonra da Cübeyr müslüman olmuştur...

8

◆

CİN MESELESİ... EFENDİMİZ'İN CİNLERLE GÖRÜŞMESİ HAKKINDAKİ BAZI ÂYETLER ve HADİSLER

Cin kıssasının, Siyer kitaplarına göre yukarıda anlatılan Taif seferinden Mekke'ye dönüş sırasında vuku bulduğu anlatılmaktadır... Bununla beraber, bu hâdisenin, daha sonra, Mekke'ye geri döndükten bir zaman sonra Suk'i Ukaz'a teşrifi niyetiyle yola çıkıldığı zaman zuhur ettiğini kabul etmek bize daha uygun gelmektedir...

Zira, bu vaka daha ileride vereceğimiz bir hadîs-î şerîf'e göre, Nahle'de vuku bulmuştur... Nahle ise, Suk'i Ukaz ile Taif arasındadır. **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın ashabtan bazılarına namaz kıldırdığından da bahsedilmektedir ki; hâlbuki, Taif dönüşünde, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanında Zeyd bin Harise'den başka kimse bulunmamakta idi...

İşte bu sebeple biz, Cin hâdisesini Taif dönüşünden ayırıp, burada ayrı kısımda incelemeye başlıyoruz...

Şimdi evvela Sahihi Buhari'den size ileteceğimiz bir hadîs-î şerîf ile başlayalım bu bahse:

"Nebiyyi Ekrem AleyhisSelâm ashabtan birkaç zât ile Suk'i Ukaz'a doğru yürüyorlardı ki, o tarihte cinler, semâdan haber almaktan

men edilmiş, üzerlerine şihab (meteorlar) atılmaya başlanmış bulunuyordu...

(Semâya doğru çıkıp da kovulan) cinler kavimleri nezdine döndüklerinde kendilerine:

– Ne oluyorsunuz? Neden hiçbir haber getiremiyorsunuz? denildi... Onlar da:

– Ne yapalım?.. Semâdan haber almaktan men edildik!.. Üzerimize şihab (meteorlar) havale edildi!.. dediler.

Bunun üzerine kavimlerinden bazıları onlara:

– Sizin semâdan haber almanıza engel yeni meydana gelmiş bir şeydir!.. Yerin doğusunu- batısını dolaşın da, semâdan haber almamıza mâni olan bu şey ne imiş öğrenin!.. dediler.

İşte bunun üzerine içlerinden bazıları Tihame cihetine yönelmiş olarak Suk'i Ukaz'dan geçerken, Nahle mevkinde Nebiyyi Ekrem AleyhisSelâm'ın bulunduğu yere uğradılar... O sırada Rasûlü Hüda Efendimiz, ashabına sabah namazını kıldırıyordu...

O'nun namazda okuduğu Kur'ân-ı Kerîm'i işitince kulak verdiler... Sonra da birbirlerine:

– Semâdan haber almaktan bizi men eden şey budur... dediler... Sonra bu haberciler kavimlerine döndüler ve:

– Biz hayret verici bir Kurân'ın tilavet buyurulduğunu işittik ki, rüşd ve hidâyet yolunu gösterir... Biz de iman ettik... Ahad olan Rabbimize hiçbir şeyi ortak koşmayacağız!.. dediler...

Bundan sonra Allâhû Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri, Hz. Rasûlullâh AleyhisSelâm'a Cinn Sûresi'ni inzâl buyurdu..."

Şimdi de **Kur'ân-ı Kerîm**'de cinlerle ilgili olarak inzâl buyurulan bazı âyetlere dikkat ederek bu bahsi tetkik edelim:

De ki: "Bana vahyolunana göre; Cin'den bir topluluk (Kur'ân) **dinleyip de: 'Muhakkak ki biz, hayrete düşüren bir Kur'ân işittik!' demişler."**

"(O) **rüşde** (olgunluğa) **yönlendiriyor. Bu sebeple iman ettik Ona! Rabbimize hiç kimseyi asla ortak tutmayacağız."**

"Muhakkak ki Rabbimizin ceddi (azamet ve sultanlığı) **çok yücedir... Ne bir dişi eş edinmiştir ne de bir çocuk!"**

"Doğrusu bizim kıt anlayışlımız, Allâh hakkında saçma iddiada bulunuyormuş!"

"Biz gerçekten, ins ve cin Allâh hakkında asla yalan söylemez, diye zannetmiştik."

"Doğrusu, insan türünden bazı rical (erkek veya kadın)**, cin türünden bazı ricale** (erkek veya kadın) **sığınırlar... Bu yüzden onların azgınlıklarını artırırlar."**

"Muhakkak ki onlar (insanlar)**, sizin gibi düşünüp, Allâh'ın hiçbir kimseyi asla bâ's etmeyeceğini, zannetmişler!"**

"Gerçekten biz semâya dokunduk da onu, güçlü bekçilerle (kuvvelerle) **ve şihablarla** (anlamamızı önleyen ışınlarla) **doldurulmuş bulduk."**

"Biz anlamak için ondan mekân edinip oturuyorduk. Şimdi ise kim dinlese kendisi için gözetleyen tahrip edici ışın bulur!"

"Gerçek ki biz, arzda (bedende) **olanlardan açığa çıkarılacak olan şerr mi; yoksa Rablerinin muradı, kendilerinde bir reşad mı** (hakikati müşahedenin olgunluğu)**, buna vâkıf değiliz."**

"Bizden sâlihler vardır; yine bizden, ondan (Sâlihlik mertebesinden) **aşağı olanlar da vardır... Biz çok çeşitli tarîkler** (türleri - yapıları anlayışları farklı, kozmopolit halk) **olduk."**

“Biz anladık ki, arzda Allâh hükmünü geçersiz kılamayız ve kaçarak da O’nun hükmünün yerine gelmesini önleyemeyiz!”

“Biz hüdayı (Kurân’ı) **işittiğimizde, Onun hakikat olduğuna iman ettik... Kim Rabbine hakikati olarak iman ederse,** (artık o) **ne hakkının eksik verilmesinden korkar ve ne de zillete düşürülmekten!”**

“Bizden teslim olmuşlar da vardır, hükümlere âsi olan zâlimler de vardır... Teslim olanlar, hakikatin olgunluğuna talip olanlardır.”

“Hükümlere karşı çıkan zâlimler ise cehennem için odun oldular!” (72.Cinn: 1-15)

***

Hani cinden (insan gözünün görme alanı dışında kalan bir türden) **bir grubu, Kurân’ı işitip dinlesinler diye sana yöneltmiştik... Ona hazır olduklarında dediler ki: “Susun!”... Hüküm yerine gelince de uyarıcılar olarak toplumlarına döndüler!**

Dediler ki: “Ey halkımız... Biz, Musa’dan sonra inzâl edilmiş, öncekileri tasdikleyen, Hakk’a ve târik-i müstakime yönlendiren bir Bilgi işitip dinledik.”

“Ey kavmimiz... <u>DAÎALLÂH</u> (Allâh davetçisine) (DAÎALLÂH; cinler O’nu DAÎALLÂH olarak görüp değerlendirmiştir, Rasûlullâh olarak değil. Postacı - elçi türü yaklaşımların temeli de bu kelimenin anlamına dayanır) **icabet edin ve O’na iman edin ki, bazı günahlarınızı bağışlasın; sizi feci bir azaptan korusun.”** (46.Ahkaf: 29-31)

***

O’nunla (Allâh ile) **cinler** (normal insan duyularının algılayamadığı bilinçli varlıklar) **arasında bir bağ oluşturdular!** (Onlara Allâh dûnunda tanrısallık atfettiler)**... Andolsun cinler de bilir ki,**

muhakkak onlar muhdarîndir (zorunlu olarak huzurda hazır tutulacaklardır)**!** (37:Sâffat: 158)

***

“Ey cin ve ins topluluğu, hakikate işaret eden mesajlarımı anlatan ve şu güne ulaşacağınız hakkında sizi uyaran, sizden Rasûller gelmedi mi?”... “Kendi aleyhimize şahidiz” dediler... Dünya hayatı onları aldattı ve (sonuçta) **kendilerinin, hakikat bilgisini inkâr edenlerden olduklarına şahitlik ettiler!** (6.En’am: 130)

***

(Allâh) **onları topluca haşrettiği gün: “Ey cin topluluğu, gerçekten insanların çoğunluğunu hükmünüz altına aldınız** (hakikatten uzaklaştırdınız)**!”** (der)**... İnsan** (türünden) **dostları olanlar şöyle der: “Rabbimiz, birbirimizden karşılıklı yararlandık... İşte bizim için belirlediğin ecelimiz bize ulaştı”... Şöyle der: “Ateş sizin mekânınızdır; Allâh dilemedikçe, orada ebedî kalıcılarsınız”... Muhakkak ki Rabbin Hakiym’dir, Aliym’dir.** (6.En’am: 128)

Bu âyete dikkat buyurulması!.. İzahını ileride yapacağız inşâAllâh....

***

De ki: “Sığınırım Nâs’ın Rabbine,”

“Nâs’ın Meliki’ne,”

“Nâs’ın İlâhı’na,”

“El Vesvas’il Hannas’ın (sinip sinip geri dönen, insanı bedenselliğe düşüren vesvese kuvvesi) **şerrinden.”**

“O ki, insanların içlerinde vesvese üretir.”

“Cinlerden ve insanlardan!” (114.Nâs Sûresi)

***

Onlar için karînler (şeytanî fikirliler {cin veya ins}) **hazırladık ki;** (bu yakın arkadaşlar) **yapmakta olduklarını ve yapmayı hayal ettikleri**

arzularını onlara süslü gösterdiler! Cin ve insten, onlardan önce gelip - geçmiş ümmetler hakkındaki hükmü, bunlar aleyhine de hak oldu... Muhakkak ki onlar hüsrana uğrayanlardı! (41.Fussilet: 25)

***

Eğer dileseydik, her benliğe kendi hakikatini elbette fark ettirirdik! Ne var ki benden: "Cinlerden ve insanlardan oluşan toplulukla cehennemi elbette dolduracağım" sözü hak olmuştur. (32.Secde: 13)

***

Ben cini ve insi yalnızca (Esmâ özelliklerimi açığa çıkarmak suretiyle) **kulluk etmeleri için yarattım!** (51.Zariyat: 56)

***

Cann'ı da daha önce semum ateşten (gözeneklerden geçen, zehirleyici ateşten; ışınsal bedenle, cehennemdeki ateş, semum kelimesiyle tanımlanmıştır. A.H.) **yarattık.** (15.Hicr: 27)

***

Cann'ı (cin sınıfını - görünmez varlıkları) **da dumansız ateşten** (radyasyon - ışınsal enerji - elektromanyetik dalga bedenli) **yarattı.** (55.Rahmân: 15)

***

Ey cin ve ins topluluğu! Semâlar ve arzın aktarından (bedenlerinizin çekim gücünden) **çıkıp gitmeye gücünüz yeterse, hadi çıkın gidin** (bedensiz yaşayın)**! Kudretiniz olmadıkça** (kudret sıfatı sizde açığa çıkmadıkça) **geçip gidemezsiniz!**

Hakikat böyle iken, Rabbinizin (varlığınızı oluşturan Esmâ özelliklerinin - şuur ve bedeninizin) **nimetlerinin hangi birini sayarsınız yalan?**

İkinizin de üzerine Nâr'dan alev ve duman (bilinç bulanıklığı) **irsâl edilir de başarılı olamazsınız!**

Hakikat böyle iken, Rabbinizin (varlığınızı oluşturan Esmâ özelliklerinin - şuur ve bedeninizin) **nimetlerinin hangi birini sayarsınız yalan?**

(Ölüm esnasında) **semâ** (benlik bilinci) **parçalanarak yanık yağ rengi alıp, gül misali** (hakikat müşahede edildiğinde)**!**

Hakikat böyle iken, Rabbinizin (varlığınızı oluşturan Esmâ özelliklerinin - şuur ve bedeninizin) **nimetlerinin hangi birini sayarsınız yalan?**

İşte o süreçte ne ins ne de cin türü suçundan sorulmaz (doğal olarak yaptıklarının sonuçlarını yaşamaya başlarlar)**!** (55.Rahmân: 33-37)

***

Şimdi de, cinlerin semâdaki durumlarına dair bilgi veren bazı âyetleri görelim...

Muhakkak ki biz, o Dünya semâsını gezegenler ile zinetlendirdik.

(Dünya semâsını) **kurallara itaatten çıkan her şeytandan koruduk.**

(O şeytanlar) **Mele-i Âlâ'yı dinleyemezler ve her taraftan şiddetle defedilirler!**

Kovularak... Onlar için daimî bir azap vardır.

Ancak bir söz kapan olursa, bu yüzden onu yakıcı bir alev takip eder. (37.Sâffât: 6-10)

***

Nihayet İbni Abbas (r.a.)'dan mervi bir malûmat da nakledip, bu mevzuya ilişkin kısaca vereceğimiz bilgiye geçelim:

"Şeytanlar, evvelleri melekî boyutlardan perdeli olmazlardı... Semâlara girer, gayba dair haberleri melâikeden işitir, bunları da falcılara, CİNCİLERE bildirirlerdi...

İsa AleyhisSelâm'ın doğumundan sonra, son üç semâya çıkmaktan men edildiler...

Muhammed AleyhisSelâm'ın doğumundan sonra ise, bütünüyle semâlara çıkmaktan engellendiler...

Ondan sonra, cinlerden hangisi bu çeşit haber almaya çalışsa, üzerine silah atılmaya başlandı..."

****

"Hani biz meleklere "Secde edin Âdem'e" dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler! İblis CİN (türün)dendi..." (18.Kehf: 50)

Şeytan, esas olarak, **"İblis"** lakabıyla bilinen **"Azazil"** isimli **"Cin"**dir.

Başlangıçta, cinlerin hocası durumunda iken, Âdem AleyhisSelâm'ın yaratılmasından sonra, işlemiş olduğu hata dolayısıyla bu vazifeden tard edilmiş, daha sonra da Allâh'a karşı gelmesi hasebiyle de lânetlenmiş, azâba düçar olanlardan kılınmıştır...

Ancak, Allâh'tan, insanlardan büyük bir kısmını kendisine uyduracağını iddia ederek kıyamete kadar izin almış; ve Allâh'ın kullarını imtihan etmesi için de insanları kandırmaya başlamıştır...

"Şeyatin" kelimesiyle çoğul olarak kullanılmasının sebebi ise, ona tâbi olan Cin topluluğudur.

Cinler için, zaman ve mekân kaydı yoktur... Her an her yerde bulunabilmekte, geçmişe dair her şeye detaylı bilgi sahibi olabilmektedirler...

Cinler, Kur'ân-ı Kerîm'de belirtildiği gibi, müslüman olanlar veya olmayanlar diye ikiye ayrılmaktadır... Keza bunlara da ulvî ve süflî diye bir ayırım da yapılmaktadır...

Bu mevzuyu inceleyen ilme **"Hüddam İlmi"** denilmektedir...

İnsanın ceddi, Hazreti Âdem olduğu gibi; cinlerin de ceddi Cann'dır...

Cinlerden korunma duası şudur:

Rabbi inniy messeniyeş şeytanu Bi nusbin ve azâb; Rabbi eûzü BiKE min hemezâtiş şeyâtıyn ve eûzü BiKE Rabbi en yahdurûn. Ve hıfzan min külli şeytanin mârid. (38.Sâd: 41 – 23.Mu'minûn: 97-98 – 37.Sâffât: 7)

Eskiden bu mevzuyu araştıran birçok kimse vardı... Bunlara **ehli havâss** denilirdi... Bu kişiler, cinlerden geçmişe ve hâle dair çeşitli malûmat alırlardı... Ancak cinlerin son derece yalancı bir yapıya sahip oldukları da hatırdan çıkarılmamalıdır... Söyledikleri arasında ancak yüzde on-on beş nispetinde doğruya rastlanabilmektedir.

Eskiden **"Cin Davetleri"** adı altında yapılan bu işlere, günümüzde de **Spiritizma-Ruh çağırma celseleri"** adı altında devam edilmektedir... Bugün çeşitli yerlerde yapılan bu celselerde gelen cinler, o kişileri "biz falanca kişinin ruhuyuz" diye aldatmakta ve onlara o kişinin hayatına dair malûmat vermektedirler...

Günümüzde cinlerin en yaygın aldatma yollarından biri, insanları "BİZ UZAYLILARIZ" diye kandırmalarıdır.

Bunun dışında pek çok kişinin kendini evliya ya da MEHDİ sanmasının ardında da, farkında olmadan cinlerin hükmü altına girmeleri yatmaktadır.

Bu mevzudaki çok daha geniş ve tafsilâtlı bilgiyi **"RUH İNSAN CİN"** adlı kitabımızda okurlarımıza arz ederek, bu meseleyle ilgili suallerin cevabını hem dinî, hem de günümüz ilmi açılarından cevaplandırmaktayız... Bu sebeple burada daha geniş bir şekilde mevzuya girmekten kaçınıyoruz...

Cinlerin varlığını ve yapısını ilmin son gelişmeleri ışığında ve ilmî yoldan ispatlayan bu eserimizde, ruh çağırma celselerinin, ruhlardan alınan haberlerin ve alınma şekillerinin hakikatlerini de açıklıkla

belirttiğimiz üzere; okurlarımızdan temennimiz, şimdilik kendilerini katiyen bu akımlara kaptırmamalarıdır...

Ayrıca bu yolda olan tanıdıklarını da, yaptıklarının hakikaten ruh daveti olmayıp cinlerle görüşme olduğunu bildirerek ikaz etmeleridir...

9

◆

İSRA ve Mİ’RÂC

İsra ve **Mi’râc** hâdiseleri, **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın hayatındaki en büyük mucizelerinden biridir... Hususiyle o devirde eşine rastlanmamış bir durum olmasıyla, insanların pek çoğu için büyük bir fitne olan bu mucize, müslümanlar için ise son derece muazzam bir müjde mahiyetindedir...

İsra her ne kadar lügat mânâsına göre gece yolculuğu anlamına gelmekte ise de, bugün dilimizde kullanış anlamı **“Tayyı mekân”**; yani, **bir anda** kilometrelerce yol katetmek şeklindedir... Nitekim **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın o gece yaptığı işte budur...

Keza bugüne kadar çeşitli evliyadan zevâtta görülen **tayyı mekân**; yani bir anda bir yerde iken, aynı anda ikinci bir yerde bulunma; yahut bir anda burada iken ikinci başka bir yerde olmak hâlleri hep **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın mucizesinden miras kalan özelliktir...

Mi’râc ise, madde boyutundan maddeötesi yani ışınsal boyuta geçiş anlamına gelmektedir... Biri maddi, ikincisi de manevî olmak üzere iki şekilde görüş vardır...

Efendimiz AleyhisSelâm’da görülen ve daha sonra yüksek dereceli velîlerde de olduğu tespit edilen hâl, bunun her iki şeklidir; yani hem maddi, hem de manevî olarak vuku bulmuştur...

İsra ve Mi’râc hâdiseleri çeşitli hadis kitaplarından derlediğimiz hadislere göre şu şekilde vuku bulmuştur:

“Efendimiz AleyhisSelâm bir gece amcasının kızı Ümmü Hani’nin evinde uyurken Cibrîl AleyhisSelâm geldi ve Efendimiz AleyhisSelâm’ın göğsünü yardı, sonra da zemzem ile içini iyice yıkadı ve söz alarak iman ve hikmet diye tarif olunan, mahiyetini ise Allâh ve Rasûlü’nün bileceği bir şey ile doldurdu…

Sonra “Burak**” adı verilen bir binite bindirildi ve doğruca Kudüs şehrinde Beyt’ül Makdis’teki Mescidi Aksa’ya götürüldü… Erbabı irfan, bu gidişin bir an veya kısa zamanda meydana geldiğini ifade etmektedir…**

Mescidi Aksa’da İbrahim AleyhisSelâm, Musa AleyhisSelâm, İsa AleyhisSelâm ve daha birçok Nebi ve Rasûl ruhen hazır bulunuyordu… Efendimiz AleyhisSelâm burada onlara namaz kıldırdı…

Bu namazdan sonra Efendimiz AleyhisSelâm’a üç ayrı bardak içerisinde su, süt ve şerbet sunularak, birisini seçmesi istendi… Bu sırada Efendimiz AleyhisSelâm’a bir nida geldi:

– Eğer su alırsan, kendin de ümmetin de ihtiyaçsız ve kanaatkâr olur;

Sütü alırsan, kendin de ümmetin de sırat-ı müstakim de olur;

Şerbeti alırsan, kendin de ümmetin de mahrumiyete uğrar!..

Efendimiz AleyhisSelâm üç ayrı muhtevalı bardaktan içinde süt olanı seçti!..

Bunun üzerine Cibrîl AleyhisSelâm:

– Yâ Muhammed, sen fıtrî ve tabii olanı seçtin… Sen sırat-ı müstakim üzeresin, ümmetin de bu yolda olacaktır… buyurdu…

Bundan sonra Mi’râc başladı.

O Mi’râc ki, Efendimiz AleyhisSelâm bunun hakkında şöyle buyurmuştur:

– Ben, Mi'râctan daha güzel bir şey görmüş değilim!.. Ölüleriniz, öleceği sırada gözlerini ona diker!..

Sahibim beni onun içinde, kapılardan bir kapıya erişinceye kadar yükselti!.."

Bundan sonrasını da **Efendimiz**'in ağzından dinleyelim gene:

"Bu eriştiğim yerdeki kapının adı: "Hafaza Kapısı" idi... Hafaza Kapısı, Semâ muhafızlarının beklediği Semâ-i Dünya Kapısıdır... Nitekim burada Cebrâil;

– Açın!.. dedi. Bunun üzerine;

– Kim O?.. diye soruldu. Cibrîl de cevap verdi:

– Cibrîl!..

– Yanındaki kimdir?..

– Muhammed!..

– O davetli midir?..

– Evet!..

Bunun üzerine kapı açıldı... Ve beni selâmladılar...

Bir de ne göreyim!.. Bir melekle karşılaştım ki, adı İsmail'dir... Vazifesi de Semâ'yı muhafazadır... Maiyetinde yetmiş bin melek, ve onların her birinin maiyetinde de yüz bin melek bulunmaktadır...

Bundan sonra bir erkekle karşılaştım ki, sûreti asliyesi, Allâh'ın halkettiği günkü gibi... Onda hiçbir değişiklik yok!.. Kendisine zürriyetinin ruhu arz ediliyor... Eğer mümin ruhu ise hoş bir rayiha veriyor...

– Bunun kitabını "İlliyn"de kılın!.. diyor.

Eğer ruhu habis ise, bu takdirde kötü bir koku veriyor:

– Bunun kitabını "Siccîn"de kılın!.. diyor.

Sordum:

– Yâ Cibrîl, bu kimdir?..

– Baban Âdem'dir!..

Ve o bana selâm verdi!.. Ve:

– Merhaba Sâlih Nebi, Sâlih oğul!.. dedi.

Sonra baktım, bir kavim gördüm ki, dudakları deve dudağı gibi... Bunlara birtakım vazifeliler verilmiş ki, dudaklarını kesiyorlar ve ağızlarına ateşten bir kor koyuyorlar, aşağılarından düşüyor!..

– Yâ Cibrîl, bunlar kimlerdir?.. diye sordum. Cevap verdi:

– Yetimlerin mallarını zulümle yiyenler!..

Sonra gene gördüm ki, bir kavim daha var... Derilerinden sırım kesiliyor ve ağızlarına tıkılıyor ve "Yediğiniz gibi yeyiniz." deniliyor ve bunlara en iğrenç bir hâl oluyor...

Gene sordum:

– Yâ Cibrîl, bunlar ne oluyor?..

– Bunlar o gammazlar ki, gıybetle insanların etlerini yerler, kötü laflar yayarak başkalarının ırz ve namuslarına uzanırlar!..

Sonra baktım, gene bir kavim gördüm ki, önlerine bir sofra kurulmuş... Üzerinde en güzel etlerden kebaplar yapılıyor... Etrafı ise bu etlerden cifelerle dolu... Onlar o güzel etleri bırakıp, bu cifeleri yiyorlar...

Gene sordum:

– Bunlar da kim, yâ Cibrîl?

– Bunlar, zina yapanlardır!.. Allâh'ın kendilerine helal kıldıklarını bırakıp da, zevk ve şehveti haramda arayanlardır!..

Sonra baktım gene bir kavim var ki, karınları küpler gibi!.. Al'i Firavun yolu üzerinde bulunuyorlar... Firavun ve ehli cehenneme götürülürken bunların üzerlerine basa basa gidiyorlar ve geliyorlar...

Tekrar sordum:

– Yâ Cibrîl, bunlar da kimlerdir!..

– Bunlar da faiz yiyenlerdir!..

Sonra gene gördüm ki, birtakım kadınlar memelerinden asılmış ve birtakım kadınlar da baş aşağı ayaklarından sallandırılmışlar!..

– Ya bunlar kimlerdir?.. diye sordum Cibrîl'e... Cevapladı:

– Bunlar zina yapan ve çocuklarını öldüren kadınlardır!..

Sonra İkinci Semâya çıktık!..

Orada Yusuf AleyhisSelâm ile buluştuk... Ümmetinden kendisine tâbi olanlar da etrafında idi... Yüzü Bedir Gecesi, Ay misali idi... Bana selâm verdi:

– Hoş geldin Sâlih Nebi, Sâlih kardeş!..

Sonra Üçüncü Semâya geçtik... Burada da teyzezade; İsa AleyhisSelâm ile Yahya AleyhisSelâm'la karşılaştım... Onlarla da selâmlaştım...

Sonra Dördüncü semâya geçtik... Orada da İdris ile buluştum... Selâmlaştık...

Sonra Beşinci Semâya geçtik...

Burada da kavmine sevdirilmiş olan Musa'nın kardeşi Harun ile buluştum.

Etrafında birçok tebaası vardı... Uzun sakallıydı... Onunla da selâmlaştık...

Sonra Altıncı Semâya geçtik...

Orada da İmam oğlu Musa ile karşılaştım... Kıllı bir vücudu vardı... Musa bana dedi ki:

– İnsanlar bana zulüm eder, Allâh'ın halkettiklerinin ekremi, der!..

Hâlbuki ben sadece ümmetimin ekremiyim!..

Sonra Yedinci Semâya geçtik.

Orada ben İbrahim AleyhisSelâm ile buluştum... Sırtını Beyt-i Mâmur'a dayamıştı...

Beni selâmladı...

Sonra bana:

– İşte senin mekânın ve ümmetinin mekânı burasıdır!.. denildi.

Sonra Beyt-i Mâmur'a girip namaz kıldım... Ona her gün yetmiş bin melek girer de, bir daha kıyamete kadar hiç sıra gelmez...

Sonra Cibrîl beni öyle yükseklere çıkardı ki, yazı yazan kalemin cızırtılarını duydum...

Nihayet Sidre-i Münteha'ya geldim... Burada Cibrîl bana:

– İşte burası Sidre-i Münteha'dır!.. Ben, buradan parmak ucu kadar ileri gitsem, yanarım!.. dedi.

Nihayet Rabbimle karşılaştım...

– Et tahıyyatu el mübarekâtu ves salâvatu vet tayyibatu... diyerek Rabbime selâm verdim...

Buyurdu:

– Es Selâmu aleyke eyyühen nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekâtuhu!..

Bunun üzerine Allâh'ın selâmının bütün ümmetime de şâmil olmasını istediğimden ilave ettim:

– Es Selâmu aleyna ve alâ ibadillahis sâlihiyn...

Bundan sonra Allâhû Tealâ ümmetime 50 vakit namazı farz kıldı...

Bundan sonra döndüm... Yolda Musa'ya rastladım. Bana sordu:

– Allâhû Teâlâ ümmetine neyi farz kıldı?.. Ben de anlattım...

– Elli vakit namazı farz buyurdu... Musa ikaz etti:

– Rabbine dön!.. Zira ümmetin buna tahammül edemez!..

Bunun üzerine Rabbimin yanına döndüm... Niyaz ettim... Rabbim 50 vakitten 10'unu indirdi... Dönüşte Musa sordu. Bende:

– 40 vakte indirdi farz namazı!.. dedim. O gene:

– Ümmetin buna da dayanamaz!.. Rabbine gene müracaat et! dedi...

Tekrar müracaat ettim... Rabbım 10 vakit daha indirdi...

Dönüşte Musa tekrar sordu:

– 30 vakte indirdi!.. dedim. O gene:

– Ümmetin buna da takat getiremez... Gene Rabbine müracaat et!.. dedi.

Tekrar Rabbime niyaz ettim... Bu defa 10 vakit daha indirdi.

Dönüşte Musa gene sordu:

– Rabbim farz namaz sayısını 20'ye indirdi... dedim. O gene ikaz etti:

– Ümmetin bunu da kaldıramaz... Tekrar Rabbine rica et!..

Nihayet Rabbim 10 vakte indirdi...

Ben de böylece Musa'nın yanına döndüm... O beni gene ikaz ettti:

– Ümmetin buna dahi takat getiremez!.. Tekrar Rabbine müracaat et!..

Tekrar Rabbime müracaat ettim... 5 Vakit daha indirdi...

– Onlar beştir; fakat yine onlar ellidir!.. BENİM NEZDİMDE VERİLEN HÜKÜM DEĞİŞTİRİLMEZ!.. buyurdu...

Musa'nın yanına döndüğümde o gene:

– Tekrar müracaat et; ümmetin buna bile tahammül edemez!.. dedi. Ben de:

– Rabbimden utanır oldum!.. dedim.

Bundan sonra cennet ve cehennemi gördüm ve tekrar döndüm..."

Evet... **Mi'râc**tan döndükten sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm bunu bütün Mekkelilere anlatmaya karar verdi... Fakat onların

inanmayacaklarını da biliyordu... Hatta bunu yolculuk sırasında Cibrîl'e söylemiş de ondan:

– Ebu Bekir seni tasdik eder!.. O Sıddîk'tır!.. cevabını almıştı...

Bunu söyleyince Ümmü Hani, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın rıdasına yapışarak:

– Ey Allâh'ın Rasûlü, sakın bunu halka açıklama!.. Seni kimse tasdik etmez ve bu yüzden de rencide ederler... dedi.

Efendimiz AleyhisSelâm ise açıklamakta azîmli idi:

– Vallâhi ben bunu açıklayacağım...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm Haremi Şerif'e inip bunu orada, Mekkelilere açıkladığı zaman, onlar şaştılar ve:

– Yâ Muhammed, bu söylediklerine bir delilin var mı? Biz bugüne kadar böyle bir şey işitmedik... dediler.

Bu arada Ebu Cehil oraya gelmişti; alaylı bir şekilde sordu:

– Ne o, yeni bir şeyler mi var?..

Efendimiz AleyhisSelâm da cevap buyurdu:

– Evet!..

– Nedir o?..

– Gece seyahat ettirildim!..

– Nereye?..

– Beytül Makdis'e!..

– Sonra da sabahleyin aramızdasın ha?.. Öyle mi?..

– Evet!..

– Ben böyle yalan hayatımda işitmedim!..

Sonra da, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın söylediklerini inkâr etmesinden korkarak kavmini oraya toplamak istedi...

– Bana söylediklerini kavmime de anlatman için, onları buraya çağırmamı uygun görür müsün?.. diye sordu... **Efendimiz**

AleyhisSelâm buna müsaade etti...

Bunun üzerine Ebu Cehil, Mekkeli müşriklerin bir kısmını oraya topladı... Sonra da onlar gelince, Ebu Cehil konuştu:

– Haydi, bana anlattıklarını, onlara da anlatsana?..

Efendimiz AleyhisSelâm bunun üzerine anlattı:

– Ben gece Beytül Makdis'e seyahat ettirildim!.. Hayretle sordular:

– Şimdi de aramızda bulunuyorsun ha?

– Evet!..

Hepsi de bu anlatılanlara şaşıp kalmışlardı... Bir an sükûnet içinde kaldıktan sonra hepsi de inkâra koyuldular... Sonra birisi sordu:

– Bu anlattıklarına dair bize bir delil gösterebilir misin?..

– Evet, seyahat sırasında yolda filan oğullarına rastladım... Develerini kaybetmişlerdi... Onlara seslenerek develerinin olduğu yeri gösterdim... Sonra Tenim yokuşunda bir kafileye rastladım ki, önde siyahımtrak bir deve gidiyordu... Üzerinde iki harar yüklü idi... Biri siyah, öteki alaca renkli iki çuval. Onları gördüğünüzde sorun bakalım doğru mu söylüyorum?..

Müşrikler bunun üzerine acele ovaya açıldılar... Nitekim az sonra uzaktan gelmekte olan ilk kafileyi gördüler... Ve **Efendimiz** AleyhisSelâm ne demişse, kelimesi kelimesine söylediklerini gerek bu ilk gelen kafilede, gerekse de diğer kafilede buldular...

Fakat bütün bunlara rağmen, gene de iman etmediler ve:

– Bu yapılanlar azametli bir sihirdir!.. demekte ısrar ettiler.

Bu arada bazılarıyla da arasında şu konuşma geçti **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın;

– Beytül Makdis'e gittiğini söylüyorsun, öyle ise bize orayı tarif et bakalım!..

Efendimiz AleyhisSelâm bu sual karşısında içinde bulunduğu hâli şöyle anlatırdı:

“Gezdiğim yerler ve hususiyle Beytül Makdis hakkında o kadar çok sual soruldu ki, ben onların bir çoğuna o gece dikkat etmemiştim... Bu yüzden çok sıkıldım. Öyle ki, ben şimdiye kadar hiç böyle sıkılmamıştım.

Derken Allâhû Teâlâ benimle Beytül Makdis arasındaki uzaklığı kaldırdı da, karşımdaymış gibi görmeye başladım... Ve onlar bana ne sual sordularsa, oraya bakarak cevaplandırdım... Hatta biri de bana, “oranın kaç kapısı vardır?” diye sormuştu... Hâlbuki ben de kapılarını saymamıştım... Beytül Makdis’i karşımda görünce kapılarını teker teker saydım ve suallerini cevaplandırdım...”

Müşrikler bunun üzerine **O**’na inandılar...

– **Andolsun ki bu tarifin tamamen isâbetlidir!..** dediler...

Sonra da Velid bin Mugiyre çıkıp:

– **Bu adam sihirbazın tekidir!..** diyerek kalabalığın dağılmasına sebep oldu...

Bu arada bir kısım müşrikler de koşa koşa gidip Hazreti Ebu Bekir (r.a.)’ı buldular ve ona:

– **Yâ Ebu Bekir, arkadaşının yaptıklarından haberin var mı?..**

– **Hayır!.. Ne olmuş?..**

– **Bu gece Beytül Makdis’e gidip orada namaz kılmış... Sonra da geri dönmüş!..**

– **Peki, O bunu anlattığı zaman siz de O’nu yalanladınız mı?..**

– **Elbette!.. Mescitte herkese söylediklerinin doğruluğuna inandırmak istiyordu...**

Hazreti Ebu Bekir (r.a.) kanaatini bildirdi:

– Vallâhi, O eğer böyle olduğunu söylüyorsa, bu iş öylece olmuştur! Şüphesiz ki ben, O'nun her saat Allâh'tan vahyettiği âyetlere dahi, bundan daha akla uzak görünmesine rağmen inanırken, niye bunu tasdik etmeyeyim?.. O ne demişse doğrudur!..

Hazreti Ebu Bekir bundan sonra doğruca **Efendimiz** Aleyhissalâtu vesselâm'ın yanına koştu...

– Yâ Rasûlullâh, sen halka, dün gece Beytül Makdis'e gidip orada namaz kıldığını ve sonra da gene aynı gece döndüğünü söyledin mi?..

– Evet yâ Ebu Bekir!..

– Şüphesiz ki seni tasdik ederim yâ Rasûlullâh!.. Senin sözün Hak sözden başkası olamaz!..

– Evet yâ Ebu Bekir!.. Sen de Sıddîk'sın zaten!..

İşte Hazreti Ebu Bekir (r.a.)'a bu anda **"Sıddîk"** lakabı takılmıştı... Ve o andan sonra da kendisi **"Sıddîk"** lakabıyla anılır oldu...

10

◆

İLK AKABE BİATI

Bundan bir sene sonra, yani İslâmiyetin onuncu ile on birinci seneleri arası, bu dinin diğer kabileler arasında yayılması için yapılan çabalarla geçti...

Efendimiz AleyhisSelâm her fırsattan faydalanarak, gelenlere İslâmiyeti arz ve teklif eder, buna karşılık onlar da Mekkelilerin menfi propagandalarından korkarak ve çekinerek kabule yanaşmazlardı...

Efendimiz için aşağı yukarı en çileli seneler bu senelerdi... Yapılan eziyetler günden güne artıyordu... Mekke daha dayanılmaz bir hâl alıyordu müslümanlar için...

Efendimiz AleyhisSelâm bazen de yanına Hazreti Ebu Bekir ile Hazreti Âli (r.a.)'yi alarak civar kabileleri dolaşmaya çıkıyor ve o kabilelerin ulularını İslâm Dini'ne davet ediyordu... Fakat bütün bu davetlerden bir netice alınmıyor ve büyük üzüntülerle tekrar başlanılan yere dönülüyordu... İşte böyle aşağı yukarı iki seneye yakın bir zaman geçmişti...

Nihayet Mekke'ye, Medine (ki o günkü adıyla Yesrib)'den Hazrec kabilesine mensup altı kişilik ufak bir kafile geldi... Bunlar Mina'da Akabe yakınlarında konaklamışlardı... Bu sırada oradan geçmekte olan **Efendimiz** AleyhisSelâm onlara uğradı ve sordu:

– Siz kimlersiniz?..

– Biz Hazrec kabilesindeniz!..

– Yahudilerin komşu ve müttefiklerinden misiniz?..

– Evet?..

– Sizinle biraz konuşabilir miyiz?..

– Elbette...Buyur, otur!..

Medine halkı Evs ve Hazrec adlı kabilelerden meydana gelmişti... Bu kabileler yahudilerle kâh bozuşurlar, kâh da anlaşırlardı... Yahudiler kitap ehli, ilim sahibi; buna karşılık Hazrec ve Evs kabileleri halkı ise müşrik, putperest idiler...

Ne zaman yahudiler ile diğer kabilelerin arası açılsa, yahudiler onlara kızarlar ve onları şu şekilde tehdit ederlerdi:

– **Yakın bir zaman içinde bir Rasûl gelecektir!.. Geleceği zamanın gölgesi üzerimize bile düşmüştür!.. O geldiği zaman, hepimiz O'na tâbi olacak ve sonra da İrem ile Ad kavimleri gibi sizlerin kökünü kazıyacağız!..**

Bu sebeple Hazrec ve Evs kabilesi halkı, yakın bir zamanda bir Rasûl ile karşılaşacaklarını biliyorlardı... **Efendimiz** AleyhisSelâm onlar ile karşılaşıp da oturup konuşmaya başlayınca işler yavaş yavaş aydınlığa çıkmaya başladı ve bu altı kişi için...

– **Ben Âlemlerin Rabbı olan Allâh tarafından Rasûl olarak gönderildim... Sizleri sadece Allâh'ı Rab olarak tanımaya, benim de Allâh'ın Rasûlü olduğumu tasdik etmeye davet ediyorum!..**

Medineli altı kişi iyiden iyiye inanmıştı **Efendimiz** Aleyhissalâtu vesselâm'ın Rasûl olduğuna...

Sonra **Kur'ân-ı Kerîm**'den okudu:

"Allâh, her benliğin edindiğinin sonuçlarını yaşamasını murat etmiştir! Muhakkak ki Allâh "Seriy'ul Hisab"dır (yapılanın sonucunu anında oluşturan)**!**

İşte bu insanlara bildirimdir; onunla uyarılsınlar ve bilsinler ki "HÛ", Ulûhiyet sahibi BİR'dir! Derin düşünebilen akıl sahipleri de

(bu hakikati) **hatırlayıp değerlendirsinler!”** (14.İbrahiym: 51-52)

Bu âyetler de okunduktan sonra Medineliler birbirlerine şöyle konuştular:

– **Bu, mutlaka bizim yahudilerin haber verdiği Rasûl’dür... Biz hemen bu Rasûl’e inanıp tâbi olalım ki, onlar bizi geçip, kendi saflarına çekmesinler!..**

Ve böylece **Efendimiz** Aleyhissalâtu vesselâm’ın bütün söylediklerini tasdik edip, iman ettiler... Sonra da şöyle konuştular:

– Buraya gelirken biz, kavimlerimiz hem kendi arasında, hem de yahudilere karşı düşman ve ters bir durumda idi... Umarız ki **Allâhû Teâlâ** onları senin sayende bir araya toplar ve birleştirir...

Biz şimdi dönüp onları senin bildirdiğin şeylere davet edecek ve onların da teslim olanlardan olmasını isteyeceğiz!.. Eğer **Allâh** onları bu din üzere toplar ve birleştirirse, artık senin durumundan daha şerefli ve azîz bir mertebede olan kimse bulunmaz!..

Bu görüşmelerden sonra Ebu Umame Es’ad, Avf bin Haris, Rafi bin Malik, Kutba bin Amir, Ukbe bin Amir ve Cabir bin Abdullah’dan ibaret altı kişilik ilk Medineli müslümanlar, kavimlerinin yanına döndüler ve başlarından geçenleri anlatarak hepsini müslüman olmaya, yahudilerin önüne geçmeye davet ettiler...

İslâmiyete dair haberler Medine’de kısa zaman içinde ve o kadar süratli bir şekilde yayıldı ki, adeta içerisinde İslâmiyet ve **Efendimiz** AleyhisSelâm’dan bahsedilmeyen bir tek ev kalmadı...

Ve bu şekilde bir sene daha geçti...

Ertesi yıl Hac zamanı geldiğinde Mekke’ye on iki kişilik bir grup geldi Medine’den... Bunların altısı geçen defa ki gelişte **Efendimiz** AleyhisSelâm’a biat edenler, diğer altısı da yeni müslümanlardı...

Efendimiz AleyhisSelâm gelenlerin hepsine birden, biat etmelerini teklif etti ve şart olarak da şunları belirtti:

1. Hiçbir şeyi Allâh'a eş ve ortak koşmamak,

2. Hırsızlık yapmamak,

3. Zina yapmamak,

4. Çocukları öldürmemek,

5. Yalan-dolanla kimseye iftirada bulunmamak,

6. Hiçbir hayırlı işe muhalefet etmemek,

Bundan sonrada Efendimiz AleyhisSelâm sözlerine şunları ekledi:

– Sizden her kim sözünde dururbut, onun ecir ve mükâfatını Allâh üzerine almış ve onun için cennet hazırlanmıştır...

Kim insanlık hâli, bunlardan birini işlerse ve bundan dolayı da bir cezaya çarptırılırsa, bu yaptığına kefâret olur...

Kim de yine bunlardan birini insanlık hâli, işler de işlediği şeyi Allâh gizler ve açığa vurmazsa; onun işi Allâh'a kalır!.. Dilerse bağışlar, dilerse azap eder...

Bunun üzerine Medine'den gelenler bu teklif edilen şartları olduğu gibi kabul ederek **Efendimiz** AleyhisSelâm'a biat ettiler, yani söz vererek **O**'na tâbi oldular...

Bu ilk Akabe biatına katılanlar şunlardı:

Es'ad bin Zürâre, Avf bin Haris, Muaz bin Haris, Rafi bin Malik, Zekvan bin Kays, Ubade bin Sabit, Yezid bin Sa'lebe, Abbas bin Ubade, Ukbe bin Amir, Kutbe bin Amir, Malik bin Teyyihan, Uveym bin Saide radıyallâhu anhüm...

Biat meselesinden sonra Medine'ye dönen müslümanlar, **Efendimiz** AleyhisSelâm'dan kendilerine imamlık yapacak, Kurân'ı öğretecek bir kimseyi göndermesini istediler... Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm, Mus'ab bin Umeyr'i Medine'ye imam ve öğretmen olarak

yolladı... Keza bir süre sonra da Ümmü Mektum aynı vazife ile ilaveten Medine'ye gönderildi...

Mus'ab Medine'ye gelince Es'ad bin Zürare'nin evine indi ve vazifesi süresince burada ikamet etti... Mus'ab bu şekilde vazife yapıp, Medinelileri müslüman yaparken bir gün Es'ad'ın teklifi üzerine civar mahallelere gitmeye karar verdiler...

Bitişik mahallelerden birine gidip burada bulunan bostana girerek, bir bostan kuyusu başına oturdular... Biraz sonra da diğer müslümanlar burada toplandılar... Bu bostan aslında Zafer oğullarından Sa'd bin Muaz'a ait idi... Ve o da müşriklerdendi...

O sırada Sa'd da orada bulunuyordu... Yanında da kabilesinin ulularından arkadaşı olan Useyd bin Hudayr bulunuyordu... Mus'ab'ı oraya getiren Es'ad ise Sa'd'ın uzaktan akrabası idi... Bu yüzden kendisi direkt olarak gidip bostandan çıkmalarını isteyemedi... Bununla bereber yanında bulunan arkadaşı Hudayr'a rica etti.

– Bilirsin ki, Es'ad benim akrabam olur, bu yüzden ben şimdi onların yanına gidemem... Ancak sen şimdi oraya git de, içimizdeki aklı ermezlerle zaif olanları kandıran şu adamları bahçe içinden defetmesini söyleyiver... Bir daha da buraya gelmesinler... Aksi takdirde onları fena yaparım!..

Useyd arkadaşının bu ricasını kırmadı ve mızrağını alıp bostanda kuyu başında toplanmış olan müslümanların yanına yürüdü... Useyd'in gelişini Es'ad uzaktan görmüştü... Eğildi ve Mus'ab'ın kulağına fısıldadı:

– Bu gelen, kavmimin ulusudur... Buraya geldiğinde onu müslüman yapmaya çalış!..

Mus'ab cevap verdi:

– Eğer beni dinlerse, onu da müslüman yapmaya çalışırım...

Useyd oldukça hızlı bir şekilde yanlarına geldi, bağıra bağıra Mus'ab'a hitap etti:

– Ne diye buraya geldiniz? Kabilemizin zaif ve aklı ermezlerini azdırmak için mi?.. Şimdi sizi ikaz edeyim, eğer hayatınız size lazım ise, bir an evvel buradan uzaklaşın bakalım!..

Mus'ab gayet sakin bir şekilde cevap verdi:

– Böyle konuşacağına, biraz oturup da bizi dinlesen ve dediklerimizi beğenmezsen, o takdirde bize haklı olarak yüz çevirsen, aksi hâlde beğendiklerini kabul etsen daha iyi olmaz mı?..

Useyd bir an için düşündü:

– Söylediğin doğru!.. Anlat bakalım öyle ise... Seni dinliyorum...

Ve oturarak Mus'ab'ı dinlemeye başladı...

Mus'ab, Useyd'e evvela İslâm Dini'nin esasları hakkında biraz malûmat verdi; sonra da Kur'ân-ı Kerîm okudu. Useyd bu dinlediklerinden oldukça hoşlanmıştı... Gayrı ihtiyarî konuştu:

– Yahu bu ne güzel şeymiş!.. Ne iyi etmişsiniz siz müslüman olduğunuza... Peki şimdi müslüman olmak için neler yapmak lazım geliyor?..

Onlar da anlattılar müslüman olması için yapması lazım gelen şeyleri:

– **Evvela gusl eder, boy abdesti alarak temizlenirsin... Üstünü başını da bir güzel temizlersin... Sonra da Kelime-i Şehâdet'i söyleyip Allâh'a imanını, Rasûlünü tasdikini açıklayıp namaz kılarsın...**

Bunlar da Useyd'in aklına yatmıştı... Kalktı gusletti, üstünü başını temizledi, Kelime-i Şehâdet getirdi, iki rekât namaz kılıp eski hâline tövbe etti... Bundan sonra Es'ad'la Mus'ab'a hitap etti:

– Buraya gelirken ardımda bir kimse bıraktım... Eğer o müslüman olursa, kavmimden hiçbir kimse İslâm'a karşı olmaz ve hepsi de

müslüman olur... Bu da Sa'd bin Muaz'dır... Şimdi onu da buraya yollayacağım...

Sonra geldiği gibi kavminin yanına döndü... Sa'd, Useyd'in gelişini daha uzaktan görmüştü... Dikkatle baktı... Hâlinde bir değişiklik gördü Useyd'in... Yanındakilere döndü.

– Bu adam gidişinden bir başka dönüyor!.. Bunda bir iş olmalı!.. diye konuştu...

O sırada Useyd de onların yanına gelmişti... Sa'd merakla sordu:

– Ne oldu?.. Ne yaptın?.. Söyledin mi o adamlara buradan çekip gitmelerini?..

Useyd son derece sakin, kayıtsız bir hâlde konuştu:

– İkisine de söylememi istediklerini söyledim... Fakat ben onların hâlinde bir serkeşlik görmedim... Bununla beraber yaptıklarına bir son vermelerini istedim!..

Ayrıca, Harise oğullarının, halanın oğlu olan Es'ad'ı, sırf seni küçük düşürmek gayesiyle öldürmeye karar verdiklerini de öğrendim!.. Sa'd bin Muaz bu haberi işitince çok sıkılmıştı... Kızgın ve telaşlı bir hareketle yerinden fırladı ve yola koyuldu... Mus'ab ile Es'ad'ın yanına gidiyordu...

Es'ad, uzaktan gelişini görünce Sa'd'ın, Mus'ab'ı ikaz etti:

– İşte Sa'd bin Muaz geliyor!.. Eğer o da sana tâbi olursa, artık arkasında bir tek kişi kalmaz İslâm'a girmedik...

Sa'd da onlara doğru gelirken, bir yandan da tutumlarını inceliyordu... Durumların da hiçbir telaş emaresi görmeyince; Useyd'in, kendisinin onlarla görüşmesini sağlamak için buraya gelmeye teşvik ettiğini anlayıverdi...

Buna rağmen, son derece kızgın bir hâlde yanlarına yaklaştı ve konuştu:

– Yâ Es’ad, eğer benimle aranda akrabalık olmasaydı, şimdi ben size yapacağımı bilirdim... Bizim hoşlanmadığımız bir şeyi asla bizim mahallemizde kolay kolay tatbik edemezsin...

Mus’ab söze karıştı ve Es’ad’ın yerine cevap verdi.

– Yâ Sa’d, böyle diyeceğine, biraz oturup da bizi dinlesen; sonra, eğer anlattıklarımız aklına yatarsa da sen de bize katılsan daha iyi olmaz mı?..

Sa’d bir an düşündü bu sözü... Hiç de makûl olmayan bir söz olarak gelmemişti... Gayet yerinde, makûl bir teklifti... Oturdu onların yanına ve ne söyleyeceğini merakla beklemeye başladı...

Mus’ab bu defa Sa’d’a da İslâm Dini’nin inceliklerini anlattı ve ondan sonra da Kurân’ın **Zuhruf** Sûresi’nin baş tarafını okumaya başladı:

“Ha, Miim.

O hakikati apaçık açıklayan BİLGİye yemin olsun...

Kesinlikle biz Onu Arapça bir Kur’ân olarak meydana getirdik, tâ ki (anlayıp) **aklınızı kullanarak** (değerlendiresiniz)**!**

Muhakkak ki O, katımızda, Ana BİLGİde (İlmullâh)**, Alîy’dir, Hakiym’dir.**

Siz (hakikatinizdeki kuvveleri) **israf eden bir topluluksunuz diye, sizi uyarmaktan vaz mı geçelim?**

Öncekiler içinde de nice Nebiler irsâl ettik.

Onlara bir Nebi geldiğinde, mutlaka onun getirdikleriyle alay ederlerdi.

Bu yüzden onlardan daha güçlü olan niceleri helâk ettik... Öncekiler ibret dolu hikâyeleriyle mazi oldu!

Yemin olsun ki eğer onlara: “Semâları ve arzı kim yarattı?” diye sorsan, elbette: “Onları, Aziyz ve Aliym olan yarattı” diyecekler.” (43.Zuhruf: 1-9)

Sa’d, şimdiye kadar hiç böyle sözler duymamıştı... Üstelik ilk defa dinlediği bu **Allâh** kelâmı, onda çok büyük bir tesir halketmiş, yüzünde iman belirtileri görülmeye başlamıştı... Peki İslâm Dini’ne nasıl giriliyordu?.. Sordu:

– Müslüman olmak için ne yapmak lazım?.. Cevap verildi:

– **Gusl abdesti alırsın, üstünü başını temizlersin, ondan sonra Allâh’a imanını ve Rasûlünü tasdikini açıklar ve iki rekât namaz kılarak bugüne kadar yaptıklarına tövbe ederek İslâm Dini’ne girmiş olursun!..**

Bu cevabı alan Sa’d, aldığı bir kararla yerinden kalkıp doğruca su başına gitti... Orada gusl etti... Üstünü başını temizledi, sonra iki rekât namaz kılıp tövbe etti... Sonra da kavminin yanına geldi...

Kavim halkı onun gelişinden, hâlinden, tavrından yeni bir şeyler olduğunu anlamıştı... Yanlarına gelince onlara sordu:

– Ey Abdül Eşhel oğulları, beni aranızda nasıl tanır, yaptıklarımı nasıl bulursunuz?.. Cevap verdiler:

– Sen bizim ulumuzsun!.. Düşünce ve görüşlerinle daima bize önderlik edersin...En iyi ve en yardımsever olanımızsın!..

Sa’d onlardan bu cevabı aldıktan sonra, bir gülle gibi çıkıverdi şu sözleri:

– Siz Allâh ve Rasûlüne iman edinceye kadar, sizin erkek ve kadınlarınızla konuşmak bana haram olsun!..

Hiç beklemedikleri bu sözler karşısında dona kaldılar... Zira biliyorlardı ki, çok az zaman evveline kadar, Sa’d onlar gibiydi... Hâlbuki şimdi ise müslüman olmuştu... Mâdemki Sa’d bizim yücemizdir, öyle ise biz de gene ona tâbi olmakta devam etmeliyiz diye düşünerek hepsi birden müslüman olma kararı aldılar...

Böylece o akşama kadar bütün mahalle halkı müslüman olmuştu...

Bu mahallenin de müslüman olmasından sonra, Es'ad ve Mus'ab elele vererek öyle sıkı çalışmaya başladılar ki, kısa zamanda bu mahallede müslüman olmadık ev kalmadı...

11

◆

İKİNCİ AKABE BİATI

O sene Hac zamanı geldiğinden dört yüz kadar Medineli müşrik ile, yetmiş üç erkek, ikisi kadın, yetmiş beş müslüman Mekke'ye gelmişlerdi... Bunlar Mekke civarında kamp kurmuşlardı... Medineli müslümanlardan Sa'd bin Hayseme, Üveym ve daha birkaç kişi, doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına giderek selâm verip konuşmaya başladılar:

– Yâ **Rasûlullâh**, biz kalabalığız, seni yanımıza almak, sana yardımcı olmak, senin yolunda canımızı feda etmek durumunda olduğumuzu açıklamak üzere seni ziyarete geldik... Biz aramızda, yabancı şeylere karşı kendi canımızı koruduğumuz gibi, seni de korumaya söz verdik... Hep beraber seninle görüşmek istiyoruz... Nasıl ve nerede görüşebiliriz?..

Efendimiz AleyhisSelâm'ın yanında bulunan amcası Hazreti Abbas söze karıştı:

– Sizinle birlikte Hacc'a gelen kavminizden size uymayanlar varsa, hacılar dönüp gidinceye kadar bunu aranızda gizleyin...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm, teşrik günlerinin ortasında, tan yeri ağardığında, Akabe'nin dibinde, uyuyanı uyandırmamak, bulunmayanı beklememek üzere buluşmak için onlarla sözleşti...

Medineli müslümanlar, bu durumu kendilerinden olan müşriklerden gizlediler... Ancak, kendisini yakından tanıdıkları ve güvendikleri Abdulah bin Amr'a meseleyi açarak onu da müslümanlığa davet ettiler...

Keza o da bu daveti kabul ederek müslüman oldu ve Akabe biatına katılmak ona da böylece nasip oldu...

Nihayet beklenen vakit geldi ve Medineli müslümanlar ile **Efendimiz** AleyhisSelâm ve amcası Hazreti Abbas -ki Hazreti Abbas'ın bazı kaynaklara göre o sırada müslümanlığı kabul etmiş olduğu bildiriliyor- Akabe'de toplandılar...

İlk sözü Hazreti Abbas aldı ve şöyle konuştu:

– Ey Hazrec topluluğu, şunu iyi biliniz ki, **Muhammed** bana gözlerimden daha sevgilidir... Şimdi iyice biliniz ve bana da bildiriniz; eğer siz **O**'nu tasvip ediyor, **Allâh**'ın **O**'nun vasıtasıyla size bildirdiklerine iman ediyorsanız ve kendisini sizinle birlikte geri götürmek istiyorsanız **O**'nu size vermeden evvel, bu hususta ben inandırıcı bir delil isterim...

Bilirsiniz ki, **Muhammed** bizdendir!.. Biz **O**'nu, **O**'nun inanç ve kanaatine karşı olanlardan koruduk!.. **O** kavmi arasında, yurdunda, izzet ve şerefiyle korunmuş bir hâlde yaşarken, bütün bunlardan yüz çevirip, sizlerle Yesrib'e gitmeyi düşünüyor...

Eğer siz, sizleri tekrar ok yağmuruna tutacak olan bütün Arap kavimlerinin düşmanlıklarına göğüs gerecek kadar, savaş edebilecek şartlara sahip iseniz, aranızda iyice düşünüp konuşun ve ondan sonra bunu bize bildirin...

Sonradan anlaşmazlığa düşmeyin...

Siz **O**'na verebileceğiniz sözü yerine getirebilecek ve kendisini düşmanlara karşı koruyabilecek misiniz?.. Bunu gereği gibi yapabileceğinize söz verebilirseniz ne âlâ!.. Yok, eğer Mekke'den ayrıldıktan sonra, kendisini yardımsız bırakarak, rüsva edecekseniz, şimdiden bundan vazgeçiniz!.. **O**'nu bırakınız, kendisi yine kavmi arasında ve yurdunda şerefi ve muhafazasıyla yaşasın!..

Hazreti Abbas'ın sözleri, Hazreclilere dokunmuştu... Bunun üzerine Es'ad bin Zürare, **Efendimiz** AleyhisSelâm'dan izin isteyerek söz aldı ve Hazreti Abbas'ın konuşmalarına şu cevabı verdi:

– Yâ **Rasûlullâh**, davetler çeşitlidir... Kimi davetler vardır ki, onlar çok kolaydır... Kimi de vardır ki, onlar çok zor ve çetindir... Kabulü güçtür!.. Biz yurdumuzda, şerefli ve her tecavüzden korunmuş; orada, değil kavminden ayrılan ve amcaları tarafından düşmanlarına teslim edilmek istenen bir Zâtın; hatta kendimizden başka hiçbir zâtın bize göz dikemeyeceği kadar güçlü kuvvetli bir topluluğuz... Buna rağmen, çok zor bir iş olmasına rağmen, biz gene de, **Senin** teklifini kabul ettik... Hâlbuki bunlar hiç de insanların hoşlanacağı şeyler değildi... Fakat biz bütün bunları, dilimizle ikrar ve kalbimizle tasdik suretiyle kabul ettik...

Şimdi;

Allâh'tan getirdiklerine bilerek ve inanarak **Sana** biat ediyoruz!.. Rabbimize ve Rabbine biat ediyoruz... **Yedullâh** ellerimizin üzerindedir... Kanlarımız kanınla, ellerimiz elinledir!.. Kendi oğullarımızı, kadınlarımızı esirgeyip koruduğumuz gibi, aynı şeylerden seni de koruyup gözeteceğiz...

Eğer bu ahdimizi bozarsak, **Allâh**'ın ahdini bozan yaramaz ve bedbaht kimselerden olalım... **Allâh** bilir ki, biz bu sözümüzde sadıkız ve elbette **Allâh** yardımcımızdır...

Bu konuşmalardan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm onlara Kurân'dan bazı bölümler okudu ve İslâmiyete teşvik etti...

Sonra da ne üzerine biat edeceklerini şöylece anlattı:

– Size iki şartım vardır...

Birincisi Rabbim Azze ve Celle adınadır: O'nun Ahadiyetine hiçbir şeyi eş ve ortak koşmayacaksınız... Gene, şirk koşmaksızın ibadet edeceksiniz, namaz kılacaksınız ve zekât vereceksiniz...

İkincisi ve kendime ait isteğim şudur: Allâh'ın Rasûlü olduğuma şehâdet etmeniz ve beni kendi çocuklarınızı, kadınlarınızı esirgeyip koruduğunuz gibi muhafaza etmenizdir...

Bu şartlar sayılınca Abdullah bin Rehava sordu:

– **Bunu yaparsak, karşılığında ne var bize?.. Efendimiz AleyhisSelâm açıkladı:**

– **Cennet var!..**

Medineliler cevap verdiler:

– **O hâlde bu çok kârlı bir alışveriştir!.. Artık katiyen bu meselenin tartışmasını istemeyiz!..** Söyle yâ **Rasûlullâh**, sana ne şekilde biat edelim?..

Efendimiz müslüman olanların kendisine ne şekilde biat etmesi lazım geldiğini onlara anlattı:

– **Tanrı olmayıp sadece Allâh'ım var olduğuna; benim, Allâh'ın Rasûlü olduğuma iman etmeniz; ve namaz kılacağınıza, mallarınızın zekâtını vereceğinize;**

Neşeli ve neşesiz zamanlarınızda sözümü dinleyeceğinize;

Darlıkta da varlıkta da muhtaçlara yardım edeceğinize;

Hiçbir alaycının alayına aldırmaksızın, Allâh yolunda, daima Hakkı söyleyeceğinize;

Başkalarını kötülüklerden sakındırıp, iyiliği daima tavsiye edeceğinize dair söz vermelisiniz!..

Bundan başka, bana her cephesiyle yardım edeceğinize, yanınıza vardığımda, kendinizi, çocuklarınızı ve kadınlarınızı nasıl muhafaza ediyosanız; size karşı, onlara karşı, beni de öylece müdafaa ve muhafaza edeceğinize de kesin olarak söz vermelisiniz!

Efendimiz AleyhisSelâm'ın bu teklifine karşılık, Ebul Haysem cevap verdi...

– Biz, bu şartları, mallarımızın felakete uğraması, eşrafımızın öldürülmesi pahasına da kabul ediyoruz...

Böyle dedikten sonra da sordu **Efendimiz** AleyhisSelâm'a:

– Yâ **Rasûlullâh**, bizimle o adamlar arasında, bir bağlanma, bir sözleşme var!.. Biz bu hareketimizle, onu kesip atmış oluyoruz... **Allâh** seni muzaffer kıldıktan sonra kavmine, Mekke'ye dönersen, bizi kendi hâlimize terk edersen, hâlimiz nice olur?..

Efendimiz AleyhisSelâm tebessüm buyurdu:

– **Benim kanım, sizin kanınızdır. Siz benim kanımı, diyetimi istersiniz, ben de sizin kanınızı, diyetinizi isterim... Zimmetim zimmetinizdir!.. Hürmetim hürmetinizdir!.. Ben sizdenim, siz de bendensiniz!.. Siz kiminle savaşırsanız, ben de onunla savaşırım!.. Siz kiminle barışırsanız ben de onunla barışırım!..**

Bundan sonra Medineliler **Efendimiz** AleyhisSelâm'a biat ettiler...

Daha sonra da **Efendimiz** AleyhisSelâm onlara:

– **Bana içinizden on iki kişi çıkarınız ki, onlar her hususta kavimlerinin benim yanımda temsilcisi olsunlar... Musa da İsrailoğullarından on iki temsilci almıştı...** dedi...

Bu buyruk üzerine Medineliler on iki temsilciyi seçtiler:

1. Es'ad bin Zürare 2. Sa'd bin Rebia 3. Abdullah bin Revaha 4. Rafi bin Malik 5. Bera bin Marur 6. Abdullah bin Amr 7. Ubade bin Samit 8. Sa'd bin Ubade 9. Münzir bin Amr 10.Useyd bin Hudayr 11. Sa'd bin Hayseme 12. Ebu Heysem Malik

Efendimiz AleyhisSelâm bu seçimden sonra seçilenlere şöyle buyurdu:

– Havarilerin, İsa bin Meryem'e karşı kavimlerinden dolayı kefil oldukları gibi, siz de, sizden gayrının kefillerisiniz...

Daha sonra bu on iki kişiden Es'ad bin Zürare de on ikilerin temsilcisi olarak seçildi... Biat işlemi sona ermek üzere iken, Akabe tepesinden, Münbih bin Haccac'ınkine benzeyen fakat ona ait olmayan bir ses duyuldu... Şöyle bağırıyordu:

– Ey Mina'da konaklayanlar!..

Zemmolunmuş adamla yanında bulunan dinlerinden dönmüş Medineliler, sizinle savaşmak üzere toplanıp sözleştiler!..

Efendimiz AleyhisSelâm bu sesi işitince, oradakilere açıkladı.

– Bu Akabe'nin şeytanıdır!..

Sonra da o bağırana dönerek cevap verdi:

– Dinle ey **Allâh**'ın düşmanı!.. İşimi bitirince, senin hakkından gelirim!..

Medineli müslümanlara döndükten sonra da onları ikaz etti:

– **Haydi, hemen yerinize dönünüz!..**

Ve onlar yerlerine döndüler, kimseye görünmeden...

Sabah iyice olduğunda, Medinelilerin bir kısmının **Efendimiz** AleyhisSelâm ile bir anlaşma yaptığı haberi bütün Kureyş'e yayılmıştı... Hepsi de bundan büyük telaşa kapıldılar ve doğruca Medinelilerin yanına koşarak onlara şöyle konuştular:

– Ey Hazrecliler!.. Öğrendiğimize göre siz, bizim adamımızı aramızdan alıp götürmek ve bizimle savaşmak üzere sözleşmişsiniz... Hâlbuki, bizim Arap kabileleri arasında savaşa girmek hususunda sizin kadar nefret duyduğumuz ikinci bir kabile yoktur... Bizi sakın savaşa icbar etmeyin!..

Puta tapan ve gece olup bitenlerden hiçbir haberi olmayan Medineliler ise bu işe şaşa kalmışlardı... Zira böyle bir şeyden haberleri yoktu... Hayretle sordular:

– Bizim sizlerle savaşmaya katiyen niyetimiz yoktur!.. Şunu çok iyi bilesiniz ki, bizim, şu demekte olduğunuz anlaşmadan da katiyen haberimiz yoktur... Yanlışlık olmalı bu işte...

Medineli müslümanlar ise bu arada hiçbir şeyden haberleri yokmuş gibi öylece seyrediyorlardı Kureyşliler ile kendi kavimler arasında geçen konuşmaları...

Kureşliler bundan sonra, doğruca Medinelilerin ulularından Abdullah bin Übeyy'in yanına giderek olup bitenleri ona anlattılar ve ondan kendilerine yardımcı olmasını istediler... Abdullah ise bu mevzuda hiçbir şey bilmediği için, onları güzellikle reddetti:

– Sizin bahsettiğiniz bu anlaşma çok muazzam bir iştir!.. Bana kalırsa böyle bir şey katiyen vâki olamaz!.. Kavmimden kimse bana bir şey danışmadı... Ve bana danışmadan da hiçbiri bir şeye karar vermezler. Belki başka birileri böyle bir anlaşma yapmıştır...

Daha sonra Hac vazifesi bittiği için bütün kavimler kendi memleketlerine döndüler... Ancak Medinelilerin dönüşü sırasında, Kureyşliler onların bir anlaşma yaptığını tespit ettikleri için, arkalarından adam çıkardılar ve en geriden gelen iki kişiyi yakalayıp Mekke'ye getirdiler...

Yakalanan Medineliler müslüman olduklarını söylemişlerdi... Bu durum karşısında Mekkeliler onlara eziyet etmek istedilerse de, onları tanıyan bazı Mekkeli tüccarların araya girmesi dolayısıyla serbest bırakıldılar ve Medine'ye geri döndüler...

12

◆

MEDİNE'YE (YESRİB'E) HİCRETİN BAŞLAMASI

Mekke'de müslümanların hayatlarını idame ettirmeleri artık son derece güç bir safhaya girmişti... Kureyşli müşrikler, Mekkeli müslümanlara akla hayale gelmedik eziyetler yapıyorlar, onları dinlerinden döndürmek için türlü işkence bahaneleri buluyorlardı...

Müslümanlar bu durum karşısında, **Efendimiz** AleyhisSelâm'dan, hicret etmek için izin istediler... Ancak, **Efendimiz** bu mevzuda kendisine henüz bir vahiy gelmediği için onlara bir şey söyleyemedi, gidecek bir yer gösteremedi... Aradan birkaç gün geçmişti ki, **Efendimiz** AleyhisSelâm'dan müslümanlara şu müjde erişti:

– **Hicret edeceğiniz yerin iki kara taşlık arasında hurmalık bir şehir, Yesrib (Medine) olduğu bana bildirildi, gösterildi!.. Mekke'den çıkıp gitmek isteyenler, oraya gidebilir... Orada Yesribli müslüman kardeşlerinizle birleşiniz... Allâhû Teâlâ, onları size kardeş kıldı, ve yeni yurdunuz olarak açıkladı...**

Azap içinde kıvranan müslümanlar için bu, gerçekten çok muazzam bir müjde idi... Mekke'den Medine'ye hicret edenlerin büyük çoğunluğu bunu tam bir gizlilik içinde yapmıştı... Bunlardan ancak bir kişi müstesna idi... Hazreti Ömer!.. Hazreti Ömer (r.a.)'ın hicreti şöyle olmuştu:

Hazreti Ömer Mekke'den ayrılacağı gün, kılıcını kuşandı, yayını aldı, okluğunu doldurdu ve bundan sonra Haremi Şerif'e gelerek, Kâbe'yi yedi defa tavaf etti... Sonra iki rekât namaz kılıp dua etti... Ve daha sonra da oradaki müşriklere atının üstünden şöyle hitap etti gür sesiyle:

– Ardından anasını ağlatmak, karısını dul bırakmak, çocuklarını yetim bırakmak isteyen varsa, onlara ilan ediyorum... İşte ben Medine'ye gidiyorum!.. Varsa söylediklerimin birini olmak isteyen, haydi şu vadinin ardında bana kavuşsun ki, onu cedlerinin yanına göndereyim!..

Ve konuşmasından sonra atını sürdü şehrin dışına... Bir Kureyşli müşrik onu takip edip de mâni olacak cesareti görememişti kendisinde...

Bu arada Ayyaş bin Rebia gibi bazı müslümanlar da, aileleri ileri sürülerek Mekkeliler tarafından kandırılıp Mekke'ye geri döndürüldü ve hapsedildiler...

13

◆

EFENDİMİZ ALEYHİSSELÂM'A HAZIRLANAN SUİKAST

Mekke'de bulunan müslümanların hemen hemen tamamı artık Medine ve Habeşistan'a hicret etmiş bulunuyorlardı...

Hicret etmemiş müslümanlar olarak sadece **Efendimiz** AleyhisSelâm, Hazreti Ebu Bekir ve Hazreti Âli (r.a.) kalmışlardı... Hazreti Ebu Bekir de hicret etmek istedikçe, **Efendimiz** AleyhisSelâm bunu kabul etmez ve sabret biraz daha, diyerek ona mâni olurdu...

Gene bir defasında sormuştu Hazreti Ebu Bekir, **Efendimiz** AleyhisSelâm'a:

– Yâ **Rasûlullâh** benim hicret etmem hakkında ne buyurursunuz?

– **Sabret yâ Ebu Bekir!.. Elbette Allâh sana hayırlı bir yol arkadaşı verir...**

Bunun üzerine Hazreti Ebu Bekir tekrar sormuştu:

– Bir gün hicret etmemize müsaade edileceğini umuyor musun yâ **Rasûlullâh?..**

– **Elbette umuyorum yâ Eba Bekir!..**

Bu sözler büyük bir müjde idi Hazreti Ebu Bekir için... Bu konuşmadan sonra piyasada dolaşarak, Mekke'nin genç ve en iyi iki devesini satın alarak, onları evinin bahçesinde en iyi şekilde beslemeye ve vadenin dolmasını beklemeye başladı...

Diğer taraftan, Müslümanların hemen hemen hepsinin Medine'ye hicreti karşısında Mekkeli müşrikler büyük endişeye düşmüşlerdi!.. Ya **Muhammed** de bir gün Medine'ye gider ve oradakilerle birlikte üzerlerine saldırırsa diye düşünüyorlar ve çeşitli tedbirler düşünüyorlardı...

Nihayet bir gün Mekke'nin şehir meclisi durumunda olan Kusey konağında bir toplantı yaparak bir çare düşündüler... Bu toplantıya; Muaviye'nin babası Ebu Süfyan, Utbe bin Rebia, Şeybe bin Rebia, Ebu Cehil, Ebu Leheb, Münebbih bin Haccac, Nard bin Haris, Tuayme bin Adly gibi birçok Kureyş oğullarının eşrafından başka, yüze yakın Mekkeli de katılmıştı... Herkes bir kafadan konuşuyor; İslâmiyetin ortadan kaldırılması için çareler aranıyordu...

Kimi **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın hapsedilmesini, kimi sürüp çıkarılmasını teklif ediyordu... Ancak bu teklifler bir türlü rağbet görmüyordu... İşte o sırada ortaya bir teklif atıldı Ebu Cehil tarafından:

– Her kabileden, güçlü kuvvetli, şerefli, birer delikanlı seçeriz ve ellerine birer kılıç veririz... Onlar da hepsi birden hücum ederek **O**'nu öldürürler... Böyle olunca, Haşim oğulları hiçbir zaman bütün kabilelere karşı savaşı göze alamayacakları için, mecburen bu işin peşini bırakırlar... Biz de böylece **O**'ndan kurtulmuş oluruz!.. Ve bu teklif oy birliği ile kabul edilerek tatbik safhasına geçildi...

14

◆

BEKLENİLEN GÜN

Nihayet bir gün!.. Öğlenin en sıcak saati!.. Güneş cayır cayır ortalığı yakmada...

Bu saatte umumiyetle bütün şehir halkı evlerinin en serin köşelerine çekilip uyurlar yahut da serin bir yerde miskin miskin sohbet ederler...

Başını kalın bir örtüye sarmış bir şahıs, kızgın kumlar üzerinde sakin ve sessiz adımlarla Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk'ın evine doğru gelmekte...

O sırada pencereden dışarıya doğru bakmakta olan ev halkından birisi gelen şahsı tanır ve içeridekilere haber verir:

– Bakın!.. **Rasûlullâh** geliyor... Hem de hiç gelmediği bir saatte!..

Bunu işiten Hazreti Sıddîk telaşla ayağa kalkar... Ve konuşur:

– Anam babam **O**'na feda olsun!.. Vallâhi çok mühim bir hâdise var herhâlde... Yoksa katiyen bu saatte buraya kadar gelmezdi!..

Rasûlü Ekrem umumiyetle sabah ve akşam saatlerinde onların evlerine uğrar, hâl hatır sorar ve biraz oturduktan sonra giderdi... Bu saatler, hiç de mutadı olmayan bir vakitti... Hazreti Sıddîk'ın da telaşı bundan ileri geliyordu zaten... Muhakkak ki, önemli bir mesele var...

Hz. Rasûlullâh AleyhisSelâm'a hicret emri, **İsra'** Sûresi'nin 80. âyetiyle verilmiştir:

"De ki: Rabbim, girdiğim yere sıdk hâlinde girdir ve çıktığım yerden sıdk ile çıkart; ledünnünden zafere erdirici bir kudret oluştur bende!" (17.İsra': 80)

Rasûlü Ekrem geldi; izin istedi. Buyur edilerek içeri girdi ve Hazreti Sıddîk'a bakarak:

– Yanında kim varsa dışarı çıkar! buyurdu...

Ebu Bekir es Sıddîk, odada bulunan hanımı Ümmü Rumani, kızı Esma ve kızı ve **Rasûlü Ekrem**'in nikâhlısı Hazreti Aişe'yi (**Allâh** cümlesinden razı olsun) kastederek:

– Yâ **Rasûlullâh!..** Onlar senin ehlin ve mahremindir... dedi.

O vakit **Rasûlü Ekrem** meseleyi açıkladı:

– **Yâ Eba Bekr!.. Cenâb-ı Allâh bana, Mekke'den çıkıp Medine'ye hicret etmem için izin verdi...**

– Yâ **Rasûlullâh**, anam babam sana kurban olsun!.. Seyahatinizde ben de bulunacak mıyım?..

– **Evet... Sen de benimle beraber geleceksin yâ Eba Bekr...**

– Anam babam sana kurban olsun yâ **Rasûlullâh!..** Şu iki binit devesinden birini seç de al öyle ise...

– **Ancak bedeli ile alabilirim yâ Eba Bekr...**

Hazreti Sıddîk, bunun üzerine **Rasûlü Ekrem**'den dört yüz dirhem aldı devenin bedeli için... Geriye kalan müddet içinde, Ümmü Rümani, Aişe ve Esma onların sefer levazımlarını hazırladılar aceleyle... Bir dağarcığın içine biraz et ile, bir miktar ekmek koydular... Sonra Esma belindeki kuşağı ikiye yırtarak, bir kısmıyla dağarcığı, diğer kısmıyla da su tulumunu bağladı... Bu yüzden, Esma'nın ismi **"Zatü'n-nıtakeyn"** yani **"iki kuşak sahibi"** kaldı...

Bundan sonra Hazreti Sıddîk, Füheyre oğlu Amir'i çağırttı:

– Yâ Amir!.. Sana şuradaki birkaç koyunu teslim ediyorum... Biz birkaç gece Sevr dağındaki ufak mağarada kalacağız... Sen bu koyunları al ve gündüzleri otlat; geceleri ise sütlerini sağarak bize getirirsin...

– Baş üstüne yâ Seyyidi...

Amir gittikten sonra, bu defa da, deveci Uraykıt oğlu Abdullah geldi:

– Yâ Abdullah!.. Sen kılavuzlukta mahir bir insansın... Sana şu bahçede duran iki deveyi teslim ediyorum!.. Bunları al ve deniz kenarına götürerek izlerini kaybet... Üç gece sonra da, onları alarak Sevr dağının eteğine gel ve bizi bul...

– Emredersin yâ Efendi!.. diyerek, Mekke'nin en usta kılavuzlarından birisi olan Abdullah gitti.

Aşağı yukarı bütün hazırlıklar tamamlanmıştı... Son olarak oğlu Abdullah'a şunları söyledi Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk:

– Oğlum Abdullah!.. Gündüzleri şehirde dolaşarak haber topla; sonra geceleri de, kimseye görünmeksizin bize yeni haberler getir...

15

◆

VE HAREKET

O gece **Efendimiz** AleyhisSelâm Hazreti Âli'ye şu emri verdi:

– **Bu gece benim yatağımda yatıp uyu, yâ Âli!.. Şu yeşil abaya da sarın!.. Sana düşmanlarından hiçbir zarar gelmeyecek...**

Ve **Efendimiz**, Hazreti Âli'yi yatağına yatırdıktan sonra gece yarısını beklemeye koyuldu... Tam gece yarısı olduğunda Mekkeli müşriklerin temsilcileri **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın evinin önünde toplandılar... Onların toplanmasından sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm **YâSiyn** Sûresinin ilk dokuz ayetini okuyarak başlarına toprak saçıp dışarı çıktı... Bu âyetlerin meâli şöyle idi:

"Yâ Siiin (Ey Muhammed)**!**

Ve Kur'ân-ı Hakiym (ve bildirdiği Hikmet dolu Kur'ân)**!**

Kesinlikle sen Rasûllerdensin.

Sırat-ı müstakim üzeresin.

Aziyz ve Rahıym'in sende tafsilâtlı olarak açığa çıkardığı ilim ile!

Ataları uyarılmamış, bu yüzden (hakikatlerinden, Sünnetullâh'tan) **kozalı olarak yaşayan bir toplumu uyarman için.**

Andolsun ki onların çoğunluğuna o söz (Cehennem, insanların ve cinlerin çoğuyla dolacaktır; sözü) **Hak olmuştur! Bu sebeple onlar iman etmezler!**

Muhakkak ki biz onların boyunlarında, çenelerine kadar dayanmış boyunduruklar (şartlanma ve değer yargıları) **oluşturduk!**

Artık (onlar kendi hakikatlerini göremezler) **başları yukarı doğru kalkıktır** (benlikleriyle yaşarlar)**!**

Onların önlerinden bir set (geleceği göremezler) **ve arkalarından bir set** (geçmişlerinden ders almazlar) **oluşturduk da böylece onları bürüdük... Artık onlar görmezler."** (36.Yâsiyn: 1-9)

Efendimiz AleyhisSelâm doğruca Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk'ın evine gitti ve orada kısa bir süre dinlendi...

Artık sokaklarda kimsecikler kalmamıştı... **Efendimiz** AleyhisSelâm:

– Haydi yâ Eba Bekir!.. buyurdu...

Oturdukları yerden kalktılar, Hazreti Sıddîk dağarcığı eline aldı ve beraberce arka odaya geçtiler... Bu oda çöle bakıyordu... Önce **Efendimiz** AleyhisSelâm, arkasından da Hazreti Sıddîk yavaşça pencereden dışarıya atladılar...

İstikamet Sevr Dağındaki **"**Athal**"** isimli ufak mağaracık...

Birkaç günlük olan Ay, az evvel batmış, önlerini aydınlatma vazifesi, sadece yıldızlara kalmıştı... Fakat onlar da pek tesirli olamıyorlardı ki... İki dost, ancak birbirlerini seçebiliyorlar karanlıkta... Sessiz fakat süratli adımlarla yürümekteler Sevr mağarasına doğru....

Bir müddet böylece yürüdüler, yürüdüler... Aşağı yukarı bir saat olmuştu yola çıkalı... Demek takriben bir saatlik yolları daha var...

Hazreti Sıddîk, şöyle bir arkasına baktı:

– Yâ **Rasûlullâh**, Mekkeliler hiç tahmin etmezler, bizim şimdi Medine'nin aksi istikametinde olduğumuzu... Mutlaka, onlar bizi Medine menzilli kuzeydeki yolda ararlar şimdi...

Yol da bir türlü bitmek bilmiyor... İkinci saatte dolmak üzere artık... Ama onlar da Sevr Dağının eteğine ulaştılar ve yavaş yavaş tırmanmaya başladılar... Bu tip ufak mağaralara **"gar"** diyorlar... Önce Hazreti

Sıddîk, sonra da **Rasûlü Ekrem** güçlükle girdiler içeri... Yarın günlerden Cuma olacaktı.

Bütün geceyi **Rasûlü Ekrem**'in evi etrafında nöbet beklemekle geçirip, **O**'nun dışarı çıkacağı an'ı bekleyen müşrikler, **O**'nu öldürmek için gittikçe sabırsızlanıyorlardı... Nihayet gün doğduktan sonra **Rasûlü Ekrem**'in kapısı açılmış ve hepsinde heyecan son haddine yükselmişti...

Fakat dışarı çıkanın, **Rasûlü Ekrem** yerine, amcası oğlu Âli olduğunu görünce, dehşetten donakaldılar... Zira içeri girdiğini gözleriyle gördükleri hâlde, ve bütün gece evin dört bir tarafında nöbet bekledikleri hâlde, **Rasûlü Ekrem** ortadan kaybolmuştu... Bütün müşrikler deli gibi etrafı aramaya başladılar...

Bir zaman sonra, Hazreti Bilâl'in eski efendisi Ümeyye'nin başkanlığı altında, bir grup teşkil eden üç dört Kureyşli ile onların kılavuzu, çöle açılan iki kişinin ayak izini buldular ve Sevr Dağına gelmekte olan bu izleri takiben, yola koyuldular...

Şüphesiz ki, **Cenâb-ı Allâh**, kendi yolunda yürüyen, kendi rızası için çalışan kullarının yardımcısıdır...

İşte bunun ispatlarından biri daha...

16

◆

GAR'DA...

Takipçilerin Mekke'den ayrıldıkları anda, büyük bir mucize baş göstermeye başladı...

Gar'ın ağzının hemen yanındaki bir taşın içinden bir dal peydah olmaya başladı... Bu dal, garın ağzını örtecek şekilde gittikçe büyüdü... Derken o daldan birkaç dal daha türedi ve onlardan da yapraklar büyümeye başladı... Kısa bir zaman içinde mağaracığın ağzı öylesine örtüldü ki, dışardan bakan bir insan gözü, o günün gecesinde iki kişinin orada saklanmış olduğunu anlayamazdı...

Bu kadarla da kalmadı... Şimdi bu yaprakların arasına gelecek birde misafir var... İşte!.. O da döne döne geliyor... Semâda süzülmekte olan süt beyazı dişi güvercin, kanatlarını hafifçe toplayarak, yaprakların arasına akıverdi... Yerini beğendi galiba ki, tekrar uçtu ve ağzında bir çöp parçasıyla yuvaya geri geldi. Yuva yapacak... Hah!.. Erkeği de geliyor işte... Beraberce kısa zamanda yapıverirler yuvayı... Nitekim oldu bitti yuvaları... Fakat!.. Evet, evet dişi güvercin yumurtladı!.. Bir... Bir daha... Bir daha... Kimi beyaz, kimi de benekli yumurtaların...

Ve iş bu kadarla dahi bitmedi!.. Gelmesi icap eden bir misafir daha var... Tamam, o da göründü!.. Kayaların arasından olanca hızıyla fırlayıp, yangına su götürürcesine, yapraklara yöneldi... O uzun bacaklarıyla bir anda, mağaranın ağzının ortasına ulaşıverdi örümcek... Yerini beğenmiş olacak ki, bir sağa bir sola, bir aşağıya bir yukarıya gidip gelip ağını kuruyor... Hayret kelimesi hiçbir şey ifade etmez bu

durumda... Nasıl da kuruverdi bu kadar geniş yere ağını bu kadar kısa zaman zarfında!.. İşini bitirmiş insanların gönül rahatlığı içindeki hâli gibi, yavaş yavaş yuvanın köşesinde bulunan yaprağın altına yürüdü...

Artık herşey hazır!.. Değil iki üç Kureyşli müşrik, Kureyş ordusu gelse, gene anlayamaz **Rasûlü Ekrem** ile Hazreti Sıddîk'ın bu mağaranın içinde gizlenmiş olduğunu...

17

◆

KUREYŞLİLER YETİŞİYOR

Kureyşliler de geliyorlar işte... Güneş altında bu kadar yol yürümek, bitap düşürmüş onları... Başta, yürüyen kılavuzları... Yol gösteriyor onlara, izleri takip ederek... İşte dağa tırmanmaya da başladılar. Nefes nefese hepsi!.. Eveeet, izler mağaranın önünde bitti...

Zenci kılavuz, bir izlerin sonuna baktı, sonra başını kaldırıp bir de semâya baktı:

– Kalıbımı basarım ki, aradıklarınız başka yere gitmemiştir!..

Ya buradan geçmediler ve yahut da buradan göğe çıktılar!..

Başına hareli bir örtü sarmış bulunan Kureyşli kâfir atıldı:

– Bence onlar bu mağaranın içine gizlenmiş olmalılar!..

Eyvah!..

Mağaranın içinde ve onların tam altında bulunan Sıddîk-ı Ekber'in yüreği de, tıpkı bizimki gibi, neredeyse ağzına gelecekti bu sözle...

Hafifçe başını uzatıp şöyle bir baktıktan sonra, **Rasûlü Ekrem**'in kulağına fısıldadı:

– **Yâ Rasûlullâh, bunlardan birinin gözü kazara aşağıya kaysa bizi görür...**

– **Sus, yâ Eba Bekr!.. İki arkadaş ki, onların üçüncüsü Allâh ola, mahzun olunup endişe edilir mi hiç?..**

Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk'ın gönlüne bir ferahlık, bir sekinet çöküverdi aniden!..

Cenâb-ı Allâh'ın bir ihsanı bu!..

Kur'ân-ı Kerîm'de de anlatır **Cenâb-ı Allâh** bu hâli zaten:

"GERÇEKTEN ALLÂH O'NA YARDIM ETMİŞTİR, SİZ O'NA YARDIM ETMESENİZ DE! HANİ HAKİKAT BİLGİSİNİ İNKÂR EDENLER O'NU (yurdundan) **ÇIKMAK ZORUNDA BIRAKTIKLARINDA; O, İKİNİN İKİNCİSİ** (iki kişiden biri) **İDİ! HANİ ONLAR** (Hz. Rasûlullâh ve Hz. Ebu Bekr) **MAĞARADA İDİLER... HANİ ARKADAŞINA: "MAHZUN OLMA, MUHAKKAK Kİ ALLÂH BİZİMLE BERABERDİR** (mâiyet sırrına işaret ediyordu)**" DİYORDU... ALLÂH, SEKİNETİNİ** (güven duygusuyla oluşan sakinlik) **O'NUN ÜZERİNE İNZÂL ETMİŞ VE O'NU GÖRMEDİĞİNİZ ORDULARLA DESTEKLEMİŞTİ. HAKİKAT BİLGİSİNİ İNKÂR EDENLERİN SÖZLERİNİ SÜFLA** (en aşağı) **KILMIŞTI... ALLÂH SÖZÜ, İŞTE ULYADIR** (en üstün)**! ALLÂH AZİYZ'DİR, HAKİYM'DİR."** (9.Tevbe: 40)

Başında hareli örtü bulunan Kureyşli kâfirin sözünü ayakaltı etti diğerleri!.. Ümeyye alaylı güldü ona:

– Hubal sana akıllar versin!.. **Muhammed**, daha buraya yaklaşamaz bile... Şu güvercinler, günlerce önce yerleşip yumurtlamışlar... Hiç içeriye bir kul girmiş olsa, bu dallar, yapraklar böyle mi durur?..

– Herhâlde biz yanlış geldik!.. dedi, içlerinden kırmızı yüzlü olanı...

Sonra yavaş yavaş aşağıya inerek şehire doğru yollandılar...

Onlar gözden kaybolurken ufukta, kızıl tepsi hâlindeki Güneş de, kum denizine batıp kayboldu, ötelerin ötesinde...

Biraz sonra, Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerinin azâtlı kölesi Amir, gündüzün civarda otlatmış olduğu koyunlardan sağdığı ve bunu bir kap içine koyduktan sonra, ayrıca Güneş'te kor hâline gelen bir taş parçasını içine koymak suretiyle ısıttığı sütü elinde olduğu hâlde çıkageldi...

Sütü onlara verdi ve tekrar uzaklaştı gitti, ertesi gün gelmek üzere... **Rasûlü Ekrem** ile Sıddîk-ı Ekber, dağarcıklarını açarak azıklarını

çıkarttılar ve bir miktarını sütü katık ederek yediler...

Hava iyice karardıktan sonra, Sıddîk-ı Ekber'in oğlu Abdullah, oraya gelerek, bütün gün zarfında şehirde işitmiş olduklarını, onlara anlattı... Bir zaman sonra kalkarak o da yoluna koyuldu...

İki refik, iki dost, iki arkadaş; o geceyi, ertesi günü, ertesi geceyi ve daha ertesi günü o mağarada baş başa geçirdiler... Bu birlikte geçirilen dakikalar, Hazreti Ebu Bekir için, bütün dünya ve içindekilerden daha kıymetliydi... Kalpten kalbe açılmış olan yolda, kâinatın bütün hızlarından üstün bir hızla, bir şeyler almaktaydı... Bâtın konuştu... Konuştu... Konuştu...

Nihayet üçüncü, yani Pazar günü akşamı hava karardıktan sonra, kılavuz Abdullah ve yedeğindeki iki deve Sevr Dağının önüne geldi. Onları da Hazreti Sıddîk'ın oğlu Abdullah ile kızı Esma takip etti... Abdullah, Mekke'de işitmiş olduğu yeni haberleri, Esma da, uzun yolculuk için lazım olan yiyeceği getirdi...

Rasûlü Ekrem ile Hazreti **Sıddîk**, Abdullah'ın anlattıklarını dinlerken bir yanda, diğer yanda da Esma üç gün evvel sardığı kuşağı ile yeni getirmiş olduğu yiyecek paketini sarıyor... O esnada bir gürültü oldu!.. Bir heyecan sarıverdi hepsini...

Neyse korkulacak bir şey yoktu!.. Gelen Amir'di... Taze sütle gelmişti...

Onu görünce rahatladılar... Artık işleri tamamlandı...

Abdullah ile Esma, **Rasûlü Ekrem ve babalarına "Allâha ısmarladık"** dedikten sonra, Amir'in getirmiş olduğu koyunları önlerine katarak Mekke'ye yolandılar...

– **Allâh'a emanet olun...**

18

◆

YOLCULUK

İslâmiyetin doğuşundan bu yana geçen on üç sene zarfında, kırk bin dirhem civarında olan muazzam servetinden, İslâmiyet için yaptığı harcamalar sonucu, bugün elinde sadece beş bin dirhem civarında bir parası kalan Hazreti Ebu Bekr es Sıddîk, **Rasûlü Ekrem**'e döndü:

– **Ne buyurursun yâ Rasûlullâh?..**

– **Bismillâhirrahmânirrahıym...**

Böyle söyleyerek **Rasûlü Ekrem** ayağa kalktı ve develere doğru yürüdü... Büyük yolculuğun bütün güçlükleri ufalmış, ufalmış, eriyip kaybolmuştu bu bir tek kelime karşısında...

Rasûlü Ekrem'in **"**Kasva**"** isimli devesine, önce **Rasûlü Ekrem, O**'nun arkasına da, Hazreti **Sıddîk** bindi... Ebu Bekr es Sıddîk'inkine de, kılavuz **Abdullah** ile Hazreti Sıddîk'ın azâtlı kölesi **Amir** yerleşti... Develerin süratli bir şekilde yola koyuluşu, tarihin başlangıç noktasını teşkil ediyordu...

İstikamet sahil yolundan Medine...

19

◆

TAKİP

Kureyşli müşrikler, **Rasûlü Ekrem** ile Hazreti **Sıddîk**'ın Medine'ye müteveccihen yola çıktıklarını bildikleri için, dört bir civar kabilelere adam çıkarttılar... Her kim, **Rasûlü Ekrem** ile Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk**'ı yakalayıp getirirse, ona, her biri için yüzer deveden iki yüz deve mükâfat verileceğini ilan ettiler...

Müdlic oğulları, Mekke'nin sahil tarafı civarında yaşayan kabilelerden biridir. Her kabile gibi onlara da bir haberci gelmiş, fakat onlar bu haber üzerinde durmamışlardı... Cu'şum oğlu Suraka, o kabilenin fertlerinden biridir... O gün de gene diğer günler gibi günlük işlerini bitirmiş, uzandığı yerde yorgunluğunu atmaya çalışıyor...

Fakat bugün ona rahat yok galiba... Şu kan ter içinde gelen atlı, onun yanına doğrulttu atını... Kureyş'ten, bu gelen atlı... Suraka'nın önünde durdurdu atını:

– Hey Suraka!.. Ben, önüm sıra sahile yollanan birkaç yolcu karaltısı gördüm... Öyle sanıyorum ki, bunlar **Muhammed** ile ashabıdır!

Suraka derhâl intikâl etti vaziyete; o gitmekte olanların **Rasûlü Ekrem** ile ashabı olduğuna... Fakat bunu Kureyşliye söylemek işine gelmezdi... Zira iki yüz deveyi başkasıyla paylaşmak hiç de hoş değildi...

– Gördüğün karaltılar **Muhammed** ile ashabı değildir... Sen Ebu Fadl ile arkadaşlarını görmüş olacaksın... Şimdi onlar bizim gözümüzün önünden geçip gitmişlerdi...

Gelen Kureyşlinin, aldığı bu cevap hiç de hoşuna gitmemiş olacak... Yüzünü buruşturdu... Atına şöyle bir vurdu ve hiçbir cevap vermeden gerisin geriye dönüp uzaklaştı, gitti...

Suraka, bir müddet dalgın gözlerle semâyı süzdükten sonra, ağır ağır yerinden kalktı ve evine girdi. Ne yapmak istediğini arkadaşlarına da sezdirmek istemiyor anlaşılan... Bir köşede oturmakta olan cariyesine döndü:

– Atımı al, tepenin arkasına git... Beni orada bekle!.. Dikkat et, kimseye görünme sakın!..

Cariye çevik bir hareketle yerinden kalkarak dışarı çıktı... Gene bir vakit içeride oyalandı Suraka... Sonra uzun parlak kargısını alarak, evin arka tarafından dışarı çıktı ve tepenin arka tarafına yürüdü... Kargısının parıltısı kimsenin dikkatini çekmesin diye yere iyice yakın ve paralel olarak tutmakta... Nihayet atının yanına geldi, seri hareketle üstüne atladı ve cariyesine:

– Haydi sen eve dön... Sakın kimseye de bir şeyden bahsetme!..

Cariye eve yönelirken, o da, atının başını sahil tarafına yöneltip yola koyuldu... Sahil boyunca yukarı doğru uzanan arap atı, çok süratli koşuyordu... Koştu... Koştu... Koşmuyor, adeta uçuyordu, kızıl renkli Arap atı... Nihayet uzaklarda onları gördü... Ne de olsa, develer, at gibi gidemiyordu... Biraz daha gayret verdi Suraka...

Rüzgârın getirdiği hafif bir çıtırdı ile başını çeviren, Hazreti Sıddîk, son hızla koşan bir at üzerindeki adamın, gitgide kendilerine yaklaşmakta olduğunu gördü...

– Anam babam sana kurban yâ **Rasûlullâh!..** Bir atlı hızla yaklaşıyor bize!..

Rasûlü Ekrem başını hafifçe doğrultu:

– **Yâ Rabbi, düşür şu arkamızdan geleni...**

Kendilerine iyice yaklaşmış olan Suraka'nın atının ayağı aniden yere sürçtü ve kapaklanıverdi!..

Suraka da kendini tutamayıp, kumların üzerine seriliverdi!.. Fakat düşmesiyle kalkması bir oldu... Bir an durdu... Aklına fala bakmak geldi!..

Araplar arasında yaygın bir âdetti fala bakmak!.. Bir iş yapacakları zaman, yanlarında taşıdıkları ufak deri kılıfı çıkarırlar ve onun içinde bulunan iki oktan birini, görmeksizin rastgele seçerlerdi... Birinin üzerinde **"Neam=Evet"**, diğerinin üzerinde **"Lâ=Hayır"**, oklardan hangisi ellerine gelirse, ona göre o işin olup olmayacağına karar verirler ve o işi yaparlar veya yapmazlar... O devrin garip âdetlerinden biri idi, işte bu da...

Suraka da hemen elini kemerinin altına sokup içinden fal torbasını çıkardı ve içinden rastgele bir ok seçti... Şöyle düşünmekteydi:

– **Acaba Muhammed'le ashabına zarar verebilecek miyim?..**

Çıkan okta şu yazılı idi: "Lâ=Hayır"...

Hiçte hoşlanmadı bundan Suraka... Tekrar atına atladı... Kararsızdı... Bir an durakladı...

Sonra aniden atına vurdu...

– Yeahhh!..

Kızıl at, öndekileri takibe başlamıştı yeniden... Epeyce uzaklaşmış olmalarına rağmen, ara gittikçe kapanıyor, Suraka yaklaştıkça yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyordu... Nihayet öylesine yaklaştı ki, **Rasûlü Ekrem'in bir şeyler okumakta olduğunu işitmeye başladı...**

Rasûlü Ekrem hiç arkasına bakmamasına mukabil Hazreti Sıddîk, sık sık başını çevirip bakıyordu...

Bir şeyler olmalıydı... Oldu da!.. Aniden bir mucize oldu!.. Suraka'nın atının ön iki ayağı, kumların içine batmaya başladı!..

Gitgide artmaktaydı bu batış!.. Atın ön ayakları diz kapaklarına kadar gömüldü kumun içerisine…

Suraka kendini daha fazla tutamadı atın üzerinde ve yere düştü… Yumuşacık kumların üstünden, hemencecik ayağa kalktı ve hayvanı da kurtarmak için çabalamaya başladı… Bir yandan o hayvanı kurtarmaya çalışıyor, bir yandan da hayvan kendisini kurtarmaya uğraşıyor, fakat hiçbir netice alamıyordu…

Ne büyük bir hikmetti bu!..

Ellerini attan çektiği anda, hayvan bütün gücüyle bir kere daha debelendi… Kurtuluş!.. Atın ayakları kumdan kurtuluverdi bu debelenişle…

Fakat aynı anda da, biraz evvel ayaklarının batmış olduğu iki ayak yerinden göğe doğru, ateş dumanı gibi bir duman, yükseldi ve kayboldu!..

Büsbütün canı sıkıldı Suraka'nın… Elini ikinci defa fal torbasına attı. Gene suali aynı idi:

– **Acaba Muhammed'le ashabına zarar verebilecek miyim?..**

Çıkan oktaki cevap da aynı idi… "Lâ=Hayır"…

Zaten canı sıkılmış iken, üstelik bir de bu cevap ikinci defa tekrar edince, büsbütün asabı bozuldu…

– **Yâ Muhammed!.. Yâ Muhammed!.. Ben pes ediyorum!.. Durun!..** diye bağırmaya başladı… Onun sözlerini duyan **Rasûlü Ekrem** devesini durdurttu…

Suraka da atına atlayarak onların yanına geldi…

– Ben Cu'şum oğlu Malik'in evladı Suraka'yım… Emin olun ki, ne şimdi, ne de bundan sonra, size benden bir kötülük gelmeyecektir!.. Nasıl ki bundan evvel benden hoşlanmadığınız bir hâl zuhur etmediyse…

Kureyş'in vadettiği mükâfatı ve onlara yapmak istediklerini anlattı ve onlara sonra:

– İleride yolda sürüler göreceksiniz... Onlar benim sürülerimdir... Bu oku da alın, benim alâmetimdir... Onları gördüğünüzde dilediğiniz kadarını alın...

– İstemem, lazım değil yâ Suraka!.. buyurdu, **Rasûlü Ekrem...**

O zaman Suraka:

– Öyle ise, beni himayene aldığına dair, bir şey yaz da, ver bana!.. dedi.

Rasûlü Ekrem de Amir'e dönerek, Suraka hakkında bir amannâme yazmasını emretti... O da bir deri parçası üzerine istenileni yazarak Suraka'ya verdi...

Bundan sonra **Rasûlü Ekrem:**

– Yâ Suraka!.. Bizi görmüş olduğunu kimseye söyleme... Gizle...

Buyurdu ve devesini ileri sürerek tekrar yola koyuldu...

Suraka geldiği yolda geriye dönerek bir müddet ilerledikten sonra, karşıdan kendisine doğru gelen arkadaşlarına rastladı... Sordu:

– Nereye gidiyosunuz böyle pürtelaş?..

– **Muhammed** ile arkadaşlarını aramaya gidiyoruz... Sen nereden?..

– Boş yere ilerilere gidip kendinizi yormayın... Ben gözün gördüğü kadar bütün sahayı aradım, ama boş!.. İzleri, eserleri yok ortalıkta... Haydi gelin başka tarafları arayalım...

Arkadaşlarını alıp geriye döndüren Suraka, Taif seferi zamanında müslüman olmuş ve üçüncü Halife Hz. Osman'ın zamanına kadar, Medine'de yaşamıştır...

Rasûlü Ekrem ile Ebu Bekr es Sıddîk Hazretleri ve ikici devedekiler, artık bundan sonra, kazasız belâsız yollarına devam ettiler... Arada sırada, Hazreti Sıddîk'ın tacirliği dolayısıyla tanışmakta olduğu bazı kafilelere rast geliyorlar ve aralarında şöyle bir konuşma geçiyordu:

– Merhaba yâ Eba Bekr!..

– Merhaba yâ Eba Cemil...

– Hayrola, önünüzde oturan da kim?..

– Rehberim... Kılavuzluk ediyor bana yolda...

Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk**, tanımayanlara katiyen söylemiyordu, önünde oturmakta olanın **Rasûlü Ekrem** olduğunu...

20

◆

KÛBA'DA

Nihayet Pazartesi olmuştu ki, Medine yakınında bulunan **"Kûba"** köyüne iki saatlik yolları kaldı... Karşılarından da bir kafile gelmekteydi... İlk müslümanlardan Zübeyr ile Taha Hazretleriydi bu gelmekte olan kafile sahipleri...

Onları görünce bir sevindiler, bir sevindiler ki... Yolculuk sebebiyle toz kir içinde kalmıştı **Rasûlü Ekrem** ile Hazreti **Sıddîk...** Onlara:

– Yâ **Rasûlullâh**, yâ **Eba Bekr...** Yollarda elbiseniz toz, kum içinde kalmış... Hâlbuki Medine ahalisi sizi güzel, temiz kıyafetler içinde görmelidir... diyerek Şam'dan yeni almış oldukları ticaret eşyası içinden beyaz, yeni elbiseler çıkarıp, **Rasûlü Ekrem** ile **Ebu Bekr es Sıddîk**'a hediye ettiler...

Sonra hep beraber Medine'ye müteveccihen yolarına devam ettiler... Güneş tam tepelerine yükselmiş, gene her zaman olduğu gibi taş, kum parçacıklarını kaynatmakla meşgûldü...

Onların Mekke'den hareketini işitmiş olan Medineli müslümanlar, her sabah kuşluk vaktinde **"Harre"** denilen mevkiye geliyor ve orada öğleye yakın bir zamana kadar istikbal etmek için bekliyorlardı... Keza o gün de, gene beklemişler ve sonra ümitlerini keserek evlerine dönmüşlerdi...

Yahudilerin birisinin bir işi çıkmıştı o sıra... Civardaki tarlasına bakması lazım geliyordu. Hemen az ilerdeki gözetleme kulesine çıktı ve tarlasına bakmaya başladı... Aniden ufukta karaltılar belirivermişti. Sıcak dolayısıyla meydana gelen sis manzaraları içinden üzerlerine

beyazlar giymiş bir kafile, oraya doğru geliyordu... Aklına, bu kafilenin gelmesi beklenen **Rasûlullâh** ile ashabı olduğu ihtimali geldi... Bu muhteşem manzaranın tesiri altında, dayanamayarak başladı haykırmaya olanca sesiyle:

– **Heeeyyy!.. Müslümanlaaar!.. Beklediğiniz O Zât geliyor işte!..**

Müjde top gibi patladı bu sesle âdeta... Haykırışı duyan müslümanlar evlerine dalıp, kılıç, kalkan, silahları namına neleri varsa takınıp, en güzel elbiselerini giydiler... Kadınlar el ve ayaklarına altın bileziklerini taktılar. Atları olanlar, meşhur arap atlarını en güzel eğerleriyle süslediler. Develeri olanlar, onları dahi süsleyip, kadın erkek, çoluk çocuk, akın akın **Rasûlü Ekrem** ile Hazreti **Sıddîk**'ı karşılamak üzere yollara döküldüler...

Artık aralarında bir saatlik kadar bir mesafe kalmıştı...

İki kafile, yolcular ile istikbalciler, **"**Harre**"** denilen mevkide karşılaştılar. Sadece Medine'ye bir saat mesafedeki Kûba halkı değil, Medine'nin bizzat şehir halkından kişiler dahi gelmişti istikbale...

İki kafile, **Rasûlü Ekrem**'e yapılan çeşitli sevgi gösterileri arasında, Medine'nin sağ tarafına düşüp -tabii yaya olarak- bir saat kadar mesafedeki Kûba köyüne yöneldi...

Tarih, yeni bir devrin başlangıcını ilan ediyor: 8 Rebiülevvel, 1. Hicret yılı...

622. Milâdi yıl... Aylardan Eylül, günlerden Pazartesi...

21

◆

KÛBA GÜNLERİ

Kafile Kûba köyüne ulaşınca, **Rasûlü Ekrem**, bir parça olsun, üzerinden atabilmek için uzun yorgunluğunu, bir hurma ağacının altına çekilerek, sakin ve sessiz oturuverdi...

İstikbalcilere kabul merasimini Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk** yapmakta... Onlara cevap yetiştirmekte...

– Hoş geldiniz...

– Sefa geldiniz...

– Merhaba...

– Selâmü aleyküm...

Sıddîk-ı Ekber Ebu Bekr, her birine ayrı ayrı cevap veriyor:

– Hoş gördük...

– Sefa bulduk...

– Merhaba...

– Ve Aleyküm Selâm...

Rasûlü Ekrem ile Hazreti **Ebu Bekr es Sıddîk**'ın arasında pek yaş farkı olmadığı için; daha evvel **Rasûlü Ekrem**'i tanımamış olanlar, kabul merasimini Hazreti Sıddîk'ın yapıp, karşılayıcılara cevap vermesi dolayısıyla, onu **Rasûlullâh** zannetmekte idiler..

Tâ ki, Güneş tam tepeye yükselip, hurma ağacının gölgesi kaybolana kadar...

O zaman Hazreti Sıddîk, hemen koşup, kendi örtüsü ile **Rasûlü Ekrem**'in üzerine bir gölgelik yaptı... İşte o vakit herkes **Rasûlullâh**'ın kim olduğunu anladılar...

Kûba köyünde dört gün misafir kalındı... Orada kaldıklarının üçüncü günü, **Rasûlü Ekrem**'in amcasının oğlu Hazreti **Âli** de, geçirdiği çok tehlikeli, sıkıntılı zamanlardan sonra, onlara ulaştı... Köye ulaşır ulaşmaz, hemen onların yanına geldi... Bu geliş, gerek **Rasûlü Ekrem**'i ve gerekse Ebu Bekr es Sıddîk Hazretlerini çok sevindirdi... Hazreti Sıddîk:

– Hoş geldin, yâ Âli... dedi.

– Hoş bulduk yâ Eba Bekr...

– Mekke'den ne zaman ayrıldın?..

– Rasûlullâh ile senin hareketinden üç gün sonra...

– Başına bir felaket gelmedi ya?..

– Gelmedi de söz mü?..

Bu söz üzerine **Rasûlü Ekrem**'in gözlerinden keder şulesi yandı ve geçti...

– Benim için çok eziyetlere katlandın yâ Âli!..

– Sen sağ ve başımızdasın ya, bize bu yeter, yâ Rasûlullâh...

Sonra Hazreti Âli, Mekke'nin hâlini, başından geçenleri birer birer anlattı...

Bu dört gün zarfında, yapılan en büyük ve mühim iş, hiç süphesiz ki, daha Kûba'ya vardıkları ilk gününde inşasına başlanıp, oradan ayrılmazdan evvel bitirilen Kûba Mescidi idi...

Kûba'ya gelindiğinin dördüncü günü (12 Rebiülevvel) **Rasûlü Ekrem** geldiği devesi Kasva'ya bindi ve:

– Haydi bakalım, yâ Eba Bekr!.. Sen de bin yerine...

Buyurarak, Onu arkasına aldı ve Yesrib'e müteveccihen yola çıktı... Onları takip etmekte olan gerek Yesrib'den gelmiş şehir ahalisi ve gerekse Kûba halkı, fevkalâde muhteşem bir manzara teşkil etmekteydi... Kafile ağır ağır yola koyuldu...

Efendimiz AleyhisSelâm, Medine'ye doğru yoluna devam ederken Rauna vadisine girmiş ve bu vadide iken de Cuma namazının vakti gelmişti... Burada **Efendimiz** AleyhisSelâm ilk Cuma namazını kıldı ve Abdullah bin Cabir (r.a.)'ın İbni Mace Sünen'indeki rivayetlere göre de şöyle konuştu hutbede:

"Ey insanlar, ölmeden evvel tövbe ediniz!.. Fırsat elde iken, iyi işler yapmaya davranınız... Gizli ve açık çok çok sadaka vermek, Allâh'ı çok çok zikretmek suretiyle Rabbinizle aranızı düzeltiniz... Böyle yaparsanız, rızıklandırılır, yardım görür ve kaçırmış olduğunuz şeyleri elde edersiniz...

Biliniz ki, bu yılınızın bu ayında, bu durduğum yerde, Allâh size, kıyamete kadar Cuma namazını farz kıldı!.. Âdil olsun, olmasın, başında bir imam varken, benim sağlığımda veya benden sonra, her kim, ehemmiyetsiz görerek veya inkâr ederek bu namazı bırakırsa, onun iki yakası bir araya gelmesin ve Allâh onun işlerini üretmesin, rast getirmesin!..

Biliniz ki, Cuma'yı terk edenin ne namazı, ne zekâtı, ne haccı, ne orucu, ne de iyilikleri vardır!.. Tövbe edinceye kadar da bu böyledir...

Kim tövbe edip günahtan dönerse, Allâh da döner...

Kadının, erkeğe; çöl Arabının, muhacire; kötü işli kimsenin, imanlı kimselere imamlık edemeyeceğinden haberiniz olsun!.. Meğer ki, bu kötü kişi zorbalığı ile o müminleri sindirmiş, kılıç ve kırbacı ile korkutmuş olsun!..”

Başka kitaplarda, **Efendimiz**’in bu hutbede buyurduğu daha başka sözler kayıtlı ise de, biz burada bu kadarla yetiniyoruz..

Buraya kadar muhterem okurlarımıza **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın doğumundan Medine’ye hicret edinceye kadar başından geçenleri mümkün mertebe özetle ve sıkmayacak bir şekilde naklettik...

Efendimiz AleyhisSelâm’ın doğuşunu – yetişmesini – gençlik yıllarını – evlenişini – Risâlet vazifesinin verilmesinin– ve on üç yıl süreyle Mekke’deki tebligatını şimdiye kadar nakletmiş olduk ki, bu kısımlar **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın **Mekke devri** diye adlandırılmaktadır...

Efendimiz AleyhisSelâm’ın **Medine’ye hicreti ile ikinci bir devre başlamıştır...** On sene süren bu devrede ise İslâm’ın çeşitli fetihlerle genişlemeye başlaması incelenecek ve Risâlet vazifesinin tamamlanmasında nihayet bulacaktır...

Biz yazılarımızın ikinci bölümüne yani **Medine devri**ne geçmeden evvel, okuyucularımıza **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın en sahih hadis kitaplarından alınmış bazı hadislerini nakletmek, sonrasında da Medine hayatına geçmek istiyorum... İnayet ve Tevfik **Allâhû Teâlâ**’dandır...

22

◆

RASÛLULLÂH'TAN AÇIKLAMALAR

"Rasûlullâh AleyhisSelâm bir gün insanlar arasında otururken, o sırada yanına bir zât geldi ve:

– Yâ Rasûlullâh, <u>iman</u> nedir?.. diye sordu.

Efendimiz AleyhisSelâm buyurdu:

– Allâh'a, meleklerine, kitabına, Allâh'a kavuşmaya, ve Rasûlüne inanman, ölüm sırasında yeni bir yapıyla yaşama devam edeceğine, hesap vereceğine iman etmendir!..

– <u>İslâm</u> nedir yâ Rasûlullâh?

– İslâm, Allâh'a ibadet etmen ve O'nun Ahadiyetine hiçbir şeyi şirk koşmaman, farz olan namazı ikame etmen, farz kılınan zekâtı vermen, ve Ramazan'da oruç tutmandır!..

– <u>İhsan</u> nedir yâ Rasûlullâh?..

– Allâh'a, sanki O'nu görüyormuşcasına ibadet etmendir... Şüphe yok ki, sen O'nu her ne kadar görmüyorsan da O seni görüyordur!..

– Kıyamet ne zaman kopar yâ Rasûlullâh?..

– Bu meselede sorulan, sorandan daha âlim değildir... Lâkin onun alâmetlerinden sana haber vereyim:

1. Cariye efendisini doğurduğu zaman... (Gayrimeşru çocukların, kendi anası ve insanların başına Efendi olarak geçmesi yani bir halk topluluğunun Efendisi olması kastedilmektedir, Allâhu âlem!..)

2. Çıplaklar, yalın ayaklar, insanları idare altına alınca!.. (Ki bu komünizme işarettir... İşçi sınıfının devlet idaresini ele geçirmeleri

kastedilmektedir, Allâhu âlem!..)

3. Çobanlar yüksek binalar kurmakta birbiriyle yarışa çıktığında!..

İşte bunlar kıyamet alâmetlerindendir...

Kıyametin vakti ise Allâh'dan başka kimsenin bilemeyeceği bir şeydir...

"Muhakkak ki o saatin (ölümün) **ilmi Allâh indîndedir; yağmuru indirir; rahimlerde olanı bilir; hiçbir benlik yarının ne getireceğini bilmez; hiçbir nefs nerede öleceğini de bilmez! Muhakkak ki Allâh, Aliym'dir, Habiyr'dir."** (31.Lukmân: 34)

Bundan sonra Efendimiz AleyhisSelâm, suallerin cevaplarını aldıktan sonra yanından ayrılan adamı kastederek:

– O adamı bana geri çeviriniz!.. der.

Sahabiler koşarlar ve ararlar, fakat öyle birisi yoktur ortalıkta...

Bunun üzerine Efendimiz AleyhisSelâm gelen şahsın kimliğini açıklar:

– İşte bu Cibrîl idi!.. İnsanlara Din'i öğretmek için geldi..."

***

İmanın şartı olan ve **"Bil kaderi"** sözüyle belirtilen **"kader"** mevzusunda ne buyurmuştur **Rasûlullâh** AleyhisSelâm?.. Onu da Sahihi Müslim'de görelim bakalım:

"Hazreti Âli Kerremallâhu veche anlatıyor:

Rasûlullâh AleyhisSelâm bir gün oturmuş ve elinde bulunan bir değneği düşünceli bir hâlde yere vurup dürtüştürüyordu... Bir ara başını kaldırdı ve şöyle buyurdu:

– Sizden hiçbir nefis istisna olmamak üzere, cennetteki yeri de, ateşteki yeri de bilinmiştir!.. Sahabiler sordular:

– Yâ Rasûlullâh, o hâlde niçin çalışıyoruz?.. Bu bilinmiş olan yazımıza itimat edip her şeyi bırakmayalım mı?..

– Hayır!.. Siz, o bilinmiş olan yazınıza dayanmayınız, amellerde bulunup çalışınız... Çünkü, herkes niçin yaratıldıysa, o kendisine kolaylaştırılmıştır!..”

Âyet:

“De ki: “Herkes yaratılış programı (fıtratı - şâkılesi) **doğrultusunda fiiller ortaya koyar! İşte bu yüzden** (Fâtır’ınız olan) **Rabbiniz yol itibarıyla kimin hakikat yolunda olduğunu en iyi bilendir!”** (17.İsra’: 84)

****

“Rasûlullâh AleyhisSelâm şöyle buyurdu:

– Âdem ile Musa AleyhisSelâm Rableri katında birbirlerine karşı delil getirerek mücadele ettiler... Neticede Âdem Musa’ya delil gücüyle galip etti.

Musa:

– Sen Allâh’ın kendi eliyle yarattığı, kendi ruhundan ruh nefyettiği, meleklerini sana secde ettirdiği, cennetinde iskân edip oturttuğu, sonra da yapmış olduğu hatadan dolayı insanları arza indirten Âdem değil misin?..

Âdem:

– Sen Allâh’ın Rasûllük ve kelâmı ile mümtaz kılıp seçtiği, içinde her şeyin beyanı bulunan levhaları verdiği ve yavaşça konuşucu olarak seni kendisine yaklaştırdığı Musa’sın! Benim yaratılmamdan kaç sene evvel Allâh’ın Tevrat’ı yazdığını biliyor musun?..

Musa:

– Kırk yıl evvel!..

Âdem:

– Peki, Tevrat’ın içinde: “Ve Âdem Rabbine âsi oldu da şaşıp kaldı!..” (20.Tâhâ: 121) **âyetini buldun mu?..**

Musa:

– Evet buldum!..

Âdem:

– Öyle ise Allâh'ın beni yaratmasından kırk sene evvel, benim işlememi üzerime yazmış olduğu bir işi işlememden dolayı beni azarlayıp levm mi ediyorsun?.. dedi.

Sonra da Efendimiz AleyhisSelâm buyurdu:

– İşte böylece Âdem, Musa'yı hüccetle mağlup etmiştir!.."

****

Yahudi ve Hristiyanlara tâbi olmak hakkında:

"Rasûlullâh AleyhisSelâm şöyle buyurdu:

– Şüphesiz ki sizler, kendinizden evvel gelen milletlerin yoluna karışı karışına, arşını arşınına tıpatıp uyacaksınız!.. O dereceye kadar ki, şayet o ümmetler bir kelerin (kertenkelenin) deliğine girseler, siz de muhakkak onlara tâbi olmaya çalışacaksınız...

Sahabe:

– Yâ Rasûlullâh, bu ümmetler Yahudiler ile Hristiyanlar mıdır?..

Rasûlullâh:

– Onlardan başka kimler olacak ki?.."

***

"Ebu Talib'e ölüm yaklaşınca Rasûlullâh ona geldi ve onun yanında Ebu Cehil ile Abdullah İbnü Ebu Ümeyye İbn Mugıyre'yi buldu...

Rasûlullâh AleyhisSelâm:

– Ey amca, Lâ ilâhe illAllâh de!.. Ki bununla Allâh katında sana şefaat edebileyim?..

Bunun üzerine Ebu Cehil ile Ebu Ümeyye atıldı:

– Yâ Ebu Talib, Abdulmuttalib'in dinini terk mi ediyorsun?..

Buna rağmen Rasûlullâh AleyhisSelâm Kelime-i Tevhid'i teklif etmekte ısrar eti...

Ötekiler de küfrü telkine devam ettiler...

Nihayet Ebu Talib son olarak şöyle konuştu:

– O, (kendini kasterek) Abdulmuttalib dini üzeredir!..

Ve böylece Kelime-i Tevhid'i getirmekten kaçındı...

Bundan sonra Rasûlullâh AleyhisSelâm:

– İyi bil ki, vahy olunmadığım müddetçe senin için Allâh'tan muhakkak mağfiret dileyeceğim!

Bundan sonra Allâh Azze ve Celle, Tevbe Sûresi'nin 113. âyetini inzâl buyurdu:

"Ne En Nebi'ye ne de iman edenlere, akraba dahi olsalar, ateş ehli oldukları açıkça belli olduktan sonra şirk koşanlar için bağışlanma dilemeleri olur şey değil (zira "Allâh şirki bağışlamaz")**!"** (9.Tevbe: 113)

Bundan sonra da Cenâb-ı Hak gene Efendimiz AleyhisSelâm'a şu âyeti buyurdu:

"Kesinlikle sen, sevdiğini hakikate erdiremezsin! Ne var ki Allâh dilediğini hakikate yönlendirir! "HÛ" hakikati yaşayacakları bilir!" (28.Kasas: 56)

"Her kim, şüphesiz ki, Allâh'tan başka tanrı olmadığı hakikatını bilerek ölürse, cennete gider.."

****

"Hiçbiriniz, ben kendisine, çocuğundan, babasından, ve bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça iman etmiş olmaz!.."

Ve işte bu hadîs-î şerîf'i destekleyen bir âyeti kerîme:

"En Nebi, iman edenlere, kendi benliklerinden daha önceliklidir! Onun eşleri onların (iman edenlerin) **analarıdır!.."** (33.Ahzâb: 6)

***

“Üç şey münafıklık alâmetidir:

Konuştuğunda yalan konuşur;

Söz verdiğinde sözünden döner;

Emanete hıyanet eder!..”

***

“Müslümana sövmek fâsıklık ve onunla ölümüne çatışmak ise küfürdür...”

***

Rasûlullâh AleyhisSelâm bir gün kadınların yanına gidip onlara vaaz etti ve şöyle buyurdu:

– Ey kadınlar topluluğu, sadaka verin ve çok istiğfar eyleyin... Çünkü ben, cehennem ahalisinin çoğunu sizlerden gördüm...

Bunun üzerine orada bulunan kadınlardan akıllı ve vakarlı olan bir tanesi şöyle sordu:

– Bizim neyimiz var ki, çoğumuz cehennemlik olmuşuz, yâ Rasûlullâh?..

– Çünkü siz ötekine berikine çokça lânet (belâ) okur, kocalarınıza karşı nimete küfranda bulunursunuz!.. Akıllı ve ihtiyatlı bir kimsenin aklını, sizin kadar eksik akıllı ve eksik dinli bir kimsenin çekebileceğini hiç görmedim...

Kadın sordu:

– Yâ Rasûlullâh, akıl ve din noksanlığımız nedir?..

– Akıl noksanlığına gelince: İki kadının şehâdeti, bir erkeğinkine denk olur... İşte bu akıl noksanlığınızdandır...

Birçok geceler bekler, namaz kılmazsınız; Ramazan’da oruç tutmazsınız (bazı günlerde)**... İşte bu da din noksanlığınızdır...”**

***

“Ebu Zerr (r.a.) anlatır:

– Bir kere Rasûlullâh AleyhisSelâm'in yanına gitmiştim...

O, üzerinde beyez bir örtü bulunduğu hâlde uyuyordu... (Döndüm...)

Biraz sonra gene geldim... Gene uyuyor buldum... (Döndüm...)

Biraz sonra gene geldim... Bu defa uyanmıştı... Yanına oturdum...

– Lâ ilâhe illAllâh, diyen ve bu iman ile ölen kimse cennete girecektir...

Ben sordum:

– Zina ederse, hırsızlık yaparsa da mı?..

Rasûlullâh AleyhisSelâm:

– Zina etse de, hırsızlık yapsa da!.. buyurdu...

Ben gene sordum:

– Zina etmiş olsa, hırsızlık yapmış olsa da mı?..

Gene buyurdu:

– Zina etmiş olsa da, hırsızlık yapmış olsa da!..

Ve bu sual cevap üç defa karşılıklı soruldu, cevaplandırıldı...

Nihayet dördüncüsünde Rasûlullâh AleyhisSelâm:

– Ebu Zerr'in toprağa burnu sürtülse de!.. diye konuştu..."

***

"Hiçbir kavim yoktur ki, ahdlerini bozsunlar da, Allâh onlara azap göstermesin...

Hiçbir kavim yoktur ki, alışverişlerinde eksik tartsınlar da, Allâh onlardan yağmur tanelerini men etmesin...

Hiçbir kavimde riya çoğalmaz ki, Allâh onlara vebayı musallat etmesin...

Hiçbir kavim yoktur ki, hak olmayan hükümetlerle hükmetsinler de, Allâh onlara bir imamı cair (yani cevr ve zulüm eden idareci) musallat etmesin!.."

***

“Benden sonra başınıza birtakım ümera gelecektir ki, namazı vaktinden sonraya bırakırlar!.. Bunun günahı onlaradır... Onlar kıbleye doğru namaz kıldıkça arkalarında namaz kılınız...”

“Birtakım önderlere yetişeceksiniz ki, onlar namazı vaktinin haricinde kılarlar... Onlara yetiştiğinizde namazları evlerinizde bildiğiniz vakitlerde kıldıktan sonra, icabet ediniz. Ve sonra kıldığınız namazı nâfile itibar ediniz...”

***

“Her kim bize (müslümanlara) silah çekerse, o bizden (müslüman) değildir!.. Her kim bizi aldatır, hıyanetlik yaparsa, o da bizden değildir!..”

***

“Rasûlullâh bir yiyecek yığınına uğradı ve elini o yiyecek yığınının içine daldırdı... Parmaklarına ıslaklık gelince sordu:

– Ey taam sahibi, bu nedir?.. Mal sahibi cevap verdi:

– Yâ Rasûlullâh, ona yağmur isâbet etti!.. Bunun üzerine Rasûlullâh (s.a.v.) buyurdu:

– İnsanların görebilmesi için o ıslak kısmı, malın üstüne neden koymadın?..

Aldatan kimse benden değildir!..”

***

“Gammazlar (koğucular) cennete giremez!..”

***

“Üç kişi vardır ki, Allâh kıyamet günü onlarla konuşmaz, onları temize çıkarmaz ve onlara bakmaz:

1. Yaşlı zinakâr,

2. Yalancı devlet başkanı,

3. Kibirlenen fakir.”

****

“Hiç şüphesiz ki cennete müslüman nefisten başkası giremez... Ve yine hiç şüphesiz Allâh dilerse bu İslâm Dini’ni fâcir bir kişi ile teyid edip kuvvetlendirir...”

****

“Bir kimse Rasûlullâh AleyhisSelâm’in yanına geldi ve sordu:

– Yâ Rasûlullâh bir adam gelse de malımı almak istese, bu hususta ki kararınız nedir?

Rasûlullâh buyurdu:

– Malını ona verme!.. Adam sordu:

– Eğer benimle dövüşerek elimden almak isterse?..

– Sen de onunla dövüş!..

– Eğer beni öldürürse?..

– Sen şehîd olursun...

– Ya ben onu öldürürsem?..

– O ateşe gider!..”

****

“Herhangi bir kul ki, Allâh onu bir halkı görüp himaye etmek üzere vali yapar, o da öldüğü gün idaresi altındaki halka hıyanette bulunmuş olarak bulunursa, muhakkak Allâh o kula cenneti haram eder!..”

****

“Allâh’a yemin ediyorum ki, Meryem oğlu İsa âdil bir hâkim olarak muhakkak semâdan inecek, haçı muhakkak kıracak, domuzu muhakkak öldürecek, cizyeyi muhakkak kaldıracaktır...

Bundan sonra Ebu Hureyre (r.a.) Nisâ’ Sûresi’nin 159. âyetini okudu.”

****

“Cin’den bir ifrit dün gece namazımı bozdurmak için ansızın bana hücum etti. Lâkin Allâhû Teâlâ beni galip getirip, ona istediğimi yapmaya fırsat verdi... Sabah olunca hepiniz onu göresiniz diye mescidin direklerinden birine bağlamak istedim... Ancak kardeşim Süleyman (aleyhiselâm) bin Davud’un;

“Yâ Rab, bana mağfiret et ve benden sonra kimseye nasip olmayacak bir mülkü bana bağışla!..” demiş olduğu hatırıma geldi... (ve ifriti kovdum...)”

****

“Ebu Said Hudri (r.a.) Rasûlullâh AleyhisSelâm’dan nakleder:

Bir gün bazıları sordular:

– Yâ Rasûlullâh, kıyamet gününde Rabbimizi görür müyüz?..

Rasûlullâh AleyhisSelâm:

– Evet!.. Güneş’i öğle vakti ayaz ve önünde hiçbir bulut yokken görmek için itişip kakışarak birbirinize zarar verir misiniz?.. Keza, Ay’ı bedir olduğu on dördüncü gece yine ayaz ve bulut yokken görmek için birbirinize zarar verir misiniz?..

– Hayır, yâ Rasûlullâh!..

– İşte bu iki küreden herhangi birisini görmekte birbirinize meşakkat ve zarar vermediğiniz gibi, kıyamet gününde de Allâhû Tebâreke ve Teâlâ’yı görmekte de birbirinize meşakkat ve zarar vermezsiniz...

Kıyamet günü olduğunda bir dellal bağırır:

– Her ümmet Dünya’da kime ve neye tapıyorduysa, bugün de onun peşine düşsün!..

Bunun üzerine her şeyden münezzeh olan Allâhû Teâlâ’dan gayrına tapınan kimseler var ise, bunlar o tapındıkları şeylerin

peşine takılırlar ve böylece orada onları takip eder, cehenneme dökülürler...

Artık iyi veya fâcir ve ehli kitap olanlardan yani sadece Allâh'a ibadet edenlerden gayrısı ortalıkta kalmaz...

Sonra Yahudiler çağırılır ve onlara:

– Siz kime ibadet ederdiniz?.. diye sorulur. Onlar da cevap verirler:

– Biz Allâh'ın oğlu Üzeyir'e tapıyorduk!..

Bunun üzerine onlara şu cevap verilir:

– Siz yalan söylüyorsunuz!.. Allâh hiçbir eş ve oğul edinmedi!.. Ve tekrar sorulur:

– Ya şimdi ne istersiniz?.. Onlar yakınırlar:

– Rabbimiz çok susadık... Bize su ver!.. Bunun üzerine onlara:

– Haydi su başına koşunuz!.. denilir...

Ve cehennem onlara suymuş gibi görünür ve birbirlerini çiğneyerek cehenneme atılırlar...

Sonra Hristiyanlar çağırılırlar... Sorulur:

– Siz Dünya'da kime kulluk ederdiniz?.. Onlar da cevap verirler:

– Biz Allâh'ın oğlu İsa Mesih'e ibadet ederdik...

Bu cevapları düzeltilir:

– Yalan söylüyorsunuz!.. Allâh hiçbir zaman eş ve oğul edinmemiştir?.. Sonra sorulur:

– Ya şimdi ne istersiniz?.. Onlar yakınırlar:

– Çok susadık Rabbimiz... Bize su ver!.. Bunun üzerine onlara nida olunur:

– Haydi özlediğiniz suya koşunuz!..

Sonra cehennem onlara bir serap olarak görünür ve onlar bu serapta gördükleri suya doğru birbirlerini çiğneyerek koşarlar!..

Böylece cehenneme dökülürler...

Artık ortada sadık veya fâciriyle Allâh'a ibadet eden muvahhidler kalırlar...

Bu zamanda Âlemlerin Rabbi Subhanehu ve Teâlâ onlara, orada, gördükleri en yakın bir sıfatta tecelli eder ve Allâh bu muvahhidlere sorar:

– Ya siz ne bekliyorsunuz?.. Her ümmet ibadet ettiği şeyin ardına düşüyor?

– Ey Rabbimiz, biz Dünya'da iken, kendilerine en çok muhtaç olmamıza rağmen bu insanlardan ayrı yaşadık ve onlarla arkadaşlık etmedik... Şimdi nasıl onlar gibi oluruz?..

Bunun üzerine gördükleri tecelli:

– Ben sizin Rabbinizim!.. buyurur... Onlar da:

– Biz senden Allâh'a sığınırız!.. Biz senden Allâh'a sığınırız!.. Allâh'a hiçbir şeyi eş ve ortak koşmayız!.. derler ve hatta o taraftan kaçmak isterler...

O zaman kendilerine sorulur:

– Sizinle O'nun arasında bir alâmet var mı ki, bunun sayesinde O'nu tanıyabilesiniz?..

Onlar da:

– Evet!.. derler...

Üzerlerinden an'ın şiddeti kaldırılır ve ansızın "Şakk" olur...

Onlardan samimi olanlardan her birine secde için izin verilir... Gizlenme ve riya için secde etmek isteyenler ise bir anda sırtları bir tabaka hâline gelmesinden dolayı enseleri üzerine düşerler...

Sonra hep birden başlarını kaldırdıklarında Allâh Azze ve Celle dilediği hâliyle gözükür... Ve:

– Ben sizin Rabbinizim!.. buyurur. Onlar da bu defa kabullenirler ve:

– Evet, sen bizim Rabbimizsin!.. derler.

Sonra bulundukları yerden cennete doğru cehennemin üzerinden geçen bir köprü (Sırat) kurulur... Ve şefaata da izin verilir!..

– Allâh'ım selâmete erdir!.. Allâh'ım selâmete erdir!.. diye yalvararak köprü üzerinden geçmeye başlarlar...

Ashab sorar:

– Yâ Rasûlullâh, köprü nedir?

– Keskin ve kaygan bir şeydir!.. Orada kancalar, çengeller ve demir dikenler vardır... Müminler, kimi göz kırpacak bir zaman zarfında, kimi şimşek gibi, kimi rüzgâr gibi, kimi en iyi cins yörük atı veya deve gibi, süratle üzerinden geçerler... Kimi sağlam geçer, kimi tırmıkla perişan olmuş bir hâlde kurtulur, kimi de suçları karşılığı cehennem ateşine dökülür...

Müminler köprüden ve ateşten kurtuldukları zaman, nefsim kudret elinde olan Allâh'a yemin ederim ki, hiçbir zaman etmedikleri kadar şiddetli bir şekilde, ateşte kalan müminler için dua ederler...

Onlar:

– Ey Rabbimiz, bu kalanlar bizimle beraber oruç tutarlar ve hac ederlerdi... derler...

O zaman onlara:

– Tanıdığınız kimseleri ateşten çıkartınız, onların sûretleri ateşe haram kılındı!.. şeklinde cevap verilir. Ondan sonra bu şefaatçiler, kimi ayak bileklerine, kimi dizlerine kadar ateşe gömülmüş olan pek çok halkı ateşten çıkarırlar...

Sonra:

– Ey Rabbimiz, cehennemde emrettiklerinden hiç kimse kalmadı!.. denilir.

Sonra Hak Teâlâ:

– Geri dönün, kalbinde bir dinar ağırlığında iman bulunan her kimi bulursanız, onları çıkartınız!.. buyurur. Şefaatçılar tekrar bu emre göre kimi bulurlarsa çıkarırlar...

Ve tekrar Rablerine:

– Ey Rabbimiz, cehennem içinde emrettiklerinizden kimseyi bırakmadık!.. derler.

Bu defa Cenâb-ı Hak:

– Geri dönünüz ve kalbinde yarım dinar büyüklüğünde iman ve yakîn bulunan kimseleri çıkartınız!.. buyurur. Ve bu emre itaat eden şefaatçiler tekrar cehenneme geri dönerek orada emre uygun kimi bulurlarsa, onları dışarı çıkarırlar...

Sonra tekrar Rablerine:

– Ey Rabbimiz, emrine uygun olarak kimler varsa onları ateşten çıkardık, derler...

Bundan sonra Cenâb-ı Hak son defa buyurur ki:

– Tekrar geri dönünüz ve kalbinde zerre miktarı kimde iman ve yakîn bulursanız cehennemden çıkartınız!..

Şefaatçılar tekrar cehenneme dönerler ve emre uygun herkesi dışarı çıkarırlar... Bundan sonra Rableri katına dönerek:

– Ey Rabbimiz, kalbinde zerre kadar dahi hayır bulunan hiç kimseyi cehennemde bırakmadık... derler.

Saidi Hudr'i Hazretleri burada bu durumu tasdik eden Nisâ' Sûresi'nin 40. âyetini okur... Sonra da devam eder:

Bundan sonra Allâhû Azze ve Celle şöyle buyurur:

– Melekler şefaat etti... Nebiler ve Rasûller şefaat etti... Müminler de şefaat etti!.. Şefaat etmedik bir Erhamer Rahıymin kaldı!..

Bundan sonra Cenâb-ı Hak cehennemde kalan bir cemaatı ateşten çıkarır ki, bunların büyük bir kısmının hiçbir hayrı olmadığından ateşte kömüre dönmüşlerdir... Ve onları "Hayat Irmağı" adı verilen bir ırmağa sokturur... Bunlar, sel uğrağında çıkan yabani reyhan tohumları gibi biterler...

Artık hayat nehrinden boyunlarında halkalar olduğu hâlde inci gibi güzel olarak çıkarlar... Cennet ahalisi onları alâmetlerinden tanır.

– İşlemiş hiçbir hayır ve hasenatları olmadığı hâlde Cenâb-ı Hakk'ın cennete ithal ettiği azâtlıları işte bunlardır... derler...

Sonra Cenâb-ı Hak onlara:

– Cennete giriniz!.. Gözünüzün görebildiği her ne varsa, sizindir!.. buyurur. Onlar:

– Ey Rabbimiz, sen âlemde kimseye vermediğin şeyi bize ihsan ettin!.. derler... Cenâb-ı Hak onlara ikinci defa şöyle buyurur:

– Size bundan daha büyük bir ihsanda bulunayım mı?..

Hayretle sorarlar:

– Ey Rabbimiz, bundan daha büyük ne gibi bir ihsan olabilir ki?..

Cenâb-ı Hak onlara müjdeler:

– <u>Benim rızam!..</u> Artık sizlere ebediyen gazap etmem!..

****

"Cennete gireceklerin sonuncusu o kişidir ki, kâh yürür, kâh da yüzü koyun düşer... Kâh onun yüzüne ateş çarpıp yakar... Nihayet bu şekilde ilerleyerek ateşin hududunu geçtiği zaman geriye bakar da;

– Beni senden kurtaran Allâh Ekber'dir!.. O, evvelkilerden ve sonrakilerden kimseye vermediği bir şeyi bana verdi!.. der...

Sonra ona bir ağaç gösterilir... Bunun üzerine o kişi yalvarır:

– Ey Rabbim!.. Beni bu ağaca yanaştır da, gölgesi ile gölgeleneyim ve suyundan da içeyim...

Allâhû Azze ve Celle:

– Ey Âdemoğlu, eğer bu dileğini verirsem, belki bir başka şey daha istersin?.. diye sorar.

– Yâ Rab, başka bir şey daha asla istemeyeceğim!.. diye Allâh'a ahd eder...

Allâh da onu ağacın dibine yaklaştırır... Zira o kulunun oradan uzak kalmaya gücünün yetmeyeceğini bilir... O kul da oraya gider, ağacın gölgesinde gölgelenir, suyundan içer...

Derken aradan kısa bir zaman geçer... O kul bu defa ileride, altında bulunduğundan çok daha muazzam ve muhteşem bir ağaç görür...

Bu defa gözünü bu ağaç alır ve Rabbine yalvarmaya başlar:

– Ey Rabbim, beni şuna yanaştır da, onun gölgesinden istifâde edeyim, suyundan içeyim... Yemin ederim ki, senden başka bir şey istemem!..

Allâhû Teâlâ bu defa ona sözünü hatırlatır:

– Ey Âdemoğlu, sen altında bulunduğundan gayrısını benden istemeyeceğine dair söz vermedin mi?.. Eğer sana ona gitmene izin versem, bu defa da başkasını istersin!..

– Rabbim sen bana ona gitmek için izin ver, bir daha katiyen başkasına gitmek için izin istemem...

Rabbi onun bu güzelliğe karşı sabrı olamayacağını bildiği için onu mazur görür ve oraya gitmesine müsaade eder... O da gittiği bu yeni

yerde gölgelenir ve oranın nimetlerinden tadar...

Bu defa da, üçüncü defa olarak, cennet kapısının yanıbaşında, evvelkilerden çok daha fazla muhteşem ve muazzam bir vaha görür... Ve üçüncü defa yalvarır Rabbine:

– Ey Rabbim, beni şu güzelliğe yanaştır da, gölgesinden faydalanıp, suyundan içeyim... N'olur beni bu nimetlerden de faydalandır...

Allâhû Teâlâ bunun üzerine kuluna vermiş olduğu sözü hatırlatır:

– Ey Âdemoğlu, sen bana artık başka bir şey istemeyeceğine dair söz vermemiş miydin?..

– Evet, yâ Rabbi, ancak şunu da ver, yemin ederim ki, başkasını istemem...

Rabbi, onun o nimete karşı sabrı olamayacağını bildiği için, kendisini mazur görür ve oraya da koyar...

Fakat bu son ağaca yaklaşınca artık cennet ehlinin seslerini duymaya başlar...

– Yâ Rab, ne olur beni oraya sok!.. Bunun üzerine Hak Teâlâ:

– Senin dileklerinden artık beni kurtaracak olan nedir?.. diye serzenişte bulunur... Sana bütün dünya kadar bir yer ve ona da bir mislini katarsam, artık razı olur musun?..

Kul şaşar:

– Ey Rabbim, Sen Rabbül Âlemiyn iken, benimle alay mı ediyorsun?..

Rasûlullâh AleyhisSelâm burada güldü...

Sordular, Rasûlullâh AleyhisSelâm'a neden güldüğünü... Buyurdu ki:

– Sen Âlemlerin Rabbi iken benimle alay mı ediyorsun dediğinde Rabbül Âlemiyn'in gülmesine güldüm...

Sonra anlatmaya devam ederek:

Bunun üzerine Hak Teâlâ:

– Ben seninle alay etmiyorum... Lâkin ben istediğimi yapmaya Kaadirim!.. buyurdu.

◆

MEDİNE DEVRİ

Efendimiz AleyhisSelâm, İslâm'ın tebligatının başlamasının tam on üçüncü yılında hicret ettiği Medine şehrinin asıl adı, Yesrib idi...

"Yesrib" adı, ilk defa yerleşen Amalıka kabilesinden Yesrib adlı kişiye izafeten verilmişti... Efendimiz AleyhisSelâm'ın hicretinden sonra, kendisinin buyruğu ile adı "Medine" olarak değiştirildi ve o günden bugüne de böylece anılmaya devam edildi...

Medine'ye ayrıca "Harem-i RASÛL", "Tabe", "Tayyibe", "Mahfuza" gibi isimler de verilmiş ve çeşitli yerlerde bu isimlerle anılmıştı...

23

◆

İLK CENAZE NAMAZI

İslâm Dini'nde ilk cenaze namazı Bera bin Ma'rur üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm tarafından kılınmıştı...

Bera bin Ma'rur **Efendimiz** AleyhisSelâm'a ilk defa biat eden on iki kişiden birisi idi... Müslüman olduktan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm namazı emredince o Medine'ye gelmişti. Ve bütün müslümanların Kudüs'e, Beytül Makdis'e doğru namaz kılmalarına karşılık, o, namazını Kâbe'ye doğru kılmaya devam ederdi...

Onun bu durumu daha sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'a iletildi ve **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm da ona namazını herkes gibi Beytül Makdis'e doğru kılmasını buyurdu... Ve o da buna uyarak namazını Kudüs'e doğru kılmaya başladı...

Efendimiz AleyhisSelâm, Medine'ye hicret etmeden aşağı yukarı bir ay kadar evvel de Bera vefat etti... Vefat etmeden evvel de ailesine vasiyet ederek malının üçte birini dilediği şekilde sarf etmek kaydıyla **Efendimiz** AleyhisSelâm'a hibe etti... Ayrıca gene vasiyet ederek şöyle istedi:

– **Muhammed'e olan vaadim dolayısıyla beni Kâbe'ye doğru çeviriniz!.. Çünkü ben O'na gelmeyi vadetmiştim...**

Bundan sonra vefat etti...

Böylece hayatında ve ölümünden sonra Kıble'ye doğru yönelmiş ilk insan oldu...

Ancak **Efendimiz** AleyhisSelâm Medine'ye geldikten sonra kendisi için ayrılmış olan mirasın üçte birini Bera'nın vârislerine iade etti. Daha sonra da ashabı ile birlikte Bera'nın mezarına gidip cenaze namazı kıldı...

Böylece Bera, ensar nakiblerinden ilk defa vefat eden ve **Efendimiz** AleyhisSelâm tarafından üzerine ilk defa cenaze namazı kılınan kişi oldu...

24

◆

ENES BİN MALİK'İN MÜSLÜMAN OLUŞU

Ümmü Süleym, müslümanlığı kabulü sırasında Malik bin Nadr ile evli bulunuyordu... Enes bin Malik de onların bu evliliğinden dünyaya gelmiş bulunuyordu...

Ümmü Süleym, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın gelişini haber alınca tek başına doğruca **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına koşmuş ve **O**'nun elinden müslüman olmuştu... Daha sonra Enes bin Malik annesinin müslüman olduğunu öğrendi... Ve annesinin din değiştirmesinden dolayı üzülerek sitem etti:

– Demek sen dinden çıktın?.. Sapıttın artık?..

Annesi ona meseleyi izah etmek istedi:

– Hayır yâ veledi!.. Ben dinden çıkmadım ve sapıtmadım... Ancak şu yurdumuza gelen zâtın **Allâh'ın Rasûlü** olduğuna iman ettim!..

Enes (r.a.) o zaman on yaşında bulunuyordu... Annesinin bu sözleri kendisine tesir etti...

Ümmü Süleym ısrar etti:

– Haydi sen de söyle bakayım **"Sadece Allâh vardır; tapılacak yoktur ve Muhammed O'nun Rasûlüdür"** diye...

Enes (r.a.) annesinin bu isteğini yerine getirdi...

– **Sadece Allâh vardır, tapılacak tanrı yoktur; ve Muhammed O'nun Rasûlüdür!**

O sırada içeriye babası Malik girmişti... Onların bu konuşmalarını işitince aklı sıra oğlunu ikaz etmek istedi:

– Sakın annene inanma ve dediğini de yapma!.. Ve daha sonra dışarı çıktı.

Ancak yolda giderken bir düşmanı ile karşılaştı ve aralarında çıkan tartışma sonucu mızrakla öldürüldü... Müslüman olan Ümmü Süleym ile oğlu Enes (r.a.) kendi başlarına kalmışlardı... Malik'in öldürülmesinden sonra dul kalan Ümmü Süleym'e Medineli müşriklerden Ebu Talha tâlip oldu... Ancak müslüman olan Ümmü Süleym onunla evlenmeye aralarındaki inanış farkı dolayısıyla razı olmadı...

Ümmü Süleym, Ebu Talha'ya şöyle konuştu:

– Sen ki sana faydası veya zararı olmayan bir taşa tapınmakla meşgûlsün, ben seninle nasıl evlenebilirim ki?.. Düşün ki, bir marangozun, heykeltıraşın yonttuğu tahtaya, taşa tapınmakla ömür geçiriyorsun!..

Ebu Talha bir cevap veremedi ve Ümmü Süleym'in yanından kalkıp gitti... Aradan bir zaman geçtikten sonra ikinci defa Ümmü Süleym'e tâlip oldu... Ancak aldığı cevap gene aynı idi... Fakat kalbi bu defa daha yaklaşmış bulunuyordu İslâm'a...

Nihayet aradan bir zaman daha geçtikten sonra üçüncü bir defa daha teklifte bulundu... Ümmü Süleym bu defa daha da sert konuştu ve kati cevabını bildirdi kendisine:

– Yâ Ebu Talha, senin tapmakta olduğun put, filan oğullarının kölesi tarafından yontularak yapılmakta mıdır?..

– Evet?..

– Peki sen, yerden biten ve filan oğullarının kölesi tarafından yapılan bir tahta parçasına tapınmaya utanmıyor musun?..

Sen de iman etsen, Allâh'a imanını ikrar etsen, Rasûlüne inancını açıklasan ve ben de bunu söz kabul ederek sana varsam ne olur?.. Böylece hem iman etmiş olursun, hem de benimle beraber olursun!..

Ebu Talha bu teklif karşısında biraz durakladı ve konuştu:

– Bana biraz müsaade et de düşüneyim!..

Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra da tekrar Ümmü Süleym'in evine çıkageldi ve kararını açıkladı:

– Allâh'a iman ediyor ve Muhammed'in O'nun Rasûlü olduğunu kabul ediyorum ve bu söz karşılığında seni zevce olarak istiyorum...

Ümmü Süleym'in isteği yerine gelmişti... Böylece ikisi evlendiler...

Bu arada Ümmü Süleym on yaşındaki Enes (r.a.)'ı elinden tuturak **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına varmış ve şöyle konuşmuştu:

– Ey **Allâh Rasûlü!..** Ensarın kadın ve erkeğinden sana hoş geldine gelipte bir hediye sunmayan kalmadı!.. Ancak, benim durumum sana bir hediye getirmeye müsait değildir... İşte bu sebeple sana oğlumu getiriyor ve onu sana dilediğin gibi hizmet etmesi için bırakıyorum... Senin olsun ve dilediğin şekilde Sana hizmet etsin...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın vefatından sonra Enes (r.a.)'ın şu açıklaması, bilhassa hakikat ehlince çok büyük bir noktaya işaret eden önemli bir beyan olarak kabul edilmektedir...

Enes (r.a.) **Efendimiz**'le bir arada geçen yılları için şöyle buyurmaktadır...

– Vallâhi, seferde ve hazarda Hz. Rasûlullâh AleyhisSelâm'a on sene müddetle hizmet ettim.

Bir kere bana "Üf" demedi!..

Yapmış olduğum herhangi bir şey için de, "ne diye bunu böyle yaptın", ya da yapmadığım bir şey için de "ne diye böyle bir şeyi

yapmadın" diye asla bir şey sormadı!

Ehlullâh, bu sözlerin altında yatan kader sırrına vâkıf olan **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın insanları hakikatte nasıl gördüğüne işaret etmektedirler...

Bu arada mevzuya tam isâbeti dolayısıyla **Erzurumlu İbrahim Hakkı Kaddesallâhu Sırrahu**'nun bir kıtasını da vermek isterim... Der ki:

Deme şu niçin şöyle;
Yerincedir o öyle;
Bak sonuna, sabreyle!..
Görelim Mevlâ neyler,
Neylerse güzel eyler!.

Evet, Ümmü Süleym İslâm'a ilk katılanlar arasında gerçekten çok değeri olan hanımdı... Onun başından geçen ikinci bir hâdise de bütün müslüman hanımlara ve keza erkek kardeşlerimize büyük bir ibret kıssası olduğundan burada ondan da bahsetmek istiyorum...

Ümmü Süleym (r.a.)'ın Ebu Ümeyr adında bir oğlu vardı ki, hastaydı... Bir gün babası Ebu Talha evde yokken vefat etti... Ebu Talha İslâmiyete tam olarak yakîn kazanamamasından dolayı birdenbire ölüm haberini alıp üzülmesin diye, Ümmü Süleym, kendisi eve gelmeden oğlunu yıkadı, buhurladı ve bir kenara koydu... Üstüne de bir bez örttü, uyuyormuşcasına...

Akşam olduğunda Ebu Talha eve geldi... Ve sordu:

– Çocuk nasıldır?..

– Çocuğun ızdırabı dindi!.. Rahata kavuştuğunu zannediyorum...

Sonra kocasına akşam yemeği hazırladı... Onu yedirdi ve doyurdu... Sonra da o güne kadar hiç yapmadığı şekilde süslendi, mesut göründü ve beraber yattılar...

Sabah vakti yaklaşmıştı ki, Ümmü Süleym kocası Ebu Talha'ya hitap etti:

– Yâ Ebu Talha, sen komşumuzun filancalara yaptığı şeyi gördün mü? Ebu Talha hayretle sordu:

– Ne yapmışlar?..

– Filancaların kendilerine verdiği emaneti vermek istememişler!..

– Hay **Allâh!..** Emanetin üstüne yatılır mı?.. Ne kötü yapmışlar!..

Bunun üzerine Ümmü Süleym, Ebu Talha'ya meseleyi açıkladı:

– Yâ Ebu Talha, oğlun Übeyr **Allâh**'ın sana vermiş olduğu bir emanet idi... Ve onu geri aldı... Sakın **Allâh**'a karşı gelme...

Ebu Talha, zevcesinin gösterdiği bu soğukkanlılığa çok kızdı ve bağırdı:

– Mâdemki öyle idi de, ne diye beni bu hâle soktun!

Sonra kalkıp abdest aldı ve sabah namazını kılmak üzere mescide gitti... Burada namazdan sonra **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın yanına gelerek durumu haber verdi...

Efendimiz AleyhisSelâm olanları işitince:

– **Allâh, geçen gecenizi ikinize de mübarek kılsın!..** şeklinde buyurdu...

Ümmü Süleym bu hâdise üzerine o gece hamile kaldığını öğrendi ve doğurduğu çocuğun adına da **Efendimiz**'in buyurduğu Abdullah ismini verdi... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın bu duası bereketiyle yedi çocuğu olmuştu ki, hepsi de Kur'ân okumuş ve hatmetmiş kişilerdi...

25

◆

ABDULLAH BİN SELÂM'IN MÜSLÜMAN OLUŞU

Abdullah bin Selâm, Medine yahudilerinin âlim ve en muteber kişisiydi... Sülalesi Yusuf AleyhisSelâm'a kadar uzanmaktaydı...

Yahudiler arasında Husayn olarak anılırdı... Ancak müslüman oluşundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın verdiği **Abdullah** (Allâh'ın kulu) ismiyle tanındı...

Bakın Abdullah bin Selâm, müslüman oluşunu nasıl anlatıyor:

"Ben Tevrat'ı ve tefsirini babamdan öğrenmiştim. Bir gün, âhir zamanda gelecek Rasûlü, sıfatlarını, alâmetlerini ve yapacağı işleri birer birer anlattı bana ve sonra şöyle söyledi:

– Eğer O Harun oğullarından olursa, O'na tâbi olurum, yoksa olmam!..

Ve Rasûlullâh AleyhisSelâm Medine'ye gelmezden evvel de vefat etti... Rasûlullâh AleyhisSelâm'ın Mekke'de Risâletini açıkladığını duyduğum zaman ben O'nun sıfatını, alâmetini ve zamanını biliyordum... Hatta gelişini bekliyordum...

Nihayet Kûba'ya Amr bin Avf oğullarının evine indiğini işitince çok sevindim... Oraya indiğini de durumunu bağırarak haber veren o kişiden duydum... Nadir oğullarından olan bu kimse:

– Bugün Arapların beklediği adam geldi!.. diye bağırıyordu...

Gayrı ihtiyarî titredim ve bağırdım:

– Allâhu Ekber!.. Allâhu Ekber!..

Halam Halide de o sırada ilerideki ağacın dibinde oturuyordu... İyice yaşlanmıştı...

Bu sözümü duyunca çok kızdı:

– **Allâh** seni umduğuna eriştirmesin!.. Elini boşa çıkarsın!.. Ey habis!.. İmran oğlu Musa'nın geldiğini işitseydin, bundan fazla sevinemezdin... Ben de cevap verdim:

– Ey hala, inan ki O, Musa'nın kardeşidir!.. İkisinin de dinleri birdir!..

Aynı şeyle bize gönderilmiştir... Bunun üzerine halam sordu:

– Yoksa, O, âhir zamanda çıkacağı bildirilen Nebi midir?.. Cevap verdim:

– Elbette, âhir zaman Nebisi O'dur işte...

Sonra karşılamaya çıkan Medinelilerin arasına karışarak, **O**'nu görmeye çalıştım... Nitekim **O**'nun yüzünü gördüğüm vakit de anladım ki, gerçekten âhir zaman Nebisidir.

Sonra aradan iki üç gün geçti... Ziyaretine gittim...

– Yâ Muhammed... Şimdi sana üç sual soracağım...

Ki onların cevabını ancak Rasûl olanlar bilebilir...

1. Kıyamet alâmetlerinin ilki nedir?..

2. Cennetlikler, cennete girdikleri zaman ilk defa hangi yemeği yiyeceklerdir?

3. Çocuk hangi hâlde ana soyuna çeker, hangi hâlde baba soyuna çeker?..

Benim bu soruları sıralamam üzerine **Rasûlullâh** şöyle konuştu:

– Bu soruları soracağını senin önün sıra Cebrâil gelip haber vermişti... İşte sorularının cevabı:

1. Kıyamet alâmetlerinin ilki, insanları doğudan batıya süren bir ateştir...

2. Cennetliklerin yiyeceği ilk yemek, balık ciğerinin sarkmış olan fazlasıdır...

3. Çocuğun ana ve babasına benzemesine gelince... Erkekle kadın birleştiği zaman, erkeğin suyu kadınınkinin önüne geçerse, çocuk babaya benzer!.. Yok eğer, kadının suyu erkeğinkinden evvel gelirse, çocuk anaya çeker...

Bunun üzerine **O**'nun Risâletini tasdik ettim!.. Ben oradan henüz ayrılmamıştım ki, bir grup yahudinin oraya geldiğini duyduk... Bunu üzerine **Rasûlullâh**'a şöyle söyledim:

– Ey **Allâh'ın Rasûlü**, yahudiler, insanı hayrette bırakacak kadar yalan söyleyen, türlü isnatlarla iftiralar atan zâlim ve Hakk'tan uzak bir kavimdir... Eğer benim müslüman olduğumu öğrenirlerse, bana olmadık iftiralar atarlar... Bunun için sen onlara evvela benim nasıl bir insan olduğumu sor, sonra müslüman olduğumu açıklayalım...

Sonra ben bitişik odaya saklandım... **Rasûlullâh AleyhisSelâm** onları içeri aldıktan sonra sordu:

– Aranızda Huseyn oğlu Selâm nasıl bir insandır?

Bir şeyden haberi olmayan yahudiler konuştular:

– O, bizim en yüksek âlimimizin oğludur ve en yüksek âlimimizdir!..

Bunun üzerine **Rasûlullâh** AleyhisSelâm sordu:

– Ya o müslüman oldu ise, ne dersiniz?.. Hepsi birden cevap verdi:

– Hâşâ!.. **Allâh** onu korusun!..

Bunun üzerine ben meydana çıktım ve gözleri önünde şehâdet ettim:

– Tapılacak tanrı yoktur, sadece ALLÂH vardır ve Muhammed de O'nun Rasûlüdür! Ey yahudi topluluğu Allâh'tan korkunuz ve O'ndan

size gelene tâbi olunuz. O, yanınızdaki Tevrat'ta ismi geçen âhir zaman Nebisidir... Bundan asla şüpheniz olmasın...

Ancak benim bu açıklamam onları bir anda şaşırttı ve hep birden bana hücum ettiler...

– Abdullah bin Selâm içimizde en şerrli olanımızdır ve en şerrli olanımızın da oğludur!..

Ve daha bin bir çeşit iftirayla bana demediklerini bırakmadılar...

Bunun üzerine **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'a döndüm:

– Ben size dememiş miydim, yâ **Rasûlullâh!..** İşte korktuğum başıma geldi...**"**

Bundan sonra Abdullah bin Selâm evine döndü ve bütün ev halkı kendisiyle birlikte müslüman oldu...

26

◆

MESCİDİ NEBEVİ'NİN YAPILIŞI

O güne kadarki adıyla Yesrib, hicret sonrası adıyla da Medine eşi görülmemiş bir sevinç ve coşku yaşıyordu...

Herkes, Ebu Bekir es Sıddîk ve **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kendi evlerine gelmesini istiyordu. Fakat **Rasûlü Ekrem**, devesinin kendiliğinden nerede durursa orada ineceğini söyleyerek kimseye gitmedi... Ve devesi Kasva'nın kendiliğinden durup çökeceği mevkiyi bekledi.

Deve, Zeyd oğlu Hazreti Halid'in evinin karşısındaki boş arsaya gelince durdu ve çöktü.

O zaman **Rasûlü Ekrem** ile Hazreti Sıddîk deveden indiler...

Rasûlü Ekrem, Zeyd'in oğlu Hazreti Halid'in evine teşrif etti...

O Hazreti Halid ki, bugün, İstanbul'un Eyüp Sultan diye anılan semtinde her gün muazzam bir kalabalığın ziyaretgâhında defnedilmiş olan Halid bin Zeyd Ebu Eyyub el Ensari namıyla tanınmaktadır. Yani, Ensara mensub olan, Eyyub'un babası, Zeyd'in oğlu Halid...

Rasûlü Ekrem, Hazreti Halid'in evinde misafir olurken, Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk da, Medine yerli eşrafından ve çok zenginlerinden olan arkadaşı Zeyd oğlu Harice'nin evine misafir indi.

Efendimiz AleyhisSelâm'ın Medine'de Hazreti Halid (r.a.)'ın evine indiği ilk gecenin sabahı idi... **Efendimiz** AleyhisSelâm sabah namazını kılmış ashabıyla birlikte sohbet ediyordu...

Doğrusu o gece Hazreti Halid'in gözüne uyku girmemişti... **Efendimiz** AleyhisSelâm Hazreti Halid'in evinin alt katında uyuduğu için, "Ya **Rasûlullâh** rahatsız olursa!.." diye... Ertesi sabah da ev halkı, **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın üst katta uyumasına karar vermişlerdi...

Hazreti Halid, sabahleyin doğruca **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın yanına koştu sabahleyin ve şöyle konuştu:

– Yâ **Rasûlullâh**, dün gece gözümüze uyku girmedi!..

– Niye yâ Halid? Niye uyuyamadınız?..

– Zira alt katımızda siz yatıyordunuz!.. Ya çocuklar sağa sola dönerken gürültü eder sizi rahatsız ederse diye düşündük... Bu yüzden de gözümüze uyku girmedi... Belki de üzerinize topraklar dökülmüştür...

– Hayır yâ Halid!.. Rahatsız olmadık!.. Bizim için daha da iyidir... Zira gelen giden olur dostlarımızdan da, belki sizi rahatsız ederler...

Ancak bu cevap karşısında Hazreti Halid ısrar eti:

– Ama bu hâl aldığımız terbiyeye aykırı düşer yâ **Rasûlullâh!** Lütfen yukarımızda yatmayı kabul ediniz!..

– Peki öyleyse istediğiniz gibi olsun!..

Efendimiz AleyhisSelâm böylece Hazreti Halid'in üst katında yatmayı kabul etmişti. Keza **Efendimiz** AleyhisSelâm o gece devesinin çöktüğü arsayı düşünüp durmuştu...

– Acaba o arsa kime aittir?.. Hazreti Halid bir an düşündü:

– Beni Necar'dan Rafi'nin oğullarınındır... İki oğulundur ki, ikisi de öksüzdür... İkisi de baba öksüzüdür... Beldemizin ulusu Ebu İmame Es'ad tarafından himaye altında tutulmaktadır...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın içi cız etmişti öksüzler sözünü duyunca... Elbette ki kendisini bu hâle erdiren **Allâhû Teâlâ** onları da birçok nimete erdirecekti...

– Kimdir bu öksüzler? diye sordu... Hazreti Halid anlattı:

– Rafi'nin oğulları Sehl ile Süheyl... Arsa babalarından kalmıştır... Burada hurma kurutuluyor... Müslümanlar da topluca namaz kılıyorlar... İmam Es'ad da bize namaz kıldırdı...

Efendimiz AleyhisSelâm yavruları görmek istedi:

– O öksüz yavruları buraya çağırabilir misin yâ Halid?..

– Emredersin yâ **Rasûlullâh!..**

Akşamüstü iki çocuk sevinç içinde **Rasûlullâh**'ın huzuruna girip ellerini öptüler... Ne büyük şerefti onlar için **Allâh Rasûlü**'nün huzuruna girmek... **Efendimiz** Aleyhiselâm onları okşayıp sevdikten sonra konuştu.

– Yâ Sehl ve Süheyl, boş arsanızı sizlerden satın almak istiyorum... Satar mısınız?.. Çocuklar şaşırdı:

– Olur mu yâ **Rasûlullâh?..**

– Niye olmasın?..

– Biz parayla satmayız yâ **Rasûlullâh!..**

– Ya ne yaparsınız?..

– **Allâh** rızası için hediye ederiz!..

Efendimiz onların bu davranışından son derece memnun kalmıştı...

Ancak, iki öksüzün hakkını alabilir miydi hiç?..

– **Allâh** sizlerden razı olsun!.. Ancak ben arsanızı parası karşılığında alabilirim...

Sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm yanında bulunan Hazreti Ebu Bekir'e dönerek:

– Arsayı on miskal karşılığında satın alıyoruz... Parayı ödeyin çocuklara yâ Eba Bekr!..

Sonra da bulunanlara hitap etti:

– Ey ashabım... Bu arsayı mescid inşası için satın almış bulunuyorum... Bugünden itibaren bu mescidin yapılması için hazırlıklara başlamamız

lazımdır... Artık namazlarımızı toplu hâlde mescidimizde kılacağız **Allâh**'ın lütfuyla...

Arsada bazı hurma ağaçları mevcuttu... Bir kısım yerde de mezarlar vardı... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın emriyle ağaçlar bir düzene sokuldu, mezarlar düzeltildi ve arazi çok kısa bir zamanda dümdüz, duvarlar yapılabilecek hâle getirildi...

Efendimiz AleyhisSelâm ilk evvela kerpiç kestirdi... Daha sonra kereste temin edildi...

Nihayet temel atma günü geldi...

– **BismillâhirRahmânirRahıym!..** diyerek ilk taşı **Efendimiz** AleyhisSelâm koydu.

Sonra da Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Âli, Hazreti Ömer ve diğerleri...

Ashabı Kiram, **Aleyhimür Rıdvan Efendimiz** AleyhisSelâm'ın böylesine gayretle çalıştığını görünce daha fazla bir şevk ve gayretle çalışır. Kimi kereste, kimi kerpiç taşır, kimi duvarın örülmesinde çalışır... Bütün gaye Medine'deki ilk müslüman mescidinin bitirilmesiydi...

Mescidi Nebevi'nin yapılışı sırasında en büyük gayreti gösterenlerden bir tanesi de Ammar bin Yasir'di... Ashab Baki'ül Habcebe çukurundan birer kerpiç taşırken, o ikişer kerpiç yüklenerek gelirdi...

– Yâ Ammar niçin iki kerpiç birden taşırsın?.. diye soranlara o şöyle cevap verirdi:

– Bu ikinci kerpici de **Rasûlullâh** için taşırım!..

Amar bin Yasir (r.a.)'ı bazı çekemeyenler vardı... Hatta onu öldürmek istiyorlardı...

Bu yüzden bir gün durumu **Efendimiz** AleyhisSelâm'a anlatmış ve şöyle demişti:

– İşte bu sebeple beni öldürmek istiyorlar yâ **Rasûlullâh!.. Efendimiz** AleyhisSelâm onun sözlerini dinledikten sonra terli ve tozlu yüzünü okşayıp şöyle buyurdu:

– Yazık ediyorlar sana yâ Ammar!.. Ancak seni öldürenler bunlar olmayacaktır!.. Senin hayatına âsi bir halk topluluğu son verecektir... Hâlbuki o sırada sen ise onları cennete davet etmekte olursun!..

Nitekim **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın istikbale ait bu sözleri bir mucize olarak tahakkuk etmiştir... Hazreti Âli (r.a.)'a karşı isyan eden Muaviye ile yapılan Sıffıyn harbinde, Ammar (r.a.), Hazreti Âli (r.a.) tarafını tutarken, Muaviye taraftarı âsiler tarafından katledilmiştir... Ki o sırada kendisi âsileri **Cenâb-ı Murtaza** tarafında birleşmeye davet etmekteydi...

Mescidi Nebevi'nin inşası tam yedi ay sürdü... Ve bu yedi aylık zaman zarfında da **Efendimiz** AleyhisSelâm, Hazreti Halid (r.a.)'ın evinde kaldı...

Geçen bu yedi aylık müddet sırasında Ensarı Kiram yani Medineli müslümanlar nöbetle her gece kendisine yiyecek, içecek getirirler, **Efendimiz** AleyhisSelâm için ellerinden geleni ardlarına koymazlardı... Hemen her gece imkânları nispetinde **Rasûlullâh Efendimiz** yanına koşarlar **O**'nun mübarek sohbetinden bir şeyler kapmaya çalışırlardı...

Yedi aylık sürenin sonuna doğru Hazreti Aişe ile **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın ve Hazreti Ebu Bekri Sıddîk (r.a.)'ın aileleri Medine'ye getirilmişti...

Günler böylece ilerliyordu artık...

27

◆

KARDEŞLİKLER

Efendimiz AleyhisSelâm daha hicretten evvel müslüman olan bazı erkekleri bazılarıyla kardeş yapıyordu...

Bu da bir gün Hazreti Ebu Bekir ile Hazreti Ömer (r.a.)'ın beraberce elele tutunmuş bir hâlde kendisine gelirken görmesiyle başlamıştı... Hazreti Ebu Bekir ile Hazreti Ömer'i elele tutuşmuş kendisine doğru gelir bir hâlde gören **Efendimiz** AleyhisSelâm şöyle buyurmuştu:

– **Rasûller ve Nebilerden sonra, evvelkilerin ve sonrakilerin içinde cennetlik olanlardan en kâmil olan iki kişiye bakmak isteyen şu gelenlere baksın!..**

Efendimiz AleyhisSelâm bu sözleriyle yaşı kırkı geçenler arasında demek istemişti...

Zira **Efendimiz AleyhisSelâm**'ın:

– **Ben ilim şehriyim, onun kapısı da Âli'dir!..**

Şeklindeki buyruğuna mazhar olmuş ve daha nice azametli lütuflara sahip kılınmış Hazreti Âli (r.a.) da hiç şüphesiz ki asla onlardan geri değildi...

İşte bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm, Hazreti Ebu Bekr (r.a.) ile Hazreti Ömer (r.a.)'ı kardeş yapmıştı... Daha sonra da sırasıyla şu kişileri kardeş yapmıştı:

1. Hazreti Osman ile Hazreti Abdurrahman bin Afv (r.a.)
2. Hazreti Hamza ile Hazreti Zeyd bin Harisa (r.a.)
3. Hazreti Zübeyr ile Hazreti Abdullah bin Mes'ud (r.a.)

4. Hazreti Sa’d bin Ebi Vakkas ile Musab bin Umeyr (r.a.)

5. Ebu Ubeyde bin Cerrah Hazretleri ile Hazreti Ebu Huzeyfe (r.a.)

6. Ubeyde bin Haris ile Bilâl bin Rebah (r.a.)

7. Said bin Zeyd ile Ubeydullah (r.a.)

Bu kardeşleştirmeden hemen sonra Hazreti Âli (r.a.) **Efendimiz** AleyhisSelâm’ın yanına gelip sordu:

– Yâ **Rasûlullâh**, sen bütün ashabı birbiriyle kardeş yaptın... Fakat bana kimseyi kardeş yapmadın ve beni yalnız bıraktın?..

Efendimiz AleyhisSelâm, Hazreti Âli’yi sevindirecek şu açıklamayı yaptı:

– Sen, dünyada ve âhirette benim kardeşimsin!..

Bu ilk kardeşliğin kurulmasından sonra ikinci kardeşlik de Medine’ye hicretin beşinci ayında gerçekleşti... Medine’ye hicret eden müslümanlar, pek çok şeylerini Mekke’de terk etmek zorunda kalmışlardı... Bu yüzden Medine’ye geldikleri günlerde son derece güç günler yaşıyorlardı...

Muhacirlerin bu derece sıkıntı altında yaşaması karşısında durumu gören **Efendimiz** AleyhisSelâm ortaya iyi bir Hak Yolu koydu... Medineli müslümanlar yani “Ensar” ile Mekke’den hicret eden müslümanlar yani “Muhacirler” birbirleriyle kardeş olacaklardı...

İşte bu karardan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm Ensar ile Muhacirleri şu şekilde kardeş yaptı:

Hazreti Âli ile Sehl bin Huneyf,

Hazreti Osman bin Affan ile Evs bin Sabit,

Hazreti Ebu Bekir, Harice bin Zeyd ile,

Hazreti Ömer, Uveym bin Saide ile,

Hazreti Talha bin Ubeydullah, Ubey bin Ka’b ile,

Zübeyr bin Avvam, Kâ’b bin Malik ile,

Cafer bin Ebu Talib, Muaz bin Cebel ile,

Ebud Derda, Selmanı Tarisi ile,

Hazreti Hamza, Külsüm bin Hidm ile,

Ebu Ebeyde bin Cerrah, Muhammed bin Mesleme ile,

Amir bin Fuheyre, Haris bin Evs ile, böylece kardeş olmuş bulundu...

Müslümanlar arasında kurulan bu kardeşlik son derece hayırlı ve faydalı oldu... Ne biri çıkıp bu kardeşliği istismar etti, ne de diğeri çıkıp, kardeşliğini küçük gördü... Her biri sadece ve sadece Allâh rızası için, her şeyini kardeşinin önüne koydu ve onlar üzerinde dilediği gibi tasarruf etmesini istedi... Allâh için yaşadılar, Allâh için sarf ettiler ve Allâh için kardeşlik ettiler...

Mekke'den hicret edenlerden Abdurrahman bin Afv (r.a.) bu kardeşlik meselesini şöylece anlatır:

"Medine'ye hicret ettikten sonra **Rasûlullâh** AleyhisSelâm, beni Sa'd bin Rebi ile kardeş yapmıştı... Bu kardeşlik yapıldıktan sonra, Sa'd bana şöyle söyledi:

– **Yâ Abdurrahman, ben malca ensarın en zenginiyim. Mevcut malımın yarısını şu andan itibaren sana ayırdım!.. Ayrıca benim şimdi iki tane de kadınım var!.. Bu iki kadından hangisini seçersen, onu senin için boşarım ve sende iddeti geçtikten sonra onunla evlenebilirsin...**

Sa'd'ın bu sözleri beni çok duygulandırmıştı... Teşekkür ettim:

– Allâh, kadınını ve malını sana mübarek kılsın yâ Sa'd!.. Benim onlardan hiçbirine ihtiyacım yok... Yalnız sen bana şu çarşı pazarının yerini gösteriver yarın sabah!..

Bundan sonra ertesi sabah Sa'd da beni alıp doğruca çarşıya götürdü... Ben de orada biraz ham yağla keş alıp satmaya, böylece ticarete

başladım... Aradan çok bir zaman geçmemişti ki, benim durumum **Allâh**'ın inayetiyle düzelivermişti!..

Biraz geçtikten sonra Ensardan bir kadınla evlendim... Ertesi günü de **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın huzuruna gittim... Yeni evlenenlere mahsus zağferanın eserini üzerimde gören **Rasûlullâh** sordu:

– Evlendin mi yâ Abdurrahman?..

– Evet yâ **Rasûlullâh!..**

– Kiminle evlendin?..

– Ensardan bir kadınla...

– Peki, ne kadar mihir verdin?..

– Bir çekirdek ağırlığında (takriben beş dirhem) altın verdim yâ **Rasûlullâh...**

Bundan sonra **Rasûlullâh** AleyhisSelâm buyurdu:

– Öyle ise bir koyun kesmek suretiyle de olsa, velime (düğün yemeği, ziyafet) yap yâ Abdurrahman...

Bundan sonra kısa zamanda çok zengin oldum... Öyle ki, âdeta taşa uzansam altından ya bir altın bulurdum, ya da bir gümüş..."

Muhacirler ile ensar arasında kardeşlik yapılması sırasında, Mescidi Nebevi de tamamlanmıştı... O zaman Mescidi Nebevi'nin minaresi yoktu. Minarelerin ilk yapılması, Ömer bin Abdülaziz zamanında olmuştu...

Mescidi Nebevi'nin tamamlanması sırasında ikinci bir mesele ortaya çıktı... Müslümanlar namaza nasıl davet olunacaktı?.. O zamanlar müslümanlar namaz vakti geldiğini tahmin edince mescitte toplanırdı... Ancak mescidin tamamlanmasından sonra sıra bu meselenin de hâlledilmesine gelmişti!

Efendimiz AleyhisSelâm bu mevzuda ashabın neler düşündüğünü sordu...

Bu sual üzerine ashaptan birisi teklif etti:

– Namaz vakti gelince, mescidin üzerine bir bayrak dikelim!.. Görenler birbirine haber verirler ve burada toplanırlar...

Efendimiz AleyhisSelâm bu teklifi beğenmemişti... Başka bir değişik şey teklif edildi:

– Yahudilerin Şebburu (boruları) gibi biz de bir boru öttürelim...

Efendimiz AleyhisSelâm bunu da beğenmedi...

– Bu Yahudilerin işidir!..

Başka bir teklif atıldı:

– Çan çalarak haberdar edelim!..

Efendimiz AleyhisSelâm bu teklifi de uygun bulmadı...

– Bu da Nasranilerin işidir!..

Değil mi ya?.. Elbette müslümanlara göre bir şey bulunmalı idi...

– Yüksek bir yerde ateş yakalım!.. Herkes bu ateşi görüp gelir!..

Efendimiz AleyhisSelâm bu teklifin de müslümanlara uygun düşmeyeceğini belirtti...

– Ateş yakmak Mecusilerin (ateşperestlerin) işidir!..

Bundan sonra şu teklif üzerinde karar kılındı, **Efendimiz**'in buyruğu üzerine; namaz vakti geldiğinde yüksek bir yere çıkılacak ve **"Es salâtu camiah"** diye bağırılacak!..

Bir süre böylece durum idare edildi...

Aradan çok bir zaman geçmemişti ki, ensardan Abdullah bin Zeyd, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına geldi ve şöyle anlattı:

– Yâ **Rasûlullâh**, ben şöyle bir rüya gördüm... Üzerinde yeşil iki parçadan ibaret elbisesi olan bir adam, elinde de çan olduğu hâlde dolaşıyordu... Sordum ona:

– Şu elindeki çanı satar mısın? O da bana sordu:

– Ne yapacaksın o çanı sen? Anlattım:

– Onunla halkı namaza davet edeceğim!.. Bana teklif eti:

– Ben sana ondan daha hayırlı bir şey öğreteyim mi?.. Sordum:
– Nedir o?.. Anlattı:
Allâhu Ekber, Allâhu Ekber!..
Allâhu Ekber, Allâhu Ekber!..
Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh!
Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh!
Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullâh!..
Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullâh!..
Hayye ales salâh!
Hayye ales salâh!
Hayye alel felâh!
Hayye alel felâh!
Allâhu Ekber, Allâhu Ekber!..
Lâ ilâhe illâllâh...
Sonra da biraz geri çekilip şöyle konuştu:
– Namaza kalkacağın zaman da şöyle okursun:
Allâhû Ekber, Allâhû Ekber!..
Allâhû Ekber, Allâhû Ekber!
Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh!
Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh!
Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullâh!
Eşhedü enne Muhammeden Rasûlullâh!
Hayye ales salâh!
Hayye ales salâh!
Hayye alel felâh!
Hayye alel felâh!
Kad kâmetis selâh!
Kad kâmetis selâh!

Allâhu Ekber, Allâhu Ekber!

Lâ ilâhe illâllâh!..

Efendimiz AleyhisSelâm bu rüyayı dinledikten sonra şöyle buyurdu:

– İnşâAllâh bu Hak rüyadır!.. Haydi Bilâl ile kalk da, gördüğünü ona öğret!..

O da ezanı okusun... Çünkü onun sesi seninkinden daha yüksektir...

Bundan sonra Bilâl ile beraber kalktılar ve onun öğrettiği şekilde Bilâli Habeşi (r.a.) ilk ezanı okudu... Ezan sesini duyan müslümanlar kısa zamanda mescide doluvermişlerdi... İlk defa işitmelerine rağmen bu davet onların da çok hoşlarına gitmişti...

Bu arada ezanı işiten Ömer (r.a.) da koşarak geldi **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın yanına ve şöyle konuştu:

– **Seni Hak dini'ne götüren Allâh'a yemin ederim ki, Abdullah'ın bu görmüş olduğu şeyin aynısını yirmi gün kadar evvel ben de görmüştüm yâ Rasûlullâh!..**

Efendimiz AleyhisSelâm hamd etti:

– **El Hamdulillâh!.. Peki bunu daha evvel niye söylemedin yâ Ömer?..**

Hazreti Ömer sıkılarak cevap verdi:

– Gördüğümü anlatmaktan utandım yâ **Rasûlullâh!..**

Bu hâdiseden sonra kısa bir zaman geçmişti ki, Bilâli Habeşi gene sabah ezanı okuyordu... Ancak ezanı okuduğu hâlde **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın kalkmadığını görünce ilave etti ezana:

Es salâtu hayrun minen nevm!

Es salâtu hayrun minen nevm!..

Efendimiz AleyhisSelâm bu sözlerle birlikte kalkmıştı... Ayrıca bu sözler **O**'nun da çok hoşuna gitmişti... Bundan sonra sabah namazlarında bu sözleri de okumasını istedi... Böylece günümüzde okunan ezanın

tamamı ortaya çıkmış oldu... Ezanın bu şekilde kabulünden sonra Medine'de bulunan bir kısım yahudiler ile gayrı müslimler ezanla alay etmeye kalkıştılar... Ancak onlar hakkında şu âyeti kerîme nâzil oldu:

"Salât için ezan okuduğunuzda, ezanı alay ve eğlence edindiler... Bu, onların aklını kullanamayan bir güruh olmalarından ötürüdür." (5.Mâide: 58)

28

◆

İSLÂM DEVLETİ'NİN KURULUŞU ve "DÜNYA'NIN İLK ANAYASASI"NIN KALEME ALINIŞI

Efendimiz AleyhisSelâm Medine'ye geldiği zaman Medine ahalisi tam bir karışıklık içinde bulunuyordu... Evs kabilesi mensupları ayrı bir cemaat hâlinde yaşıyor ve Medine'nin tek söz sahibi kabilesi olmak iddiası güdüyordu... Hazrecliler ise aynı iddiayı gütmekle kalmıyor başlarına bir de Abdullah bin Übeyye'yi geçirip, başına da hükümdar sarığı sararak bir devlet hâline gelmek istiyordu... Diğer taraftan yahudiler de bir grup olmuş, hiçbirisini çekemiyordu...

İşte böylesine karışık bir ortamda Medine'nin, dışarıdan gelecek ve başa geçecek tam bir otorite sahibi bir kimseye ihtiyacı vardı... **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın böyle bir sırada Medine'ye teşrifi bu beldede pek çok makbûle geçmişti... Her iki kabileden de müslüman olanlar **O**'nun çevresinde toplanmış, olmayanlar da, azınlıkta kaldıklarından ister istemez **O**'na tâbi olmuşlardı...

Bütün bunların cabası olarak bir de Mekkeli müşriklerin Medine'deki bütün ahaliyi katliamla korkutmaları, ister müşrik olsun, ister yahudi, ister müslüman hepsini **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın etrafında toplanmaya mecbur bırakmıştı. Zira Mekkeli müşrikler Medinelileri, **Rasûlullâh**'ı teslim etmeye zorluyorlar, bunu yapmadığı takdirde, kim ve ne olurlarsa olsunlar, öldüreceklerini ihtar ediyorlardı... İşte bu

şartlar altında Medine'deki Evs ve Hazrec Kabilesi mensupları ile yahudiler ve diğer gayrı müslimler **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın çevresinde toplanarak siyasî ve dinî bir bütün hâline geldiler...

Bundan sonra Medine halkının haklarını koruyan ve bugünkü anlamda tam bir anayasa hüviyetinde olan ilk yazılı anayasa meydana geldi... Özetle **ilk İslâm Anayasası** şöyle idi:

1. Bu yazı, Rasûl **Muhammed** tarafından Kureyşli ve Yesribli mümin ve müslümanlar ile onlara bağlanmış veya katılmış yahut da onlarla beraber savaşacaklar için tanzim edilmiştir...

2. Bu (yukarıda bahsedilen) kişiler diğer insanlardan ayrı bir ümmet (cemiyet) teşkil ederler...

3-4-5-6-7-8-9-10-11. maddeler: Kureyş'ten olan Muhacirler: Benü Avf'lar; Benü Haris'ler; Benü Saide'ler; Benü Cu'şem'ler; Benü Neccar'lar; Benü Arm ibn Avf'lar; Benü Nebit'ler; Benü Evs'ler kendi aralarında âdet olduğu vechile, kan diyetlerini ödemeye iştirak ederler ve onlar harp esirlerinin fidye-i necatını müminler arasındaki iyi ve makûl bilinen esaslara ve adalet umdelerine göre tediyeye iştirak edeceklerdir...

12/a. Müminler, kendi aralarında ağır mali mesûliyetler altında bulunan hiç kimseyi (bu hâlde) bırakmayacaklar!.. Fidye necat veya kan diyeti gibi borçlarını iyi ve mâkul bilinen esaslara göre vereceklerdir...

12/b. Hiçbir mümin, diğer bir mümin ile onun mevlâsı aleyhinde anlaşma yapmaz...

13. Müttekîler, kendi aralarından olan mütecavize, veyahut aralarında karışıklık çıkarmak isteyen kimseye, yahut haksız bir fiil veya cürüm tasarlayan kişiye, bu onlardan birinin evladı bile olsa; hep birden karşı çıkacaklardır...

14. Hiçbir mümin, bir kâfir için, bir mümini öldüremez yahut bir kâfire yardım edemez...

15. Allâh'ın zimmeti (himaye ve teminatı) bir tektir.

Müminlerin en ehemmiyetsizlerinden birinin himayesi, onların hepsi için bir hüküm ifade eder.

Zira, müminler diğer insanlardan farklı olarak, birbirlerinin mevlâsı durumundadırlar...

16. Yahudilerden bize tâbi olanlar, zulme uğramaksızın, ve onlara muarız olanlarla yardımlaşılmaksızın, yardım ve müzaharetimize hak kazanacaktır...

17. Sulh, müminler arasında bir tektir. Hiçbir mümin **Allâh** yolunda girişilen bir harpte, diğer müminleri hariç tutarak, bir sulh anlaşması akdedemez; bu sulh anlaşması onlar (müminler) arasında umumiyet ve adalet esaslarına göre yapılır...

18. Bizimle beraber harbe iştirak eden bütün askeri birlikler birbiriyle münavebe edeceklerdir...

19. Müminler birbirinin **Allâh** yolunda akan kanlarının, intikamını alacaktır...

20/a. Takva sahibi müminler en iyi ve en doğru yol üzerinde bulunurlar.

20/b. Hiçbir müşrik, Kureyşli bir kişinin mal ve canını himayesi altına alamaz ve hiçbir mümine bu hususta mâni olamaz. (Yani müminin Kureyşliye karışmasına engel olamaz.)

21. Herhangi bir kimsenin bir müminin ölümüne sebep olduğu kati delillerle sâbit olur da, maktûlün velîsi (yani hakkını müdafaa eden) rıza göstermezse, kısas hükümlerine tâbi olur... Bu hâlde bütün müminler, ona karşı olurlar. Ancak, bunlara sadece (bu kaidenin) tatbiki için hareket helal olur...

22. Bu sahife-yazının muhteviyatını kabul eden, **Allâh**'a ve âhiret gününe inanan bir mümin, bir katile yardım eder ve ona sığınacak bir

yer gösterirse; kıyamet günü ona **Allâh**'ın lâneti ve gazabı nasip olacaktır ki, o zaman artık ne bir para ödemesi ne de başka bir taviz alınır...

23. Üzerinde ihtilafa düştüğünüz herhangi bir şey, **Allâh**'a ve **Muhammed**'e götürülecektir...

24. Yahudiler, müminler gibi muharebe ettiği müddetçe, kendi harp masraflarını karşılamak mecburiyetindedirler...

25/a. Benü Avf Yahudileri, müminlerle birlikte bir ümmet (cemiyet) teşkil ederler. Yahudilerin dinleri kendilerine, müminlerin de dinleri kendilerinedir. Buna gerek mevlâları ve gerekse bizzat kendileri dâhildir...

25/b. Yalnız kim ki haksız bir fiil irtikab eder, veya bir cürüm ika eder, o sadece kendine ve aile efradına zarar vermiş olur.

26-27-28-29-30-31-32-33-34. Benü Neccar, Benü Haris, Benü Saibe, Benü Cu'şem, Benü Evs, Benü Salebe, Cefne, Benü Şuteybe, Salabe'nin mevlâları olan Yahudiler de, Benü Avf Yahudileri gibi aynı haklara sahip olacaklardır. Yalnız kim ki haksız bir fiil irtikab eder, o sadece kendisine ve ailesine zarar vermiş olur. (Yani bunun yaptıklarından kabilesi mesûl olmaz.)

35. Yahudilere sığınmış olan kimseler (Bitane'ler) bizzat yahudiler gibidir.

36/a. Bunlardan (yahudilerden) hiçbir kimse (müslümanlarla birlikte askeri bir sefere) **Muhammed** AleyhisSelâm'ın müsaadesi olmadan çıkamaz.

36/b. Bir yaralamanın intikamını almak yasak edilemeyecektir. Muhakkak ki bir kimse bir adam öldürecek olursa, neticede kendi aile efradını mesûliyet altına sokar; aksi hâlde haksızlık olacaktır. (Yani bu

kaideye riayet etmeyen bir kimse, haksız duruma düşmüş olacaktır.) **Allâh**, bu yazıya en iyi riayet edenlerle beraberdir.

37/a. (Bir harp vukusunda) yahudilerin masrafları kendi üzerine, müslümanların masrafı da kendi üzerinedir. Muhakkak ki, bu sahifede (yazıda) gösterilen kimselere karşı harp açanlara, onlar (bu sahifede belirtilenler) ortaklaşa harp açacaklardır. Onlar arasında hayırhahlık ve iyi davranış yer alacaktır. (Kaidelere) riayet edilecek, bunlara aykırı davranışlar olmayacaktır.

38. Yahudiler, müslümanlarla birlikte, beraberce harp ettikleri müddetçe masrafta bulunacaklardır.

39. Bu sahifenin (yazının gösterdiği kimseler için, Yesrib vadisi dâhili (cevf), mukaddes (haram) bir yerdir.

40. Himaye altındaki kimse, (Câr) bizzat himaye eden gibidir; ne zulm edilir ve ne de (kendisi) cürüm ika edebilir.

41. Himaye verme hakkına sahip kimselerin izni müstesna, bir himaye hakkı verilemez.

42. Bu sahifede (yazıda) gösterilen kimselerin arasında, zuhurundan korkulan bütün öldürme yahut münazaa vakalarını **Allâh**'a ve **Rasûlullâh Muhammed**'e götürmeleri gerekir. **Allâh**, bu en kuvvetli ve en iyi riayet edenlerle beraberdir...

43. Ne Kureyşliler ve ne de onlara yardım edecek olanlar, himaye altına alınmayacaklardır.

44. Onlar (yani müslümanlar ve yahudiler) arasında Yesrib'e hücum edecek kimselere karşı yardımlaşma yapılacaktır.

45/a. Şayet onlar, (müslümanlar tarafından) bir sulh akdetmeye veya akdin iştirake davet olunurlarsa, bunu doğrudan doğruya akdedecekler veya ona iştirak edeceklerdir. Şayet onlar (yahudiler), (müslümanlara)

aynı şeyleri teklif edecek olursa, müminlere karşı aynı haklara sahip olacaklardır; din mevzusunda girişilen harpler müstesnadır...

45/b. Her bir zümre kendilerine ait mıntıkadan (gerek müdaafa ve gerekse sair ihtiyaçlar hususunda) mesûldür.

46. Bu sahifede (yazıda) gösterilen kimseler için ihdas edilen şartlar, aynı şekilde Evs Yahudilerine yani onların mevlâlarına ve bizzat kendi şahıslarına, bu sahifede (yazıda) gösterilen kimseler tarafından sıkı ve tam bir muhafazakârlık ile tatbik olunur. (Kaidelere) muhakkak riayet edilecek, bunlara aykırı hareket olmayacaktır ve haksız şekilde kazanç temin edenler, sadece kendi nefsine zarar vermiş olurlar. **Allâh** bu sahifeye (yazıya) en doğru ve en mükemmel riayet edenlerle beraberdir...

47. Bu kitap, (yazı) haksız fiil ika eden veya cürüm işleyen ile (ceza) arasına giremez. Kim ki bir harbe çıkar, emniyette olur veya kim ki Medine'de kalırsa, yine emniyet içindedir. Haksız bir fiil ve cürüm ika hâlleri müstesnadır. **Allâh ve Rasûlü Muhammed** himayelerini, (bu sahifeyi) tam bir sadakat ve dikkat içinde muhafaza eden kimseler üzerinde tutacaklardır.

29

◆

YABANCI LİSAN ÖĞRENME BÂBI

Zeyd bin Sabit (r.a.) ashabın en zeki olanlarından biriydi... Babası, daha kendisi altı yaşına basmadan ölmüştü... Yetim olarak Neccar tarafından büyütülüyordu... **Efendimiz** AleyhisSelâm Medine'ye teşrif ettiği zaman da on bir yaşında bulunuyordu... Kur'ân-ı Kerîm'den o güne kadar nâzil olan on yedi sûreyi tamamıyla ezberine almıştı...

Bir gün onu alıp **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın huzuruna çıkardılar... O da ezbere bütün bildiklerini **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın huzurunda okudu... **Efendimiz** AleyhisSelâm da onun bu okuması karşısında çok memnun olmuştu...

Aradan birkaç gün geçmişti ki, **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm Zeyd'i huzuruna çağırttı... Gelince de sordu:

– Yâ Zeyd, sen yahudilerin yazısını benim için öğrenebilir misin? Vallâhi ben onların bana ait yazılarına hiç itimat edemem...

Bunun üzerine Zeyd (r.a.) on beş-yirmi gün içinde İbranice okuyup yazmasını öğrendi... Hatta bu işte Medine'nin en iyilerinden biri oldu... Artık **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın yazılarını o yazar oldu...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm Zeyd'e tekrar sordu:

– Yâ Zeyd, sen Süryanice'yi de öğrenip yazabilir misin?.. Bana Süryanice de yazılar geliyor... Bunları okuyup yazabilir misin?..

Zeyd (r.a.) bu defa da büyük bir gayretle, söylenenlere göre yirmi gün içinde de Süryanice'yi öğrenip, okuyup yazmaya başladı...

Artık **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın İbranice (yani yahudi lisanı) ve Süryanice olan yazılı haberleşmelerini Zeyd (r.a.) idare ediyordu... İşte İslâm âlimleri bu meseleye dayanarak, müslümanların mümkün olduğu kadar yabancı lisan öğrenmelerini istemişlerdir...

30

◆

TOPRAĞIN KABUL ETMEDİĞİ YAZICI

Neccar oğullarından hristiyan olan bir şahıs vardı... Bu şahıs sonraları müslüman olmuştu... Bakara ve Âl-u İmran Sûrelerini okumuş ve kısmen ezberlemişti... Sonraları **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın vahiy katipliğine başladı...

Sonra bir gün tekrar irtidat edip İslâm'dan döndü ve gene hristiyan oldu... Hristiyanlığı kabul ettikten sonra;

– Ben **Muhammed**'e gelenleri bilirim. Ben ne dersem, o olur... **O**'nun yazdırdıkları benim yazdıklarımdan istediklerimdir... diye konuşmaya başladı... Bu durumda da çok geçmeden öldü...

Efendimiz AleyhisSelâm onun ölüm haberini alınca buyurdu:

– Onu yer kabul etmeyecektir!..

Bundan sonra hristiyanlar kendi âdetlerine göre merasim yapıp gömdüler... Fakat ertesi sabah görüldü ki bu adamın cesedi toprağın üzerine çıkmıştı!..

Hristiyanlar bu müslümanların işidir, diyerek adamın cesedini tekrar toprağa ve çok daha derine gömdüler... Ertesi sabah kalkındığında bu adamın cesedi gene toprağın üzerine çıkmıştı!..

Herkes bu işe çok şaştı... Gene müslümanların işidir, denildi ve bu defa üç adam boyu derine gömüldü... Fakat ertesi sabah kalkındığında görüldü ki bu adamın cesedi gene toprağın üzerine atılmış.

– Bu **Muhammed** ve ashabının işidir!.. Aralarından çıktığı için ona bu işi yapmışlardır. Kefenini soyup cesedini öylesine ortaya atmışlar...

diyerek bu defa artık bir gecede yeniden kazılamayacak kadar derin bir mezar kazıp içine koydular...

Fakat buna rağmen ertesi sabah kalkındığında o adamın cesedini kefensiz olarak tekrar toprağın üzerine atılmış bir hâlde buldular...

O zaman artık ikna oldular ki, bu müslümanların, yahut insanların işi değildir... İlâhî bir iştir...

Toprak, böylesine iftirada bulunan bir kişinin cesedini içine kabul etmemişti...

Hicretin ikinci yılına erişilmişti. Bu zaman zarfında Mekkeliler bir yandan İslâm'ın yayılmasına engel olmak için elinden gelen gayreti harcarken, diğer taraftan da mali imkânlarını genişletmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlardı...

Nitekim bu gaye ile o zaman için son derece büyük bir rakam olan elli bin dinar sermayesi bulunan bin develik bir kervan Mekke'den Şam'a gönderilmişti... Ebu Süfyan kumandasında Şam'a gönderilen bu kervan çok iyi iş yapmıştı...

Ancak iş şimdi daha da tehlikeli bir durum almıştı. Müşriklerin, müslümanlara Hac yolunu tıkamasından dolayı, müslümanların da kendilerine bir misilleme yaparak, karşılarına çıkacağından son derece korkuyor ve bunun için çeşitli tedbirler düşünüyorlardı...

Bu sebeple kervana yetmiş kişilik bir muhafız heyeti alınmıştı... Buna rağmen bilhassa Bedir mevkine yaklaştıklarında iyice korkmaya başlamışlardı... Zira, bu mevki, müslümanların kendilerinin yolunu kesmeleri ve mallarını yaptıklarına karşılık ellerinden almaları son derece imkân dâhilinde idi.

Medine'de bulunan müslümanlar da bu kervandan haber aldı... Hatta kervanın dönüş gününü dört gözle bekliyordu... Zira, bu kervan vurulduğu takdirde o devrin en büyük hâdisesi olacaktı...

Mekkeli olup da beş dirhemi bulunan her kişi dahi bu kervana iştirak etmiş, âdeta Mekke'nin bütün sermayesi bu kervana yatırılmıştı... Kervana vurulacak bir darbe, Mekkeli müşriklerin müslümanlara yaptıklarının çok iyi bir cevabı olacaktı... İşte bu sebeple müslümanlar kervanı vurmaya çok azîmliydi...

Ramazan ayının sekizinci günü **Efendimiz** AleyhisSelâm beraberinde üç yüzü aşkın müslüman olduğu hâlde Medine'den çıktı... Beraberlerinde iki at ve yetmiş deve bulunuyordu... Sefere katılanların çok büyük bir kısmı kervan üzerine hareket edildiğini zannediyorlardı... Hatta bu yüzden bazı Medineli müslümanlar sefere katılmamışlardı bile... Zira kervana yapılacak bir sefer için bu kuvvet çok güçlü idi ve bu sebeple de kendilerin ayrıca sefere iştiraklarına ihtiyaç yoktu...

Hazreti Osman (r.a.) hasta olan hanımına bakma ihtiyacının hâsıl olması sebebiyle Bedir seferine katılamamıştı. Bu sefere katılanların pek azı ise isteksiz olarak katılmışlardı... Sebebi de seferin kervan üzerine yapılmasını istemeleri idi... Onların kafasına göre, müslümanların mevcut imkânları, henüz müşriklerle çarpışacak kadar güçlü değildi...

Böyle bir çarpışma, eğer bir de mağlubiyet ile biterse, İslâm'ın tamamen kalkması demek olurdu... Hâlbuki, kervana yapılacak bir sefer ise, çok kuvvetli bir ihtimal ile muvaffakiyet ile neticelenir; böylece de müslümanlar mali imkânlarını kat bekat geliştirebilirlerdi...

İşte böyle bir evveliyattan sonra **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm kumandasında ve Hazreti Âli ile Musab bin Umeyr ve Sa'd bin Muaz bayraktarlığında üç yüzü aşkın müslüman yola çıktı...

Dağ yolu üzerinden Mekke canibine doğru yola çıkıldı... Medine'den tahminen bir mil kadar uzaklaşılmıştı ki, kafile Büyütüs Sukya'ya gelmişti... **Efendimiz** AleyhisSelâm bütün kafileyi durdurdu,

dinlendirdi, yemek molası verdi... Ve bu arada da ashabını teker teker görüp, sordu, hâllerini durumlarını inceledi...

Sa'd bin Ebi Vakkas (r.a.)'ın on altı yaşındaki kardeşi Ümeyr (r.a.) da kafilede, onların arasında idi... **Efendimiz** AleyhisSelâm müslümanları incelemeye başlayınca, Umeyr (r.a.) gözden kaçmak için çeşitli yollar aramaya başladı... Zira **Rasûlü Ekrem AleyhisSelâm Efendimiz** yaşları küçük olanları ayırıyor ve onları Medine'ye geri gönderiyordu... Sefere çıkarken, kervanı basmaya gidiyor havası vermek için, baştan onların katılmasına müsaade etmişti...

Bu arada Abdullah bin Ömer, Usame bin Zeyd, Zeyd bin Erkam, Rafi bin Hadic, Berc bin Azib, Zeyd bin Sabit gibi yaşı ufak olan birçok kişiyi ayırmıştı... Nihayet sıra Ümeyr'e geldiğinde **Efendimiz** AleyhisSelâm onun da Medine'ye dönmesini emir buyurdu...

Ümeyr bu durum karşısında ağlamaya başlamıştı...

– Yâ **Rasûlullâh**, ben **Allâh**'ın bana şehîdlik nasip edeceğini umduğum için bu gazaya katılmak istiyorum... Ne olur bana mâni olma!.. diye yalvardı...

Efendimiz AleyhisSelâm bir an durdu... Sonra da aralarında kalması için ona müsaade etti...

Zira Ümeyr'in kaderi, onun bu gazaya katılması ve....

Bu inceleme, tetkik safhası ensardan Abdullah bin Amr (r.a.)'a bundan evvelki bir seferi hatırlatmıştı... Ki o sefer yahudiler üzerine yapılmıştı bundan kısa bir süre evvel...

Doğruca **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm'ın yanına varıp anlattı:

– Yâ **Rasûlullâh**, burada durup ashabın durumunu tetkik etmeni ne kadar hayra yordum bilir misin? Bizde vaktiyle buraya, Seleme oğullarına inmiştik ve adamlarımızı gözden geçirmiştik... Silah taşıyabileceklerin durumlarını ve silahlarını tetkik edip, harp

edemeyecek kadar küçüklerin durumlarını tespit edip onları aramızdan çıkardık!..

Sonra da Hasike yahudilerinin üzerine saldırmıştık. O zaman, onlar bizden çok çok kuvvetli ve üstün durumdaydı. Buna rağmen biz onları yenmiştik. Daha sonra da bütün yahudi kabileleri bize boyun eğmişlerdi... Şimdi de umarım ki yâ **Rasûlullâh**, Kureyşlileri de biz öylece yenebileceğiz...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm, Kays bin Sa'sa'yı ötekiler üzerine çavuş tayin edip, mevcudun durumuna dair tekmil istedi... Çocuklar ve savaşamayacak durumda olanlar çıkarıldıktan sonra sayıları birçok rivayetlere göre üç yüz on üç kişi kalmıştı...

Bu arada Şam'dan dönen kervan da Bedir mevkine iyice yaklaşmıştı... Kervan yöneticisi durumunda olan Ebu Süfyan, kervanı Bedir kuyusuna epeyce mesafede durdurmuş ve doğruca kuyu başına gelmişti... O sırada Bedir kuyusunun başında Mecdi bin Amr adında birisi duruyordu. Sordu:

– Sen hiç buralarda **Muhammed**'in gözcülerinden birisini gördün mü?.. Andolsun ki, Mekke'de yirmi dirhemi olup da, onu ticaret için bize vermemiş bir tek kişi yoktur... Eğer sen onlardan birisini görmüş olup da bizden saklarsan, Kureyş katiyen seni affetmez ve sular kılları ıslattığı sürece seninle hiçbir Kureyşli barışmaz...

Mecdi böylesine antlı bir sual karşısında konuştu:

– Yemin ederim ki, seninle Yesrib arasında bir tek düşman görmedim... Ancak deveye binmiş iki kişinin develerini şu tepede dinlendirdiklerini ve kırbalarını doldurduktan sonra geri dönüp gittiklerini gördüm...

Ebu Süfyan bu haberi işitince aceleyle adamın yanından ayrıldı ve develerin görüldüğü yere gitti. Develerden arda kalan sadece birkaç

parça pislikti... Ebu Süfyan gibi son derece zeki adam için yapılacak tek bir şey kalmıştı... Devesinden atladı ve kendisinden evvel oraya gelmiş iki devenin pisliğinin yanına koştu... Pislik parçalarını ayağıyla ezdi ve değneğinin ucu ile karıştırdı... Pisliğin içinde iki üç tane hazmedilmemiş yem tanesi vardı... Eğildi ve onları eline alarak tetkik etmeye başladı... Bu yemler Yesrib'in yemleriydi. Demek oraya gelen iki deve, Yesrib'den gelmişti!..

Demek ki **Muhammed**'in ordusuna ait iki gözcü idi oraya bir zaman evvel gelen iki kişi!..

Evet, şeytanın bile aklına gelmeyecek bir araştırma ile, Ebu Süfyan, müslümanların ordusunun Bedir kuyusu başına geldiğini tespit edivermişti... Şimdi yapılacak tek bir şey kalmıştı. Süratle kervanın yanına dönmek ve onu deniz kenarındaki yola sürmek... Böylelikle belki kendisini kurtarabilirdi...

Ve kervan deniz yoluna saptı... Kervan halkı bir türlü anlayamamıştı, neden bu yola girildiğini ve neden bu derece süratle gidildiğini...

31

◆

GAZA MI, KERVANA HÜCUM MU?..

İslâm terminolojisinde, **Allâh** rızası için, **Allâh** buyrukları yolunda yapılan savaşa **“Gaza”** denilir... Bu gazaya katılan kimselere **“Gazi”**; ve bu gaza sırasında ölen gazilere de **“Şehîd”** denilir...

Allâh’ın emirlerine uymak gayesine matuf olmayan muharebelere İslâm terminolojisine göre katiyen gaza adı verilemiyeceği gibi; gene yukarıdaki gayeye matuf olmayan muharebelere katılmayan kimselere de gazi denilemez... Keza, şehit ünvanı da, sadece **Allâh**’ın emirlerine itaat etme gayesiyle gazaya katılmış kimselere verilir...

Bunun dışında, çeşitli devrelerde ve yerlerde, çeşitli kimselere de bu ünvanlar kullanılmıştır ki, bu kullanılmadaki isâbet, o kişilerin yukarıdaki gayelere yakınlıkları nispetinde yerini bulmuştur, İslâm Dini zaviyesinden...

Evet bu açıklamadan sonra, **Efendimiz** AleyhisSelâm ile ashabı arasında geçen “Kervan mı? Gaza mı?” tartışmasına gözlerimizi çevirelim...

Gözcülerin de dönüşünden sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm müslümanları toplayarak onlara sordu:

– Ashabım ne dersiniz?.. Kureyş kavmi bize karşı savaşmak üzere Mekke’den çıktılar... Bütün hınç ve kızgınlıklarıyla üzerimize geliyorlar!.. Şimdi biz, kervan üzerine mi gidelim, yoksa Kureyş ordusu üzerine mi?..

Ashabın bir kısmı, Kureyşli müşriklerle gazaya girmenin bu şartlar altında pek lehlerine olacağını sanmıyordu... Bu yüzden şöyle konuştular:

– Bize kalırsa, düşmanla karşılaşmaktan, kervanı takip etmek daha yerinde olacak!..

Efendimiz bunun üzerine biraz daha açıklama yapmak lüzumu hissetti:

– Kervan deniz sahiline doğru geçip gitti... Ebu Cehil ise üzerimize doğru geliyor!.. Bu durumda gazaya mı çıkalım, yoksa kervanı mı kovalıyalım, ne dersiniz?..

Ashabtan birkaçı tekrar aynı görüş üzerinde ısrar ettiler:

– Yâ **Rasûlullâh**, bizde Kureyş ile çarpışacak kuvvet ve takat yoktur... Bu sebeple biz kervan üzerine gitmeye daha taraftarız!..

Bu ısrar **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı oldukça üzmüştü... Bir an sustu:

Bu sırada Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.) ayağa kalkıp, durum hakkında fikirlerini açıkladı ve mevcut şartlar altında Kureyşli müşriklerle çarpışmanın en yerinde hareket olacağını belirterek, ne pahasına olursa olsun bu karardan dönülmemesini istedi.

Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.)'dan sonra Hazreti Ömer ayağa kalktı... O da, Kureyşli müşriklerle savaşılmasını, bu hareketin mutlaka müslümanların lehine biteceğine inandığını; müslümanların yenilmesinin İslâm'ın yeryüzünden kalkması demek olacağını ve buna da asla **Allâhû Teâlâ**'nın müsaade etmeyeceğini belirtti...

Gerek Hazreti Ebu Bekir ve gerekse Hazreti Ömer (r.a.)'ın bu konuşmaları **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın içini son derece ferahlatmıştı...

Derken Mikdat bin Amr (r.a.) ayağa kalkarak çok güzel bir konuşma yaptı ve özetle şunları söyledi:

– Yâ Rasûlullâh, Allâhû Teâlâ Sana bir emir buyurduysa Sen onu yerine getir!.. Biz Senin yanındayız ve inşâAllâh bundan sonra da beraber olacağız!.. Biz İsrailoğularının Hazreti Musa'ya dediği gibi; Git, Sen ve Rabbin, ikiniz onlarla çarpışın, biz de burada neticesini bekleriz!.. demeyeceğiz...

Velâkin; Git, Sen ve Rabbin müşriklere karşı savaş, biz de Senin'le beraberiz!.. deriz... Şüphesiz ki Sen müşriklerle Bir Kül Gımad'a kadar savaşarak sürükleyecek olsan, biz de Seninle beraber savaşacağız...

Bu konuşmadan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yüzü son derece gülmüştü...

Acaba Ensar ne düşünüyordu?..

Ensarın fikriyatını dile getirecek bir kimse olan Sa'd bin Muaz (r.a.) ayağa kalkıp konuştu:

– **Yâ Rasûlullâh, biz Sana iman ettik, getirdiklerini de tasdik ettik!.. Seni daima dinlemek ve buyruklarını yerine getirmek üzere de Sana ve Rabbimize söz verdik... Yâ Rasûlullâh, Sen nasıl istersen öylece karar ver!.. Biz de Seninle beraber olacağız!..**

Seni Hak bir Kitap ile gönderen Allâh'a yemin ederiz ki, Sen bize şu denizi gösterip içine dalsan bizde Senin'le birlikte dalarız... Bizden bir kişi bile geride kalmaz!..

İnşâAllâh, Allâh Sana, bizden gözünü aydın edecek büyük kahramanlık gösterir...

Allâh'ın lütuf ve inayetiyle yürüt bizi onların üzerine!..

Efendimiz AleyhisSelâm bunun üzerine orada bulunanlara ilk müjdeyi verdi:

– Haydi, yürüyünüz!.. Size müjdelerim ki, Yüce Allâh, iki taifeden birisini bana vadetti!.. Vallâhi ben şimdi, bütün Kureyş kavminin

harp meydanında vurulup düşecekleri yere bakıyor ve oraları görüyorum...

Evet, böylece bu büyük savaşa girişme kararı alınmış oluyordu...

Hazreti Âli Kerremallâhu veche, Hazreti Hamza (r.a.), Hazreti Zeyd bin Harise (r.a.), Hazreti Enes (r.a.) Hazreti Ebu Kebşe (r.a.), Hazreti Ebu Mersed Kennaz bin Husayn (r.a.), (Hazreti Osman bin Affan **Efendimiz** Hazretlerinin kızı olan Rukayye Sultanın hastalığı dolayısıyla, **Efendimiz**'in emriyle Medine'de kalmıştı), Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.), Hazreti Bilâl bin Rebbah (r.a.), Hazreti Osman bin Ma'zun (r.a.), Hazreti Sa'd bin Muaz (r.a.), Hazreti Amr bin Muaz (r.a.)...

Müslümanlar, Bedir kuyusu civarına gitmek üzere yola çıktıktan sonra iki gün kadar, oruçlu olmaları hasebiyle son derece güç duruma düşmüşlerdi... Ramazan olması sebebiyle bütün zorluklara rağmen oruçlarını bozmak istemiyorlardı...

Bu durum karşısında **Efendimiz** AleyhisSelâm meseleye el koymak zorunda kaldı ve sefere katılan oruçluların oruçlarını açmalarını emretti... Müslümanlar, gayreti diniyyeleri dolayısıyla bir türlü oruçlarını açmak istemiyorlardı, **Efendimiz**'in buyruğunu bir ruhsat verme şeklinde kabul ettiklerinden...

Nihayet **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm kesin olarak buyurdu:

– Ey söz dinlemezler, işte ben orucumu açtım!.. Haydi siz de orucunuzu açınız!..

Ashabın daha fazla sıkıntı çekmesini istemeyen **Efendimiz** AleyhisSelâm nihayet kendisi de orucunu açmak zorunda kalmıştı...

Ramazan'ın on dördüncü gecesinde Revha kuyusu başına gelinmişti!.. **Efendimiz** AleyhisSelâm burada namazını kıldıktan sonra **Allâhû Teâlâ**'ya dua etti:

– Allâh'ım, ümmetimin Firavunu olan Ebu Cehil'in kaçıp kurtulması için fırsat verme!..

Efendimiz AleyhisSelâm namazını kıldıktan sonra müslümanlar arasında dolaşmaya başladı... O sırada ashabtan Rifaa bin Rafi ile kardeşi Hallad, Ubeyd'le nöbetleşe bindikleri devenin başında oturmuşlar, kara kara düşünüyorlardı... Zira daha önlerinde çok uzun bir yol olduğu hâlde, develeri âdeta yürümez olmuştu. Ki üstelik önlerinde bir de çok muazzam şekilde geçmesi mümkün olan gaza mevcuttu...

İşte bu şartlar altında Hallad kardeşine kızgın bir şekilde konuştu:

– Nezrim olsun ki, eğer **Allâh** bizi Medine'ye geri döndürecek olursa, ben de bu hayvanı boğazlayacağım!..

O böyle konuşa dursun **Rasûlüm Ekrem** AleyhisSelâm da o sırada onların başucunda onları dinliyordu... Birden **O**'nu görünce dert yandılar:

– Yâ Rasûlullâh, devemiz artık yürüyemiyor!..

Efendimiz AleyhisSelâm durdu bir an ve sonra kendisine bir miktar su getirmelerini istedi... Efendimiz AleyhisSelâm hemen gelen su ile abdest aldı. Sonra da buyurdu:

– **Açın devenin ağzını...**

Açtılar... Ve Efendimiz'in abdest suyu devenin ağzına döküldü... Sonra geri kalan su ile de sırtı, boynu, sağrısı ovuldu... Deve, yürüyüşe geçildiği zaman en önde gidenlerden biri olmuştu bu ameliyeden sonra!..

Bedir gazası sırasında büyük fayda sağlayan bu deve, dönüş sırasında bir ara kaçmış; tekrar bulunduğunda ise eskisi gibi yürüyemez olmuştu... Ve Medine'ye gelindiğinde de kesilerek etleri fakirlere dağıtıldı...

32

◆

BEDİR KUYUSU BAŞINDA

Efendimiz AleyhisSelâm başkanlığındaki müslüman ordusu Cuma gecesi yatsı vakti girdiğinde Bedir kuyusu yakınlarına gelmişti... İslâm ordusu, doğruca kuyu başına girmek yerine evvela bir miktar uzakta durmayı tercih etmişti... Böylelikle durum çok daha iyi ve etraflı bir şekilde tespit edilebilecekti!..

Efendimiz AleyhisSelâm, Hazreti Âli Kerremallâhu veche, Hazreti Zübeyr, Hazreti Sa'd bin Ebi Vakkas, Besbes (r.a.) gibi en güçlülerinden birkaçına buyurdu:

– **Şu küçük tepenin yanındaki kuyunun civarında bir araştırma yapın bakalım... Orada bazı bilgiler elde edeceğinizi zannederim...**

O esnada Kureyş ordusunun beraberinde Mekke'den getirdiği sucular da kuyudan su çekmekte idiler... Hazreti Âli Kerremallâhu veche ile birlikte giden ashab onları görünce bütün hızlarıyla üstlerine hücum ettiler ve büyük bir kısmını geçirdiler... Suculardan Ucery adındaki birisi ise o hengame sırasında bir fırsatın bulup kaçtı...

Uceyr az bir zaman sonra bir miktar mesafe ötedeki Kureyş karargâhına varmıştı... Heyecan içinde bağıra bağıra aralarına girdi:

– Ey Mekkeli savaşçılar... Ebu Kebşe'nin oğlu ve ashabı bizi kuyudan su çekerken yakaladılar. Hep birden buraya geldiler herhâlde!..

Bu kopan vaveylâ bütün kampa kısa zaman içinde yayılmıştı... Hazırlanan yemeye oturan azgın müşriklerden Hakim bin Hizam, daha lokmasını ağzına atmadan yerinden fırladı ve sefere katılan diğer müşrik

ileri gelenleri ile temaslara başladı... Acaba ne şekilde bir hareket tarzı tatbik edilmeliydi...

Hazreti Âli ve yanındakiler ise yakaladıklarıyla birlikte İslâm kampına dönmüştü...

Yakalananlar arasında Haccac oğullarının kölesi Eslem, As bin Said oğullarının kölesi Ariz Ebu Yesar da bulunuyordu... Bir kenara çekilerek, mensup oldukları yere dair sorgularına başlanıldı...

Yakalananlar kendilerine sorulan suallere cevap veriyorlardı:

– Biz Kureyş'in sucularıyız...

– Bizi kendilerine su taşımamız için yanlarında getirdiler!..

– Onlara su götürmek üzere Bedir kuyusu başına gelmiştik!..

– Nasıl hareket etmeyi düşündüklerini bilmiyoruz!..

Ashab onların doğruyu söylediklerinden şüphelenmişti. Bunlar pekâlâ Ebu Süfyan'ın kervanının sucuları da olabilirdi... Öyle ise bunu itiraf ettirip, buna dair de bilgi almalıydılar... Bu düşünceyle ısrarla üzerlerine eğilip, adamları zorlamaya ve dövmeye başladılar... Yakalananlar zoru görünce konuştular:

– Biz Ebu Süfyan'ın kervanındanız. Kervandakiler susuz kalınca; develerle, onlara su götürmek üzere buraya gelmiştik...

– Kervan işte şu tepenin ardındadır!..

Ashab bu sözler üzerine onlara nöbetçi dikerek kendi hâllerinde bıraktılar. **Efendimiz** AleyhisSelâm ise o sırada yatsı namazını kılmaktaydı, sorgunun yapıldığı yere çok yakın bulunan bir mahalde. Namazını bitirip selâm verdikten sonra, yakalananları sorguya çekenleri yanına çağırıp onlara şöyle buyurdu:

– **Esir ettikleriniz size doğruyu söyledi; siz de onları dövmeye başladınız... Sonra onlar yedikleri dayaktan dolayı yalan söyleyince**

de, onları serbest bıraktınız!.. Bunlar evvela doğruyu konuştular... Bunlar Mekke'den gelen müşriklerin sucularıdır...

– Mekke'den gelen cemaat ne kadardır?.. Esirler cevap verdi:

– Çok fazla!.. **Efendimiz** AleyhisSelâm bu defa dolaylı olarak sordu:

– Günde kaç deve kesiyorlar yemek için?..

Adamlar hemen cevapladılar bu suali, bunun nereye varacağını düşünmeden:

– Bir gün dokuz deve, bir gün on deve kesiyorlar!..

Bu cevap **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın Kureyş camiasının sayısını bulmasına rahatlıkla yetmişti; açıkladı:

– Kureyş cemaatının sayıları 950 ile 1000 kişi arasındadır!..

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm esirlere tekrar sordu:

– Gelen Kureyş cemaatı arasında Mekke'nin eşrafından kimler var?..

Esirler, gelen Mekkeliler arasındaki eşraftan bir kısmını saydılar:

– Ebu Cehil bin Hişam, Utbe bin Rebia, Şeybe bin Rebia, Umeyye bin Halef, Münebbih bin Haccac, Hâkim bin Hizam, Süheyl bin Amr, Ebul Bahteri bin Hişam, Nevfel bin Huveylid, Haris bin Huveylid, Haris bin Amr, Nübeyh bin Haccac, Nadr bin Haris, Zem'a bin Esved...

Efendimiz AleyhisSelâm bu sayılan isimleri duyunca ashaba dönerek konuştu:

– Ey ashabım, işte Mekke bütün ciğerparelerini feda etmiştir!. Sonra tekrar esirlere dönüp sordu:

– Buraya gelirken, yolda geri dönenler oldu mu hiç?..

Esirler geri dönenleri söylediler:

– Beni Zühre'den Ahnes bin Ebi Şerik ve ashabı geri döndüler!..

Efendimiz AleyhisSelâm bunun üzerine Ahnes hakkında şunu buyurdu:

– O, doğru yolda olmamasına, **Allâh**, âhiret ve kitap bilmemesine rağmen, Beni Zühre'ye doğru yolu göstermiştir!..

Sonra tekrar sordu:

– Onlardan başka dönen oldu mu? Tekrar ilave ettiler dönenler hakkında:

– Adiy bin Ka'b oğulları da döndüler!..

O sırada Ebu Süfyan da kervanını kazasız belâsız bir şekilde Bedir'in açıklarından dolaştırarak Mekke yoluna girmişti... Artık bundan sonra kendileri için bir tehlike kalmamıştı... İşi böylece garantiye aldıktan sonra Kureyşli müşriklere bir adam yollayarak ikaz etti:

– Siz kervanınızı, kervandaki adamlarınızı ve mallarınızı müdafaa etmek için bu sefere çıkmıştınız. İşte kervanı müslümanlardan kurtardık... Gayri vakit geçirmeyip siz de dönünüz!..

Ancak habercinin getirdiği bu ikaz, Ebu Cehil'in kulağına eriştiği zaman, onun şiddetli itirazı ile karşılaşmıştı... Ebu Cehil geri dönmek taraftarı olan arkadaşlarına şöyle itiraz ediyordu, dönmeme gerekçesi olarak:

– Bedir'e gidip orada birkaç gün kalmadıkça katiyen dönmeyiz!.. Orada bir şenlik yapar, ziyafet verir, gövde gösterisi yaparız... Sonra da döneriz... Böylece müslümanlara da bir gözdağı vermiş oluruz... Aksi takdirde bizim için korkak Kureyşliler derler!..

Ebu Cehil'in bu sözlerini duyan elçi aceleyle kervana döndü ve Kureyş ordusunda duyduklarını olduğu gibi Ebu Süfyan'a nakletti... Ebu Süfyan, Mekkelilerin Bedir'e gitmek üzere yola devam ettiğini öğrendiği zaman epeyce üzülmüştü... Düşünceli hâlde yanındakilere fikirlerini açıkladı:

– Yazık oldu bizimkilere!.. Ebu Cehil kavmimizin başını yakıyor!.. Bedir'de müslümanlarla savaşıp aklı sıra zafer kazanacak da Mekke'ye

baş olacak!.. Haddini aşmak daima uğursuzluk getirir... Eğer **Muhammed** ve ashabı ile karşılaşırsa, hiç şüphesiz ki sonu iyi olmaz!..

Evet, Ebu Cehil ve diğer Kureyşliler Bedir'e doğru yollarına devam ederlerken, yolda onlardan bazılarının geri döndüğünü, Mekke'ye müteveccihen yola koyulduğunu öğrenmiştik... Şimdi dönüşün hangi sebeplerden olduğunu görelim...

Ahnes bin Şerik, Zühre oğullarının müttefiklerindendi... Yolda devamlı olarak düşünceli bir hâlde görünüyordu... Kafasını devamlı olarak kurcalayan bir şeyler vardı...

Nihayet kafasını kurcalayan şeyleri kendi kabilesinden olanlara gizlice açıkladı:

– Yâ Beni Zühre... Duydunuz ki, sizin mallarınız Muhammed ve ashabından kurtulmuş... Siz bu sefere, mallarınızı kurtarmak için çıkmıştınız... Öyle ise bu gayeye erişmiş bulunuyoruz... Benim teklifim şu ki, siz korkaklığı bana yükleyiniz ve hep beraber geri dönelim... Ebu Cehil'in bu söyledikleri boş hayalden öteye katiyen geçemez...

Hem O, sizin kız kardeşinizin oğludur... Eğer hakikaten bir gün Rasûl olduğunu anlarsak hep beraber saadete ereriz... Yok yalancı ise O'nun hesabını da başkaları görsün, elimiz kana bulanmasın!..

Bunun üzerine ashabı nasıl bir bahaneyle geri dönebileceklerini sordular... Ahnes de onların bu suallerine cevap verdi:

– Kureyş'le birlikte yola çıkarız... Akşam olduğu sırada ben deveden düşerim... Onlar gelirler, size haydi derler... O zaman siz de beni ileri sürer; Ahnes'i yılan soktu!.. Biz onun ne olacağını bilmiyoruz... Yaşarsa görmeden, ölürse de gömmeden evvel yola çıkmayız... dersiniz... Sonra onlar yola devam ettiklerinde biz de geriye döneriz...

Zühreoğulları, Ahnes'in bu teklifin kabul etmişti... Zira Ahnes bugüne kadar onlara daima önderlik etmiş ve isâbetli kararlarla onları daima selâmete erdirmişti... Bu karardan sonra Ahnes ile birlikte, Kureyşli müşriklerin ordusundan yüz kişi geri dönmüş oldu...

33

◆

BEDİR'DE KARARGÂH KURULMASI

Efendimiz AleyhisSelâm, Bedir kuyusu civarına indiği zaman, karargâhın nereye kurulması hakkında ashabıyla müşavere yapmak istedi ve bu gayeyle onlara karargâhın nereye kurulursa uygun olacağını sordu...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın bu sualine o zaman otuz üç yaşında fakat çok iyi bir cengâver olan Hubab bin Münzir cevap verdi:

– Yâ **Rasûlullâh**, biz hem cengâveriz hem de kabileyiz... Bana sorarsan derim ki; bu civardaki bütün suları kapatalım biri hariç olmak üzere, sonra da o son kalan menbanın başına karargâhımızı kuralım...

Hubab bunları söyledikten sonra hatırına **Efendimiz**'in işine karışmış gibi olacağı gelerek sözlerine şu açıklamayı ilave etti:

– Yâ **Rasûlullâh**, bu fikrimi açıklamamış sayılmamı rica ederek evvela şunu sormak isterim:

Burası, **Allâhû Teâlâ**'nın **Sana** inmen için emrettiği yer midir; yoksa **Senin** şahsi bir görüşle harp tedbiri olarak kararlaştırdığın yer midir?.. Eğer **Allâh**'ın emri ise, bu teklifimi hiç yapılmamış say!.. Yok eğer istişare için sormuşsan, teklifim bâkîdir!..

Efendimiz AleyhisSelâm Hubab'ın sualini açıkladı:

– Hayır, geçici olarak alınmış bir karar neticesinde buraya indik... Bu yer değişebilir!..

Bu izahattan sonra Hubab tekrar söz aldı ve yapılması gereken işe ve kurulması gereken karargâh bölgesine dair fikrini sarahatle bildirdi:

– Yâ **Rasûlullâh**, benim kanaatime göre, burası karargâh kurmaya müsait değildir... Biz Kureyşlilerin konaklayacağını tahmin ettiğim suyu bol ve tatlı olan bir kuyunun başında karargâh kurup, oradan savaşalım... Diğer kuyuları kapattığımız için onlar harp sırasında susuz kalacaklar, buna mukabil biz asla susuzluk çekmeyeceğiz...

Hubab'ın bu teklifini açıkladığı sırada Cibrîl AleyhisSelâm, **Efendimiz** AleyhisSelâm'e yapılması gereken işi söyledi...

– Hubab'ın teklifi yerindedir...

Efendimiz AleyhisSelâm bundan sonra kesin kararı ashaba bildirdi...

– Yâ Hubab, senin işaret ettiğin husus isâbetlidir!.. Böyle yapacağız...

Bundan sonra müslümanlar yerlerinden kalkarak, hep beraber Hubbab'ın bildirdiği kuyunun başına gittiler... Ve burada karargâh kurdular...

Sonra da elbirliği ile taşlar toplayarak kuyuları doldurmaya başladılar... Kuyular taşlarla doldurulduktan sonra Sa'd bin Muaz (r.a.) ortaya bir teklif attı:

– Yâ Rasûlullâh, burada Senin için gölgelenebileceğin bir gölgelik yapmak isteriz, hurma dallarından... Bu arada bir de hayvan temin etmek isteriz... Eğer savaşta Allâh'ın inayet ve nusreti bize nasip olursa, ne âlâ!.. Yok eğer takdirimizde mağlup olmak varsa, bu takdirde Sen o hayvana biner ve doğruca Medine'de bıraktığımız kardeşlerimizin yanına dönersin...

İnan ki, Medine'de kalanlar için Sen bizden daha sevgilisin... Onlar eğer burada değillerse, Senin savaşacağını bilmediklerinden gelmemişlerdir... Onlar Allâh'ın lütfu inayetiyle Seni korurlar; emirlerine riayet ederler ve daima Senin rahat etmen ve gayene ulaşman için canlarını feda ederler...

Efendimiz AleyhisSelâm kendisini böylesine düşünen Sa'd bin Muaz Hazretlerine hayır duada bulunduktan sonra gölgelik yapmasına müsaade etti...

Müslümanlar kısa zamanda arzu edilen gölgeliği hurma dallarından ve yapraklarından yapıp bitirmişlerdi... Bundan donra **Efendimiz** AleyhisSelâm yanına Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk'ı da alarak bu gölgeliğe girip, hareketin bundan sonra gelişecek olan safahatını düşünmeye başladı...

Efendimiz AleyhisSelâm'ın burada aldığı tedbirlerden birisi de Kureyş kavmi yakınına bir iki casus veya gözcü gönderip, onların son durumları hakkında bilgi toplamak oldu... Seçilen iki kişi ashabtan Ammar bin Yasir ile İbni Me'sud (r.a.) idi...

Ammar ile Mes'ud (r.a.), Kureyşli müşriklerin kampının iyice yakınlarına kadar gelerek, yıldızların ışığı ve mehtabın aydınlığı altında onların hareketlerini incelemeye başladı... Sabah namazı yaklaştığında iki gözcü vazifelerini yapmış olmanın rahatlığında karargâha geri göndüklerinde, **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm de onları beklemekte idi... Hemen **O**'nun yanına varıp gördüklerini naklettiler ve vardıkları hükmü açıkladılar:

– Yâ **Rasûlullâh**, onlar müthiş bir korku içindeler... Atlarını kişnetmemek, gürültü çıkarmamak için ellerinden geleni yapıyorlar... Ayrıca içki ve kumarla vakit geçiriyorlar...

Sabah olup da Güneş bir iki mızrak boyu yükseldikten sonra Kureyşli müşriklerden bazıları çevrelerinde keşfe çıkmıştı... Etraflarında ayak izlerini görünce hemen mütehassıs durumunda olan Nübeyh bin Haccac'a haber verdiler...

Nübeyh hemen ayak izlerinin yanına gelip tetkik ettikten sonra kimlere ait olduğunu yanındakilere açıklayıverdi:

– Gece bizi kolaçan etmeye gelenler, Sümeyye'nin oğlu Ammar ile Ümmü Abid'in oğlu Mes'ud'dur... Demek oluyor ki, müslümanlar yakınımızdadırlar ve bizi kontrol için casus olarak gece bu ikisini yakınımıza yollamışlardır... Anlaşılan **Muhammed**, bizim ve Yesriblilerin ne kadar aklı ermezi varsa onları toplayıp buraya gelmiş...

Zaferi kolay kazanacağız... Ancak şu hususa çok dikkat ediniz: **Muhammed** ve **O**'nun ashabı ile karşılaştığınız zaman sakın onların gençlerini öldürmeyiniz... Sadece Yesriblileri öldürünüz ki, bir daha karşımıza çıkmaya cesaret edemesinler... Bizim cahil gençleri ise Mekke'de iyice bir teşhir edip, bir daha başkalarının bu duruma gelmesine mâni oluruz...

34

◆

MÜŞRİKLERE SON İHTAR VERİLİYOR

İki ordu da Bedir kuyusu civarında yerleşmişti... Artık harp mukadder görünüyordu. Ancak **Efendimiz** AleyhisSelâm kazanacakları kendisine âyetle bildirilmesine rağmen, Kureyşlilerle, yani kendi kavmiyle savaşmak istemiyordu... Hâlâ onların hidâyet bulacağından ümidini kesmemişti...

Hazreti Ömer'i bu gaye ile müşriklere elçi olarak gönderdi ve şu teklifte bulundu onlara:

– Bu muharebeden vazgeçiniz ve geri dönüp, gidiniz!.. Bize, sizden başkasıyla savaşmak, sizinle savaşmaktan daha iyi gelir...

Müşriklerden Hakim bin Hizam, bu teklifi müsbet karşılayarak kavmine fikrini beyan etti:

– Ey kavmim, görüyorsunuz ki, **Muhammed** bize karşı insafla hareket ediyor... İstediğini, isterseniz kabul edelim. Eğer kabul etmezsek, bundan sonra asla bize insaf etmez...

Ancak Ebu Cehil bu isteğe şiddetle karşı çıktı:

– Bu fırsatı asla kaçırmamalıyız... Tanrı (!) bize onlardan öç alma fırsatı hazırlamıştır... Eğer bu fırsatı kaçırırsak, şüphesiz ki biz nankörlerden oluruz!.. Şimdi biz onlara hadlerini öyle bir bildirmeliyiz ki, bundan sonra ebediyen bize karşı ne bir öncü çıkarabilsinler, ne de kervanlarımızın yolunu kessinler!..

Ebu Cehil'in bu konuşması müşrikleri geri dönmekten tekrar vazgeçirmişti... Görüldüğü gibi müşrikleri müslümanlarla savaşmaya

teşvik eden ve bu yoldan geri çevirtmeyen daima Ebu Cehil olmuştur ki, onun daha neler yaptıklarını beraberce takip edecek ve nihayet sonunu ibretle seyredeceğiz...

Kureyşli müşriklerin şimdi ilk olarak yapmaları lazım gelen bir işleri vardı ki, o da müslümanların hakiki kuvvetlerini tespit etmek... Bu gaye ile, araştırma mevzusunda büyük otorite olan Umeyr bin Vehb'e vazife verildi... Umeyr müslümanların bulunduğu karargâha imkân nispetinde yaklaşacak ve onların sayıları, teçhizatları ve manevîyatları hakında geniş bilgi toplayacaktı...

Süratle atına binen Umeyr doğruca İslâm karargâhına vardı ve çevresinde, müslümanlara gözükmeden geniş bir tur atarak onların durumunu tetkik etti... Tekrar arkadaşlarının yanına döndüğü zaman şu bilgiyi verdi:

– Sayıları tahminime göre üç yüz civarındadır... Belki üç-beş eksik yahut da fazla... Yetmiş develeri ile iki de atları var... Yiyecek durumlarının pek fazla olduğunu sanmıyorum... Bize göre en büyük avantajları su başında bulunmaları... Savaşı kısa zamanda bitiremezsek biz çok susuzluk çekeriz ki, bu da bizim için büyük dezavantaj olur...

Savaşçılarına gelince...Manevîyatları çok yüksek... Ölmeyi düşünüyorlar, kaybetmeyi düşünmüyorlar... Bu sebeple en az kendi sayıları kadar bizden adam öldürmedikçe onları yenebileceğimizi pek tahmin etmiyorum... Aramızdan bu kadar adam öldükten sonra ise, bana kalırsa kazanacağımız zaferin hiçbir tadı kalmayacaktır...

Eğer bana sorarsanız, yüksek manevîyatları ve harp teçhizatlarından başka bir şeyleri olmayan bu kişilerle savaşmayalım ve geri dönelim... Zira onları yensek bile bu zafer bize çok pahalıya patlıyacaktır ki, buna da değmeyecektir!

Umeyr'in verdiği bu rapor müşrikleri çok düşündürdü... Hakikaten Umeyr'in anlattığı gibi ise, savaşmak hiç de iyi bir şey olmayacaktı... Ancak, bu hususta karar, çok iyi düşündükten sonra verilmeliydi...

Yapılan toplantıdan sonra ikinci bir gözcünün keşfe çıkarılması ve onun dönüşünde anlatacaklarına göre esas kararın verilmesinde mutabakat hâsıl oldu... Ve bundan sonra Ebu Üsametül Cuşemi müslümanların karargâhının civarına keşfe gönderildi...

Cuşemi, pek uzun sürmeyen bir zaman zarfında keşfini yaptıktan sonra arkadaşlarının yanına dönüp, gördüklerinin hülâsasını bildirdi:

– Andolsun ki, bunlar savaşılacak bir topluluk değil... Zira ne doğru dürüst bir binekleri, ne teçhizatları, ne de arkaları var!.. Hepsi gene birkaç deve ile iki at ve ellerindeki silahlar...

Fakat manevîyatları öylesine üstün, öylesine üstün ki, ya ölecekler ya da zafer kazanacaklar!.. Bu durumda onlarla savaşmak bize ağır bir zarardan başka hiçbir şey kazandırmayacaktır!.. Artık buna göre esas kararı siz veriniz!..

Zaten dönme taraftarı olan Hakim bin Hizam bu anlatılanları işittikten sonra ayağa kalkıp, doğruca müşriklerin ileri gelenlerinden Utbe'nin yanına giderek ona şu teklifi yaptı:

– Yâ Utbe, sen Kureyş'in ileri gelenlerinden, sözü dinlenenlerindensin. Bundan sonra da öylece kalmak ister misin?.. Utbe hayretle sordu:

– İsterim elbette yâ Hakim!.. Teklifin nedir ki?..

Hakim bin Hizam ondan yapmasını istediği şeyi açıkladı:

– Halkı müslümanlara karşı savaşmaktan geri çevir!.. Böylece hem kimsenin burnu kanamamış olacak, hem de sen kavmini düşündüğün için onlarca daima sevilecek ve sayılacaksın!..

Utbe'nin aklı yatmıştı bu teklife... Zira gelen iki gözcünün de intibalarını dikkatle dinlemiş, netice olarak da, böyle yapılmasının daha

iyi olacağını düşünmüştü... Ancak başlarında âdeta bir belâ olan Ebu Cehil vardı!.. Ya o ne derdi?..

Hakim'e şöyle konuştu kararını bildirmek için:

– Dediğin gibi yapalım... Zira nasıl olsa kervan da kurtuldu!.. Ancak sen şu Hanzaliyenin oğluna (Ebu Cehil'e) git de, onu da kandırmaya çalış!.. Yoksa biz bunu yapmayı yalnız başımıza başaramayız... İşte buradakilere de aynı teklifi yapıyorum...

Utbe bundan sonra ayağa kalkarak düşündüklerini açıkladı:

– Ey Kureyşliler!.. Beni dinlerseniz, **Muhammed** ve ashabı ile savaşmaktan vazgeçelim!.. Zira onlardan öldüreceğiniz her bir kişiyle, kendi amcanız yahut dayınız oğlunu öldürecek, yahut da kavminizden birisinin akrabasını vurmuş olacaksınız... Bundan sonra da kimin suratına hangi yüzle bakacaksınız?.. Bana kalırsa biz geri çekilelim ve **O**'nu diğer kabilelerle karşı karşıya bırakalım... Eğer **O** diğer kabilelere yenilirse, biz de **O**'ndan kurtulmuş oluruz!.. Yok eğer, **O** diğer kabilelere üstün gelirse, o zaman da biz **O**'nunla iyi geçinir ve aramızı bozmamış oluruz!..

Utbe böyle konuşurken Hakim de doğruca ikinci defa olarak Ebu Cehil'in yanına gitti ve onu razı etmek için Utbe'ye biraz evvel söyledikleri ile, Utbe'nin halka söylediklerini aynen anlattı... Sonra da kararını bekledi...

Ebu Cehil ise kendisine anlatılanları dinledikçe kızmış, kızarmış, âdeta bir hindi gibi şişinmişti... Olanca hırsıyla Hakim bin Hizam'a çattı:

– Senin de Utbe'nin de korkudan ciğeri şişmiş!.. Hem, oğlu da **Muhammed** ve ashabının arasında olduğu için onlarla savaşmak istemiyor... Andolsun ki, çarpışmadan buradan geriye dönmek yok bize!..

Ve Kureyşli müşriklerin arasında bu çeşit tartışmalar gitgide artan bir şekilde sürüp uzuyordu...

Bu arada **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın sır katibi olarak bilinen Huzeyfetül Yemani (r.a.) yanında babası olduğu hâlde Bedir'e gelmekteydi... Gayesi müslümanlara katılmak ve müşriklerle harp etmekti... Ancak yolculuk sırasında kaderin bir cilvesi olarak müslümanların karargâhına gelmek için müşriklerin civarından geçerken, onların ellerine düşmüşlerdi...

Huzeyfe (r.a.) müşrikler arasında iyi tanındığı için, kimse ona bir şey yapmadı... Ancak, kendisine, **Muhammed** ve ashabına katıldığı takdirde, kendileriyle savaşmayacağına dair söz alarak serbest bıraktılar... Verilen söze göre, Huzeyfetül Yemani (r.a.) müslüman kuvvetlerine katılmayacak ve doğruca Yesrib'e gidecekti...

Bu şartlar altında serbest kalan Huzeyfe (r.a.) ve babası, doğru **Rasûlü Ekrem Efendimiz**'in yanına geldiler ve durumu, başlarından geçenleri **O**'na anlattılar...

Efendimiz AleyhisSelâm onların verdikleri sözü işitince, güç duruma düşmelerini önlemek için doğruca Yesrib'e gitmelerini buyurdu...

35

◆

EFENDİMİZ'İN BEDİR'DE DUA İLE GEÇİRDİĞİ GECE

Bedir Muharebesinin evvelindeki son gün akşamı çiseleyerek yağan bir yağmurla geçiyordu... Müslümanların çoğu birer siper yer bulmuşlar, burada, kendilerini ertesi günkü muharebeye en iyi şekilde hazırlayabilmek için istirahate çekilmişlerdi...

Gecenin saatleri ilerlerken karargâhta ancak bir iki kişi uyanık kalmıştı ki, bunlardan birisi olan **Efendimiz** AleyhisSelâm namazını bitirdikten sonra **Allâhû Teâlâ**'ya şöyle dua ediyordu:

– **Allâh'ım eğer şu bir avuç müslümanın bu gazada helâk olursa; bundan sonra yeryüzünde Sana ibadet edecek bir tek muvahhid kalmaz... Sen İslâm'ın bu ordusuna nusret ihsan et!..**

36

◆

EFENDİMİZ'İN BEDİR GAZASINDAN EVVEL YAPTIĞI KONUŞMA

Gün ağarırken müslümanlar kalkmış ve sabah namazına durmuşlardı. Herkes de her zaman olduğundan çok daha bir başka hava içinde görülüyordu... Namaz kılındıktan sonra, **Efendimiz** AleyhisSelâm müslümanları bir araya toplayarak onlara şu konuşmayı yaptı:

– **Hamd, Âlemlerin Rabbi olan Allâh'a aittir, ki biz O'na senâ etmekten âciziz...**

Ey müslümanlar, şüphesiz ki ben, Allâh ne emir buyurmuş ise, size onları bildirir; neleri de yasaklamışsa, sizleri onlardan men ederim... Şüphesiz ki Allâh, hayır sahibi kişilere, ilmi ezeliyesine göre, sevap verir...

Şüphesiz ki Allâh, kendi rızasının dışındaki şeyler gaye edinilerek yapılan amelleri kabul etmez!.. Sıkıntılı ve zor durumlarda, Allâh için sabır gösterilirse, Allâh bu sabrı gösteren kişilerin bütün sıkıntı, üzüntü ve dertlerini kaldırır... Âhirette de, sizi ebedî huzura, felâha erdirir...

Biliniz ki, Allâh'ın Rasûlü sizleri Allâh'ın azabıyla ikaz eder ve tavsiyelerde, emirlerde bulunur... Allâh'ın buğzuna sebep olacak işleri, bügün de, yapmaktan katiyetle kaçınınız.

Allâh, "Allâh'ın şiddetli öfkesi, sizin kendinize kızgınlığınızdan daha büyüktür..." buyuruyor..(40.Mu'min: 10)

O hâlde Allâh'ın buyruklarına yöneliniz ve onları yerine getiriniz. Siz, zilletten sonra izzet veren Allâh'a, kitabına, ve emirlerine sarılınız ki, Rabbiniz sizden razı olsun!..

Rabbinizin rahmet ve mağfiret vaadini unutmayarak, şu günde yerinizde sıkı durunuz ve imtihanı kazanınız... Zira, Allâh'ın vaadi hak, ıkabı da şiddetlidir...

Şüphesiz ki biz Hayy ve Kayyum olan Allâh'tanız... O'na sığınmış, O'na sarılmış, O'na sırtımızı dayamışızdır... En sonunda dönüşümüz de O'nadır... (*İsimlerin mânâsı,* ***"DUA VE ZİKİR"*** *adlı kitabımızda mevcuttur.)*

Allâh cümlemizi mağfiret buyursun!..

Bu hutbe müslümanları son derece şevklendirmiş, hepsi de âdeta ölümü özler, **Allâh**'ın emirlerini yerine getirmek için her şeyini feda eder bir hâle gelmişti...

Bundan sonra **Efendimiz AleyhisSelâm** onlara sordu:

– Kureyşli müşriklere karşı nasıl savaşacaksınız?

Efendimiz AleyhisSelâm bu sualine ashabtan Asıb bin Sabit cevap verdi. Ayağa kalkıp eline yay ve okunu aldıktan sonra, ne yapacağını göstermek üzere:

– Yâ Rasûlullâh, Kureyşliler bize ok atımı mesafeye yaklaştıkları zaman, onları ok yağmuruna tutarım; sonra daha da yaklaşıp taş atımı sahasına girdikleri zaman onları taşlamaya başlarım; nihayet mızrak yetişecek kadar yaklaştıklarında da mızraklayarak onları saf dışı etmeye çalışırım... Tâ ki kılıcıma iş düşer, mızrağım da kırılırsa; işte o zaman da kılıcımla onlarla mücadeleye girerim, ölene ya da öldürene kadar muhatabımı!..

Bu cevap **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın istediği gibi bir cevaptı...

– İşte gaza sırasında yapılması gereken şey budur... Kureyşlilerle çarpışanlar işte bu şekilde onlarla mücadeleye tutuşsun!..

37

◆

VE BEDİR GAZASI BAŞLIYOR

Günlerden Cuma sabahı...

Ay, Ramazan'ın on yedisi...

Müslümanlar bir gazaya çıkıyorlar!.. Ya öldürecekler, muzaffer olacaklar, ve İslâmiyet dünyaya yayılacak... Ya da ölecekler, **Allâh** rızası için gazaya katılmalarından dolayı ŞEHÎD olacaklar; ve İslâmiyet de onların şehâdetiyle birlikte sönüp gidecekti...

Bu durumu çok iyi bilen **Efendimiz** AleyhisSelâm gaza meydanında bir kendi ordusuna baktı, bir de müşriklerinkine...

Müslümanlar, **Efendimiz** de dâhil 314 kişi idi... Kureyşlilerin sayısı ise binin üzerindeydi... Ellerini kaldırdı ve **Allâhû Teâlâ**'ya duaya başladı:

– Allâh'ım, bana olan vaadini yerine getir!.. Allâh'ım şu bir avuç İslâm cemaatını muzaffer eyle!.. Eğer onlar helâk olurlarsa şüphesiz ki İslâm Dini ortadan kalkar!..

Bu sırada **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanında Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.) bulunmaktaydı... **O**'nun böylesine ısrarlı bir şekilde duasını görünce, nihayet dayanamayıp şöyle buyurdu:

– Yâ Rasûlullâh, şüphesiz ki Allâh Sana olan vaadini yerine getirecektir!..

Hazreti Sıddîk'ın bu sözlerinden sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın üzerine bir rehavet çökmüştü.

Kendisini toparladığı zaman ise Hazreti Sıddîk'a şöyle buyurdu:

– Müjde yâ Ebu Bekir sana!.. Allâh'ın yardımı erişti işte!.. Şu gelen Cebrâil'dir!.. Kum tepeleri üzerinde, atının dizgininden tutmuş, silahlanmış emir bekliyor!..

Sonra üzerine zırhını giydi ve;

"Yakında o cemaat bozulacak, arkalarını dönüp kaçacaklar..." meâlindeki Kamer Sûresi'nin 45. âyetini okuyarak dışarı çıktı çadırından...

Hazreti Ömer bu an'ı, sonraları şöyle anlatır:

– Bu âyet nâzil olduğu zaman kendi kendime, acaba kimler bozguna uğrayıp kaçacak, kimler galebe çalacak, diye düşünmüştüm... Nihayet Bedir günü gelip de, **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın bu âyeti okuduğunu görünce anladım ki, Yüce **Allâh** meğer Kureyşli müşrikleri bozguna uğratacakmış...

Bu arada müşrikler arasında Utbe bin Rebia, hâlâ müşrikleri harpten men etmek için uğraşıyor ve bu yüzden de Ebu Cehil ile de devamlı çekişiyordu... Ancak Utbe'nin gayretleri bir türlü netice vermiyor, Ebu Cehil daima karşı çıkıyordu. Bedir gazası mukadderdi... Mukadder olan şeyin önüne geçmek ise hiçbir yaradılmış için mümkün olmazdı!..

İşte böylece Bedir Gazası başlıyordu...

Allâhû Teâlâ bu savaşın başlaması sırasında Enfâl Sûresi'nde belirtildiği gibi meleklere emir vermişti:

"Muhakkak ben sizinle beraberim... İman edenleri sâbitleyin... Hakikat bilgisini inkâr edenlerin kalplerinde korku oluşturacağım... (Onların) boyunlarının üstüne vurun (vehim üzere sâbitleyin) ve onların her parmağına darbedin." (8.Enfâl: 12)

Allâhû Teâlâ, Rasûlü Ekrem AleyhisSelâm Efendimiz'e de:

"Hani siz Rabbinizden yardım istiyordunuz da: "Muhakkak ki ben, birbiri ardınca bin melâike ile size yardım ediyorum" diye size

icabet etmişti." (8.Enfâl: 9) diye vahyolundu...

Ve **Efendimiz:**

"Aman Allâh'ım!.. İmdat ve inayet buyur!.." diye yalvardıkça da, üç bin melekle imdat olundu...

Bedir gazasında bulunan hemen her sahabi, **Allâhû Teâlâ**'nın kendilerini meleklerle takviye ettiğini, ve bunun aşikâr göründüğünü çeşitli yerlerde anlatmışlardır...

Nitekim burada, parantez içine alarak not etmeyi lüzumlu görüyorum... Yaşlı okuyucularımızın rahatlıkla bileceği gibi, yakın tarihimizde Çanakkale müdafaasında İngiliz ve müttefiklerine karşı Boğazı tam bir fedakârlıkla koruyan müslüman askerlerin arasında da, eski İslâm kıyafeti içinde melekler görülmüş ve hatta daha sonra bir İngiliz muharriri eserinde;

"O gün Çanakkale'yi koruyan Türk ordusu içinde şimdiye kadar hiç görmediğimiz kıyafet ve heybette insanlar vardı... Ki müdafaalarında bu kimselerin çok büyük yardımları dokundu ve bizden bazılarını esir etti..." şeklinde yazmıştır.

Bedir Muharebesi, münferit çarpışma hâlinde başlamıştı... Kureyşlilerin başkumandanı mahiyetinde bir durumu olan Utbe bin Rebia, kardeşi Şeybe ile oğlu Velid'i yanına alarak ortaya atılmış ve Haşim oğullarından kendilerine rakip istemişti.

Onların bu meydan okumasına karşılık, Utbe'nin müslüman olan oğlu Ebu Huzeyfe karşı çıkmak istedi... Ancak **Efendimiz** ona mâni oldu... Bu defa ensardan Muaz, Muavviz ve Abdullah bin Revaha ortaya çıkmak istediler Kuteyş'lilerle çarpışmak için...

Ancak **Efendimiz** kendi safından ilk çarpışacakların ensardan olmasını da istemiyordu...

Bu sebeple onlara da mâni oldu...

– Yâ Âli!.. Yâ Hamza!.. Yâ Ubeyde bin Haris!.. Haydi gösterin şunlara İslâm'ın kuvvetini... Allâh'ın Nûru'nu bâtılla söndürmek isteyenlere hadlerini bildiriniz!..

O zamanlar, normal olarak yapılan orduların birbiriyle mücadeleye girişmesinden evvel, böyle mübarezeler yapılması âdetti... Yani, bir ordudan cengâver birisi çıkar ve karşı taraftan kendisine lâyık bir rakip dilerdi... Böylece öbür taraftan da onun seviyesinde bir er çıkartılır ve bu ikisi boy ölçüşürlerdi... Bazen bu durum iki üç defa tekrarlanır, böylece de, muhabirler iyice kızışırdı...

Bundan sonra Hazreti Âli Kerremallâhu veche ile Hamza (r.a.) müşriklere karşı çıktılar... Başlarında miğferleri, sırtlarında zırhları vardı... Utbe evvela onları başlarındaki miğferler dolayısıyla tanıyamadı ve sordu:

– Kendinizi bildirin de, anlayalım kim olduğunuzu?.. Eğer bizim dengimiz iseniz sizinle çarpışalım... Kimlerdensiniz?..

Bizimkiler kendilerini tanıttılar:

– Ben Ubeyde bin Haris'im!..

– Ben Âli bin Abdulmuttalib'im!..

– Ben Hamza'yım!..

Bu isimler Kureyş'in en cengâver sayılan isimlerinden olduğundan, müşrikler onları rakip olarak kabul ettiler ve:

– Evet, sizler bize denksiniz!.. Haydi gösterin kendinizi!.. diyerek bizimkilerin üzerine saldırdılar...

Ubeyde bin Haris (r.a.), kendisi gibi yaşlı olan Utbe bin Rebia ile;

Hazreti Âli Kerremallâhu veche, Velid bin Utbe ile;

Hazreti Hamza (r.a.), Şeybe bin Rebia ile çarpışmaya başladılar...

Hazreti Âli, Velid'i; Hazreti Hamza da Şeybe'yi çok geçmeden kolaylıkla öldürdü...

Ubeyde ile Utbe ise yaşlılıklarından dolayı kolay kolay netice alamıyorlardı ki, bu yüzden birbirlerini ayakta duramayacak bir şekil de yaralamışlardı... Bu arada Hazreti Âli ile Hazreti Hamza koşarak onlara yetişip, Utbe'yi geberttiler... Böylece Mekkeli müşriklerin en azılılarından üçü, daha Bedir gazasının başında cehennemi boylamışlardı...

Bu savaşta ilk ortaya çıkan olması sebebiyle Hazreti Âli sonraları şöyle buyurmuştu:

– Kıyamet gününde ben, Allâh katında müşriklerle muhakeme olunmak üzere duruşmak için ilk diz çöken kimse olacağım!..

Ancak bu ilk çarpışma sırasında Utbe, Ubeyde (r.a.)'ın ayağını bilekten kesmişti... Bu yüzden bu ayağından devamlı kan kaybediyordu... Hazreti Âli ile Hazreti Hamza onu kucaklayarak **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına döndüler...

Ubeyde yaralı hâliyle **Efendimiz** AleyhisSelâm'a sordu:

– Yâ **Rasûlullâh**, ben şehîd miyim, değil miyim?.. **Efendimiz** buyurdu:

– Evet, şehîdsin!..

Ubeyde (r.a.), savaşın bitişinden sonra dönülürken, aldığı yara yüzünden ölmüş ve dolayısıyla şehîd olarak **Allâh**'a dönmüştü...

Artık sıra toplu savaşa gelmişti...

Müşrikler müminleri az görüyorlar ve bu yüzden akılları sıra bir an evvel onların işlerini bitirmek istiyorlar; buna karşılık **Allâhû Teâlâ** da müşrikleri müminlerin gözünde az göstererek savaşa cesaretlendiriyordu...

Nitekim bu husus şu âyeti kerîme ile anlatılıyordu...

"Hani siz karşı karşıya geldiğinizde onları gözlerinize az gösteriyor, sizi de onların gözlerinde azaltıyordu... Allâh, hükmü

verilmiş olayı oluşturdu! (Nihayet) **tüm işler Allâh'a döndürülür."** (8.Enfâl: 44)

Diğer taraftan müşrikleri harbe teşvik eden şeytan da onları terk edip gitmişti... İnsan sûretine girerek yaptığı kandırmacalarda muvaffak olmuş, müşrikleri müslümanların karşısına çıkartmış ve neticede de, her zaman yaptığı gibi, müttefikini bırakıp kaçmıştı...

İşte bu durum da Enfâl Sûresi'nin 48. âyetinde anlatılıyordu...

"Hani şeytan onlara davranışlarını süsledi ve (şöyle) **dedi: "Bugün sizi kimse yenemez! Ben de muhakkak sizin yanınızdayım"... İki grup birbirini görünce iki topuğunun üzerine gerisin geri çarketti ve: "Muhakkak ben sizden ayrıyım! Gerçekten ben sizin göremediğiniz şeyleri görüyorum... Muhakkak ben Allâh'tan korkarım... Allâh "Şediyd'ül Ikab"dır** (suçların sonuçlarını en şiddetli şekilde yaşatan)**!" dedi.** (8.Enfâl: 48)

Yukarıda da belirtildiği gibi melekler İslâm ordusuna yardıma gelmişlerdi... Sayıları beş bini aşıyordu... **Efendimiz** AleyhisSelâm, Hazreti Âli Keremallâhu veche ile Hazreti Sıddîk (r.a.)'a harpte;

– **Sizden birinizin yanında Cebrâil, diğerinin yanında da Mikail ve İsrafil bulunuyor...**

Savaşta birçok defa, müslümanlar daha kılıçlarını sallamadan, karşılarındaki müşriğin öldürüldüğünü görüyordu...

Artık müslümanlar ile müşrikler tam olarak birbirlerine giriyorlardı ki, **Efendimiz** AleyhisSelâm bir avuç kum alarak, Kureyşlilerin üzereine savurdu ve arkasından da diledi:

– **Yüzleriniz kararsın!.. Allâh'ım onların kalbine korku saç!.. Ayaklarına titreme ver!..**

Savaşta Ebu Eyyub el Ensari Halid bin Zeyd (r.a.), **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın muhafızlığına seçilmişti... **O**'nu savaş meydanında

gören **Efendimiz** AleyhisSelâm yanına çağırmış ve savaş boyunca yanında bulunmasını istemişti... Böylece hâlen İstanbul'un Eyüp namıyla maruf mahallinde ziyaret edilen Hazreti Halid (r.a.) bu savaşta da **Efendimiz'**in muhafazasına tayin olunmuştu...

Ortalık göz gözü görmeyecek kadar birbirine girmiş, karmakarışık olmuş bir sahne durumundaydı... Zaman ilerledikçe müslümanlar hasımlarına ağır basıyorlar; Kureyşli müşriklerin ileri gelenlerini teker teker ya öldürüyorlar ya da esir alıyorlardı...

Efendimiz'in yanında, **O**'nu müdadafa etmek için bulunanlarla birlikte duran Sa'd bin Muaz (r.a.)'ın ise bu durum hiç hoşuna gitmemişti... Sordu:

– Ey Sa'd, vallâhi bana öyle geliyor ki, sen arkadaşlarının yaptıklarını tasvip etmiyorsun!..

Bunun üzerine Hazreti Sa'd fikrini açıkladı:

– Evet yâ **Rasûlullâh!.. Allâh**'ın bizi müşriklerle ilk defa karşılaştırdığı bu ilk gazada onları öldürmek ve asla bir daha toparlanamayacakları şekilde ağır mağlubiyete uğratmak, onları esir alıp sağ bırakmaktan çok daha iyidir!..

38

◆

EBU CEHİL'İN ÖLDÜRÜLÜŞÜ

Firavun ve Nemrud'dan daha büyük bir belâ olarak İslâm'a büyük ihanette bulunan ve **Efendimiz** AleyhisSelâm'a elinden geleni ardına bırakmayarak kötülük eden İslâm'ın en büyük düşmanı Ebu Cehil de bu savaşta öldürülmüştü...

Ebu Cehil'in öldürülmesi şöyle oldu:

Muaz bin Amr (r.a.) o günü şöyle anlatır:

"Müşrikler Ebu Cehil'in etrafını sarmış ve kimse ona yetişemez, diye bağırıyorlardı... Onların bu bağırışmasından Ebu Cehil'in onların arkasındaki adam olduğunu anladım ve o tarafa yöneldim... Yanına sokulmak için bir fırsat aramaya başladım... Nihayet aradığım fırsat elime geçti... Ve derhâl yaklaşarak bir kılıç salladım!.. Salladığım kılıç ayağı ile birlikte bacağının yarısını kesti!.. Bunun üzerine kütük gibi yere devrildi...

Tam üzerine çullanıp onu iyice öldüreceğim sırada da Ebu Cehil'in oğlu İkrime arkamdan yetişerek bir kılıç darbesiyle kolumu kesti!.. Elim, bir deriyle koluma bağlı hâlde yanımda sallanmaya başladı. Bu durumda ben kılıcımı öbür elime alıp çarpışmaya başladım. Savaşın şiddetinden olacak elimin acısını hiç duymuyordum. Bir ara derisinden sallanan elim fazla zahmet verince elimin üzerine ayağımla basarak kopardım ve bundan sonra rahatlayarak savaş bitene kadar tek elle çarpıştım...

Bu arada Ebu Cehil'i mecburen kendi hâline bırakmıştım..."

Evet, onun Ebu Cehil'i yaralı bir hâlde bırakmasından sonra yanına bu defa da Muaz bin Afra geldi Ebu Cehil'in... Yaralı bir hâlde de görünce, artık kıpırdayamayacak bir hâle gelesiye kadar kılıçladı... Ebu Cehil âdeta ölü gibi kalmıştı...

Sonra Muaz bin Amr ile Muaz bin Afra doğruca **Efendimiz'**in yanına gelip olanları anlattılar ve:

– Yâ **Rasûlullâh!..** Ebu Cehil'i ben öldürdüm, dediler...

Efendimiz ikisinin de **"**Ben öldürdüm**"** demesi üzerine onlara sordu:

– Kılıçlarınızı sildiniz mi? Cevap verdiler:

– Hayır yâ **Rasûlullâh!..** Silmedik?..

Bunun üzerine **Efendimiz** onların kılıçlarını inceledi ve neticede kararını açıkladı, kimin öldürdüğü yolundaki:

– **İkiniz de öldürmüşsünüz, fakat asıl hak Muaz bin Amr'a aittir!..**

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm çevresinde bulunanlara sordu:

– **Acaba Ebu Cehil şimdi ne hâlde? Kim onu bulur bana?.. Eğer onu yüzünden tanımazsanız, dizine bakınız!.. Dizindeki yara izinden tanırsınız!.. Zira gençken bir defasında Abdullah bin Cüd'a'nın ziyafetine gitmiştik. Ben ondan biraz büyükçe idim... Fazla sıkıştırınca ben onu ittim!.. İki dizi üzerine düştü ve bir dizinden de yaralandı. Bu yaranın izi asla ondan kaybolmamıştır... O izden tanıyabilirsiniz işte!..**

Bunun üzerine Ebu Cehil'i aramaya gidenlerden İbni Mes'ud (r.a.) onu buldu...

Ebu Cehil, âdeta son nefesini vermek üzere idi...

İbni Mes'ud onu bu hâlde bulunca, hayretle sordu:

– Aaa!.. Ebu Cehil sen misin?..

Ebu Cehil başını salladı evet mânâsına...

İbni Mes'ud üzerine gitti:

– Ey **Allâh**'ın düşmanı işte nihayet **Allâh** seni hor ve hakir eyledi mi?

Ebu Cehil zilleti kabule hiç yanaşmıyordu...

– Sizin öldürdüğünüz adamdan daha üstün biri olabilir mi ki?.. Neye hor ve hakir olacakmışım?.. Sen bana asıl, bugün zaferin kimin tarafında olduğunu haber ver?

İbni Mes'ud cevap verdi:

– Zafer, **Allâh ve Rasûlü** tarafındadır!..

Sonra Ebu Cehil'in kafasını kesmek üzere miğferini çıkarırken konuştu:

– Ey Ebu Cehil, seni ben elimle öldüreceğim!..

Ebu Cehil ise son defa konuştu:

– Sen kavminin önderini öldüren ilk köle değilsin... Lâkin bugün senin elinle öldürülmem benim için çok acıdır!.. Keşke beni çiftçilerden (Yesrib'lilerden) başka birisi öldürseydi...

İbni Mes'ud bundan sonra kılıcıyla Ebu Cehil'in kafasını kesmek istedi, fakat bunda muvaffak olamadı... Kılıcı savaşmaktan körelmişti... Bunun üzerine Ebu Cehil'in kendi kılıcını aldı ve onunla kafasını kesti...

Sonra da doğruca **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm'ın huzuruna Ebu Cehil'in başı elinde olduğu hâlde gelerek şöyle konuştu:

– Yâ **Rasûlullâh**, işte **Allâh ve Rasûlü**'nün düşmanının başı!..

Ebu Cehil'in başı aldığı yaralardan dolayı tanınmaz bir hâlde idi... **Efendimiz** AleyhisSelâm sordu:

– Bunun Ebu Cehil'in başı olduğuna dair yemin eder misin?

İbni Mes'ud elindeki başın Ebu Cehil'in başı olduğuna dair yemin etti:

– Şeriki olmayan **Allâh**'a yemin ederim ki, bu gördüğün baş, Ebu Cehil'in başıdır yâ **Rasûlullâh!..**

Efendimiz AleyhisSelâm bundan sonra Ebu Cehil'in ölümünden dolayı **Allâh**'a şükür ve hamdü senâda bulundu...

Ubeyde bin Sabit, Nevfel bin Huveylid, Ebu Cehil, Ümeyye bin Halef gibi azılı müşrikler öldürülürken, Hakim bin Hizam gibi bu savaşın yapılmasını istemeyen, müşrikleri daima geri döndürmeye çalışan, Efendimiz AleyhisSelâm'ı (müslüman olmamasına rağmen) destekleyen kişiler de bu arada öldürülmekten yahut esir alınmaktan kurtuluyorlardı...

Hakim bin Hizam, daha savaş başlamadan evvel, Halas vadisi tarafında, kendilerine doğru uzanan muazzam bir yolun meydana geldiğini ve o yoldan da birçok atlıdan oluşan bir ordunun müşrik ordusuna saldırmak üzere bulunduğunu görmüştü... O zaman:

– **Bütün bu şeylerle Muhammed'in semâdan teyit edilmekte olduğunu biliyordum işte!..** diye konuştu kendi aralarında...

Çok geçmeden savaş başlamış ve bozgunun emareleri belirmişti... Müşrik ordusu bozgun içindeydi... Hakim bin Hizam bu durumu görünce hemen geri dönerek kaçmaya başladı... Durmadan, dinlenmeden, devamlı koşuyor, harp meydanından kaçıyordu...

Nihayet bir miktar gittikten sonra bir deveye binmiş iki Mekkeli müşriği gördü... Develerine kendisini de almalarını rica etti... Onlar da develerini verdiler Hakim'e ve o böylece kaçtı Bedir'den, kurtuldu öldürülmekten, ya da esir edilmekten...

İslâm'a duyduğu yakınlığın ifadesi idi bu durum...

Bedir gazası sonunda müslümanlar, altısı Mekke'den Medine'ye hicret eden müslümanlardan ve sekizi de Medineli müslümanlardan olmak üzere on dört şehîd vermişlerdi...

Bedir'de şehîd düşen müslümanlar şunlardı:

Muhacirlerden:

1. Ubeyde bin Haris, 2.Umeyr bin Ebu Vakkas, 3. Akil bin Bükeyr, 4. Safvan bin Beyza, 5. Mihca, 6. Züşşimaleyn bin Abd'i Amr

Ensardan:

1. Avf bin Haris, 2. Muavviz bin Haris, 3. Harise bin Süraka, 4. Yezid bin Haris, 5. Sa'd bin Hayseme, 6. Umeyr bin Humam, 7. Rafi bin Mualla, 8. Mübeşir bin Abdül Münzir.

Bu zevâtın ölümünden sonra Bakara Sûresinin 154. âyeti kerîmesi nâzil olmuştu:

"Allâh için (iman ehli olduğu ve iman mücadelesi verdiği için) **öldürülenlere "ölüler" demeyin. Bilakis onlar diridirler, ancak siz bunu idrak edecek kapasiteye sahip değilsiniz."** (2.Bakara: 154)

Gene Bedir Gazasında öldürülen müşriklerden bir kısmı da şöyle idi:

1. Ebu Cehil bin Hişam, 2. Utbe bin Rebia, 3. Şeybe bin Rebia, 4. Velid bin Utbe, 5. Hanzala bin Ebu Süfyan, 6. Ukbe bin Muayt, 7. Zem'a bin Esved, 8. Nevfel bin Huveylid, 9. Ebul Bahteri bin Hişam, 10. Nadr bin Haris, 11. Amr bin Süfyan, 12. Cabir bin Süfyan, 13. Münebbih bin Haccac, 14. Umeyye bin Halef, 15. Muaviye bin Amir, 16. Amir bin Zeyd, 17. Ukbe bin Zeyd, 18. Yezid bin Temin, 19. Abdulah bin Münzir, 20. Nübeyh bin Haccac...

Ve bunlardan başka elli müşrik daha müslümanlar tarafından öldürülmüş bulunuyordu...

Bu gaza sırasında 25 yaşında olan Hazreti Âli, aşağı yukarı yirmiye yakın müşriği öldürmüştü...

Bundan sonra gaza meydanında vurulmuş olan müşriklerin aşağı yukarı yirmi dördü o civarda kazılan bir kuyuya atıldıktan sonar **Efendimiz** AleyhisSelâm onların içinde bulunduğu kuyunun başına gitti... **O**'nun bir ihtiyacı olduğunu sanan müslümanlar da peşinden yürüdüler...

Efendimiz AleyhisSelâm kuyunun başına geldiği zaman, içine atılmış bulunan müşriklere şöyle hitap etti:

– **Ey kuyuya atılanlar... Ey Utbe bin Rebia... Ey Şeybe bin Rebia... Ey Umeyye bin Halef... Ey Ebu Cehil bin Hişam...**

Sizler, Rasûlullâh'ın kavminin en kötüleri idiniz... Sizler, beni yalanladınız, başkaları ise beni tasdik etti... Sizler beni yuvamdan çıkardınız, başkaları bana kucak açtı... Sizler benimle çarpıştınız, başkaları bana yardım etti...

Neticede siz, Rabbinizin size vadetmiş olduğu azabı gerçekleşmiş olarak buldunuz mu? Ben, şüphesiz ki, Rabbimin bana olan vaadini gerçekleşmiş olarak buldum...

O sırada **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanında bulunan Hazreti Ömer ve bazı ashab hayretle sordular:

– **Yâ Rasûlullâh, Sen şu cesetlere, leşlere ne diye hitap edersin ki?..**

Efendimiz AleyhisSelâm onlara yeminle hitap etti:

– **Muhammed'in varlığı kudret elinde bulunan Allâh'a yemin ederim ki, benim söylediklerimi siz onlardan daha iyi anlar bir hâlde değilsiniz!.. Ancak ne var ki, onlar bana cevap vermeye kendilerinde güç bulamazlar!..**

Daha sonra müslümanlar gazada elde edilen ganimetleri paylaşmaya başladılar... Ancak ganimetlerin taksiminde ihtilafa düşüldü... Zira bazı müslümanlar gaza sırasında **Efendimiz** yanında koruyucu olarak kalırken bazıları ön safta savaşmışlar, bazıları da ganimetleri toplamışlardı... Şimdi bazıları, bazılarından daha fazla ganimete hak kazandıklarını ileri sürüyorlardı...

İslâm'dan evvelki kavimlerde ise ganimet haramdı... O devirlerde harplerden alınan ganimetler bir yerde toplanır ve burada yakılırdı... Böylece ganimet ilk defa olarak müslümanlara helal kılınmış oluyordu...

Ganimetlerin toplanması sırasında Sa'd bin Ebi Vakkas (r.a.), **Efendimiz** AleyhisSelâm'dan bu durumun sebebini sordu:

– **Yâ Rasûlullâh, zayıflara koruyucu durumunda olan kuvvetlilere ve süvarilere de, aynı zayıfların hakkını mı dağıtacaksın?**

Efendimiz AleyhisSelâm her devirde, her kuvvetli durumda olan müslümanın kulağına küpe olacak ikazı yaptı:

– Sizler, yardıma ve rızka zaiflerin yüzünden nail olmuyor musunuz?

Bu gaza sonunda ele geçen ganimet, yüz elli deve, on at, harp âlet ve teçhizatı, çeşitli elbiseler ve bol miktarda kırmızı kadifeden ibaretti...

Bu ganimet içinden Ebu Cehil'in devesini **Efendimiz** AleyhisSelâm almış, ayrıca Münebbih bin Haccac'ın kılıcı Zülfikâr da gene **Efendimiz** AleyhisSelâm'a hediye edilmişti... Ancak **Efendimiz** AleyhisSelâm bu kılıcı daha sonra Hazreti Âli'ye hediye etmişti.

39

◆

ESİRLER HAKKINDAKİ KARAR

Efendimiz AleyhisSelâm daha sonra esirlere ne şekilde bir muamelede bulunulması yolunda ashabına danıştı...

Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.) fikrini şöyle açıkladı.

– **Yâ Nebiyullâh, esirler amcalarımızın oğullarıdır!.. Kabilemizdendirler... Kardeşlerimizdir... Benim reyim; onlardan kurtulmalık akçesi alman yolundadır... Onlardan alacağımız kurtulmalık akçesi ile kâfirlere karşı kuvvetli oluruz... Ayrıca, Allâhû Teâlâ'nın onlara doğru yolu göstermesi ve kendilerinin de bize yardımcı olmaları umulur!..**

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm Hazreti Ömer-ül Faruk (r.a.)'a sordu:

– Senin kanaatin nedir, yâ Hattaboğlu?..

Hazreti Ömer fikrini açıkaldı:

– Vallâhi ben Ebu Bekir'in fikrini pek yerinde bulmadım!.. Benim kanaatimce evvela (Ömer'in akrabası olan filancanın) boynunun vurulması için bana izin vermelisin!.. Akil için Âli'ye izin vermelisin; sonra da Hamza'ya kardeşi Abbas'ı öldürmesi için izin vermelisin... Ki böylelikle müşriklere karşı içimizde bir zaaf ve yumuşaklık bulunmadığı bilinsin... Bunlar unutulmamalıdır ki, müşriklerin eşrafı, ileri gelenleridir...

Daha sonra Abdullah bin Revaha fikrini belirtti sorulan soru üzerine:

– **Yâ Rasûlullâh, onları, ağacı çok olan bir vadi bulalım ve içine dolduralım... Sonra da ağaçları tutuşturarak onları ateşe verelim...**

Efendimiz AleyhisSelâm bu teklifler üzerine bir zaman sustu... Sonra kalkıp içeri, çadırına girdi ve bir müddet orada durdu... Bu sırada müslümanlar ortaya atılan bu fikirleri tartışıyorlar ve kısmı Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.)'ın, bir kısmı da Hazreti Ömer (r.a.)'ın fikrini destekliyorlardı...

Nihayet **Efendimiz** AleyhisSelâm çadırından dışarıya çıktı ve orada bulunanlara şöyle hitap etti:

– Allâhû Azze ve Celle, bazı kişilerin kalplerine son derece rikkat ve yumuşaklık vermiştir ki, onlar sütten daha yumuşak ve incedirler... Allâhû Teâlâ bazı kişilerin de kalplerine katılık vermiştir ki, onlar taştan daha katıdırlar...

Yâ Eba Bekr, senin hâlin İbrahim AleyhisSelâm'ın hâline benzer... O Allâh'a:

"Kim bana tâbi olur ise, muhakkak ki o bendendir... Kim de bana isyan eder ise, muhakkak ki sen Ğafûr'sun, Rahıym'sin." (14.İbrahiym: 36) **demişti.**

Yâ Eba Bekr, senin hâlin İsa AleyhisSelâm'ın hâline benzer... O Allâh'a:

"Eğer onları azaplandırırsan, elbette onlar senin kullarındır! Eğer onları bağışlarsan muhakkak ki sensin Aziyz, Hakiym olan, sen!" (5.Mâide: 118) **diye dua etmişti...**

Yâ Ömer, senin hâlin de Nuh AleyhisSelâm'a benzer; ki o Rabbine:

"Rabbim... Hakikat bilgisini inkâr edenlerden arz üzerinde hiç kimseyi bırakma!" (71.Nûh: 26) **diye dua etmişti...**

Yâ Ömer gene senin hâlin, Musa AleyhisSelâm'ın hâline benzer ki, o Rabbine:

“Rabbimiz mallarını sil-süpür; içlerini bunalt! Zira onlar acı azabı görmedikçe iman etmezler.” (10.Yûnus: 88) **dedi...**

Şimdi yapılacak işi açıklıyorum: Esirlerden hiçbirinden kurtulmalık akçesi alınmadıkça, onları serbest bırakılmasın!.. Yahut da onların -kurtulmalık akçesi vermedikleri takdirde- boyunlarını vurun!..

Yakalanan yetmiş kadar esirden ancak Ukbe bin Muayt, Nadr bin Haris gibilerin boyunları kurtulmalık akçesi vermek istemelerine rağmen vurulmuştu ki, bunlar Kureyş’in ateist yani **“Allâh’sız”**larındandı...

40

◆

EBU LEHEB'İN ÖLÜMÜ

Efendimiz AleyhisSelâm'ın amcası Hazreti Abbas (r.a.) aslında Bedir savaşından evvel, hanımı Ümmü Fazl ve azâtlı kölesi Ebu Rafi ile birlikte müslüman olmuştu... Ancak çok zengin olması ve parasının büyük bir kısmının Mekkeli müşriklerde bulunması yüzünden İslâmiyete girdiğini bir türlü açıklayamıyordu... Zira bu takdirde borç verdiği paralarını geri alması imkânsızlaşacaktı... İşte bu sebeble müslüman olduğunu açıklayamamış ve nihayet de müşriklerin ısrarı üzerine Bedir savaşına katılmak zorunda kalmıştı... Daha sonra da bilindiği üzere esir düşmüştü...

Hazreti Abbas (r.a.)'ın azâtlı kölesi Ebu Rafi ise sefere katılmamış ve Mekke'de kalmıştı... İşte bu sırada olanları onun ağzından dinleyelim:

"Ebu Leheb, çeşitli sebeplerle Bedir'e gitmemiş ve yerine Asi bin Hişam'ı tutarak yollamıştı... Aradan epeyce zaman geçti... Bir gün biz Zemzem odasında tahtadan su bardakları yapıyorduk ki, Ebu Leheb ayaklarını sürüye sürüye yanımıza geldi... Yanımda, Ümmü Fazl da bulunuyordu... Ebu Leheb sırtını bana dönerek oturdu...

O sırada dışarda bulunan halk bağırmaya başladı...

– İşte, Süfyan bin Haris geldi!.. Süfyan geldi!..

Ebu Leheb bu haberi duyunca hemen bağırdı:

– Çabuk onu bana getiriniz!.. Yemin ederim ki Bedir'den gelen en yeni haber ondadır...

Ve böyle diyerek kapının önüne çıktı... Ebu Süfyan da onun önüne geldi ve oturdu. Halk etraflarını aldılar...

Ebu Leheb merak ve heyacanla sordu:

– Ey kardeşimoğlu, anlat bakalım, neler olup, bitti? Neler yaptılar?

Ebu Süfyan gayet sakin bir şekilde anlattı:

– Andolsun ki, onlarla karşılaştığımız zaman sırtlarımızı onların eline teslim edip durduk... Bizleri diledikleri gibi öldürdüler ya da esir aldılar!.. Ancak andolsun ki, bizimkileri katiyen kınamam!.. Bizler yerle gök arasında, kır atlarla ak benizli bir yığın insanla karşılaştık ki, onlara ne bir kimse karşı durabilir, ne de bir kuvvet karşı çıkabilir!..

Ebu Süfyan bunları söyleyince kendimi tutamayarak atıldım:

– İşte onlar vallâhi meleklerdir!..

Ebu Leheb bu sözlerimi işitince feci şekilde sinirlendi ve elini kaldırarak bütün hızıyla suratıma indirdi!.. Ben de bunun üzerine yerimden fırlayarak üstüne atıldım... Ancak ben zayıf bir adam olduğum için, kısa zamanda üzerinden yere attı ve üzerime çökerek kıyasıya dövmeye başladı...

Ebu Leheb'in bu durumu karşısında Abbas (r.a.)'ın eşi olan Ümmü Fazl duvar kenarından büyük bir tahta parçasını alarak Ebu Leheb'in kafasına indiriverdi... Kalası kafasına yiyen Ebu Leheb'in başı yarıldı ve kanamaya başladı...

Ümmü Fazl, Ebu Leheb'e şiddetle çattı:

– Efendisini ondan uzakta görünce kolay yutulur lokma sandın ha?..

Ebu Leheb kanayan kafasıyla güç belâ yerinden kalktı ve sallana sallana evine gitti... Kimse ağzını açmıyordu... Bu hâdiseden sonra Ebu Leheb yedi gece ancak yaşadı... Sekinci gün ise onun ölüm haberi etrafa

yayıldı... **Allâh**, onu "Adese" denilen "Kara Hasba" adındaki bir hastalıktan öldürmüştü...

Ölümünden sonra iki üç gün ölüsü evde kaldı... Gömmediler... Ölüsü pis pis koktu... Zira Kureyşliler "Kara Hasba"dan Taundan (yani Veba) sakındıkları gibi sakınırlardı... Nihayet birisi Ebu Leheb'in oğularından birisini çevirdi ve:

– Yazıklar olsun sizin gibi evlada!.. Babanızın ölüsü evde koktu, sizse hâlâ yanına bile yanaşmıyorsunuz... Utanmıyor musunuz yaptıklarınızdan?.. diye onların bu hareketini yüzlerine vurdu...

Ebu Leheb'in oğlu ise cevap verdi:

– Biz onun kendisinden değil, hastalığından çekiniyoruz!.. O adam bunun üzerine teklif etti:

– Haydi size yardım edeyim de kaldıralım onun ölüsünü bâri!..

Sonra eve gittiler... Ancak yanına yaklaşamadılar bile... Hatta ne de ölüsünü yıkadılar... Sadece üzerine uzaktan su serptiler... Daha sonra da bir kalın beze sarıp Mekke'nin dış tarafındaki taşlığa götürüp attılar ve üstünü hayvanlar parçalamasınlar diye, taşlarla kapattılar..."

41

◆

HZ. ABBAS'IN SAKLI ALTINLARI

Hazreti Abbas (r.a.) yakalandığı zaman, yukarıda da belirttiğimiz gibi müslümanlığını açıklamamıştı... Bu yüzden de, kurtulması için, kurtulmalık akçesi yani fidyei necat ödemek zorundaydı...

Diğer esirlerle birlikte Medine'ye geldikten sonra **Efendimiz** onu yanına çağırttı ve ona şöyle konuştu:

– Yâ Abbas, kendin, kardeşinin oğlu Akil bin Talib ve Nefel bin Haris için kurtulmalık akçesi öde ki kurtulasınız... Zira zenginsin ve bunu ödemeye gücün yeter...

Hazreti Abbas müslüman olduğunu öne sürerek fidyei necatı ödememek istedi...

– Ama yâ **Rasûlullâh**, ben müslümanım!.. Kureyş'in müşrikleri beni zorla bu sefere çıkarttılar?..

Efendimiz AleyhisSelâm bu mazereti kabule yanaşmadı:

– Senin müslümanlığını **Allâh** bilir!.. Eğer, söylediğin gibi müslümanlardan isen elbette **Allâh** katlandığın zahmetin ecrini verir... Ancak mâdemki senin durumun zahirde müslümanlara karşı idi, kurtulmak için fidyei necat ödemek zorundasın...

Hazreti Abbas (r.a.) bu defa yakalandığında üzerinden alınan paranın necat olarak kabul edilmesini istedi:

– Peki öyle ise, yakaladıklarında üzerimden alınan altınları fidyei necat olarak kabul ediniz?..

Hâlbuki ona harp ganimeti olarak el konulmuştu...

– Olmaz yâ Abbas!.. O altınlara harp ganimeti olarak el konulmuştur... Senin o paradan ayrıca bir de fidyei necat ödemen gereklidir...

Hazreti Abbas bu defa başka parası olmadığını ileri sürdü:

– Fakat yâ **Rasûlullâh**, benim o paradan başkaca bir param yok ki! Mekke'de halktan dilenmemi mi istiyorsun?..

Efendimiz AleyhisSelâm bir mucize gösteriverdi:

– Yâ Abbas, o altınlar ne oldu öyle ise?..

Hazreti Abbas hayretle sordu:

– Hangi altınlar yâ Rasûlullâh?..

– Hani Mekke'den çıkacağın gün hanımın Ümmü Fazl'a teslim ettiğin altınlar?..

O sırada yanınızda kimse yoktu!.. Sen o sıra Ümmü Fazl'a "Bu seferde başıma ne geleceğini bilmiyorum!.. Şayet bir felakete uğrar da dönemezsem şu kadarı senin için, şu kadarı da Fazl için, şu kadarı da Abdullah içindir... Eee şu kadarı da Ubeydullah içindir, nihayet şu kadarı da Kusem içindir!.." diyerek bıraktığın altınlar?..

Hazreti Abbas büyük bir hayrete düşmüştü... Şaşkın şaşkın sordu:

– Bunu sana kim haber verdi yâ Rasûlullâh?.. Vallâhi bunu benden ve Ümmü Fazl'dan başka kimse bilmiyordu!..

– Allâh haber verdi yâ Abbas!..

Hazreti Abbas aynı şaşkınlık içinde Kelime-i Şehâdet getirdi:

– Şehâdet ederim ki, Allâh'tan gayrı tanrı yoktur ve Sen de O'nun Rasûlü'sün!.. Şüphesiz ki Sen doğruyu söylüyorsun!..

İşte bu hâdise üzerine Enfâl Sûresinin 70. âyeti kerîmesi nâzil oldu:

"Ey Nebi! Esirlerden elinizde bulunanlara de ki: 'Eğer Allâh kalplerinizde bir hayır (iman) **bilirse, size, sizden alınandan daha hayırlısını verir ve sizi bağışlar! Allâh Ğafûr'dur, Rahıym'dir.'"** (8.Enfâl: 70)

Hazreti Abbas, bu hâdiseyle ilgili olarak, daha sonraları şöyle buyurmuştu:

– **Allâh**, benden alınan o altınlar yerine, her biri ortaklıktan dolayı bana yirmi ukye altın kazandıran yirmi köle verdi ki, ben onlarla daha fazla zengin oldum...

Hazreti Abbas, Mekke'ye döndükten sonra uzunca bir zaman, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın emriyle müslümanlığını açıklamadı... Böylece orada bulunan müslümanlara destek oldu...

42

◆

EFENDİMİZ'İN KIZI RUKAYYE'NİN VEFATI

Bedir'den zafer kazanarak dönülmesi **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı son derece sevindirmesine rağmen karşılaştığı bir hâdise de, **O**'nu son derece üzmüştü... Bu üzücü hâdise, kendisinin Hazreti Hatice (r.a.) ile olan evliliğinden olan kızı Hazreti Rukayye'nin vefatı idi...

Evlenecek çağa geldikten sonra, **Efendimiz** AleyhisSelâm onu Ebu Leheb'in oğlu Utbe ile nişanlamıştı, Hazreti Hatice'nin arzusu üzerine... Hazreti Rukayye nişandan bir zaman sonra da, annesiyle birlikte müslüman olmuş bulunuyordu... Ancak o zaman, müslüman olanlar ile gayrı müslimlerin evlenmesinin yasak olmaması dolayısıyle ikisinin ayrılmasına lüzum görülmemişti...

Ebu Leheb'in daha sonra **Efendimiz** ile tamamen zıt gitmesi sonucu **"Leheb Sûresi"** nâzil olunca, Ebu Leheb'in karısı, oğlunun Hazreti Rukayye'den ayrılmasını şart koşmuştu... Keza bazı müşrikler de bu hususta ısrar edince, daha düğün olmadan Hazreti Rukayye ile Utbe'nin ayrılmasına karar verildi...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm kızı Hazreti Rukayye'yi Hazreti Osman bin Affan ile (r.a.) evlendirdi...

Mekke'de müslümanlara yapılan zulmün gittikçe artmasından dolayı da, nihayet Hazreti Osman, hanımı Hazreti Rukayye ile birlikte Habeşistan'a göç etti...

Onların bu hicretiyle ilgili olarak **Efendimiz** AleyhisSelâm şöyle buyurmuştu:

– Osman, Hazreti Lût'tan bu yana, Allâh yolunda ailesiyle birlikte hicret edenlerden ilkidir!..

Hazreti Rukayye'nin bu hicret sırasında yolda bir çocuğu düşmüştü. Daha sonra bir çocuğu da olmuşsa da, ki adı Abdullah koyulmuştu, o da iki yaşında iken ölmüştü...

Nihayet daha sonra Medine'ye gelmişlerdi...

Bedir seferi sırasında ise Hazreti Rukayye hastalanmıştı. Hastalığı oldukça ağır bir şekilde seyrediyordu... Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm, Hazreti Osman'a emir vererek, sefere katılmamasını, kızının başında bulunmasını istemişti... Nitekim, daha seferden dönülmeden **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın ikinci kızı olan Hazreti Rukayye vefat etmişti... **Allâh** rahmet eyleye!..

Ümmü Eymen cenazesini yıkadı, Hazreti Osman da cenazesini defnetti ve namazını kıldırdı... Hazreti Osman namaz için tekbir alırken, o sırada zafer ve dönüş müjdesini getiren Hazreti Zeyd de yanı başında ikinci bir tekbiri alıyordu...

43

◆

HZ. ÂLİ İLE HZ. FÂTIMA'NIN EVLENMESİ

Şimdi de biraz **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın en küçük ve en sevgili kızı olan Hazreti Fâtıma (r.a.)'dan bahsetmek istiyorum... Hazreti Fâtıma'nın evlenişiyle birlikte aynı zamanda İslâmî evliliğin nasıl olduğunu da bu arada zannediyorum ki görmüş olacağız, bir nebze de olsa...

Hazreti Fâtıma bir rivayete göre, Kâbe'nin yeniden inşası yılında doğmuştu ki, o zaman **Rasûlullâh** AleyhisSelâm henüz 35 yaşında bulunuyordu... Diğer bir rivayete göre de **Efendimiz** 41 yaşında iken doğmuştu...

Ancak Hazreti Abbas (r.a.)'dan nakledildiğine göre, Hazreti Âli aşağı yukarı üç yaş kadar Hazreti Fâtıma'dan büyüktü.

Hazreti Fâtıma evlenecek çağa geldikten sonra ashabı kiramdan ilk defa Hazreti Ebu Bekir es Sıddîk (r.a.) tâlip olmuştu...

Ancak **Efendimiz** AleyhisSelâm ona şu cevabı vermişti:

– Yâ Eba Bekr, ben onu evlendirmek için hakkında zuhur edecek olan ilâhî hükmü beklemekteyim...

Hazreti Ebu Bekir bunu daha sonra Hazreti Ömer'e anlatınca, o bunu şu şekilde tâbir etti:

– Yâ Eba Bekr, **Rasûlullâh** seni reddetmiş!..

Bunun üzerine Hazreti Sıddîk, Ömer (r.a.)'a teklif etti:

– Fâtıma'yı bir de sen iste bakalım **Rasûlullâh**'tan?..

Hazreti Ömer, **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'dan Hazreti Fâtıma'yı istemeye gittiği zaman hemen aynı cevabı aldı:

– Fâtıma'yı evlendirmek için hakkında zuhur edecek olan ilâhî hükmü bekliyorum, yâ Ömer!..

Hazreti Ömer bunu dönüp geldiği Hazreti Sıddîk'a anlattığı zaman aynı tâbirle karşılaştı:

– **Rasûlullâh** seni reddetmiş yâ Ömer!..

Hazreti Sıddîk ve Hazreti Faruk'dan sonra Hazreti Fâtıma'yı istemesi için Hazreti Âli (r.a.)'a teklifte bulundular...

– Fâtıma'yı bir de sen iste bakalım **Rasûlullâh**'tan...

Hazreti Âli bir an için çekindi:

– Ebu Bekir ve Ömer gibi zevâtı reddettikten sonra ben nasıl buna cesaret edebilirim ki?.. Benim elimde reddedilmemek için bir garanti yok ki?..

Bu defa akrabalık bağını ileri sürdüler. Zira Arap kavmi arasında umumiyetle amca kızıyla evlenmek tamamıyla riayet edilir bir kaideydi...

– Fâtıma senin amcanın torunu olur... **Rasûlullâh** umarız ki Fâtıma'yı sana verir!..

Hazreti Âli bu konuşmalardan sonra evine gitti, kölesiyle dertleşmeye başladı...

"Kölem bana şöyle konuştu:

– Seni, Fâtıma'yı **Rasûlullâh**'tan istemekten alıkoyan şey nedir?..

Ben de ileri sürdüm:

– Onunla evlenmek için hiçbir şeyim yok ki!..

O ısrar etti:

– Eğer gider onu **Rasûlullâh**'tan istersen, mutlaka seni reddetmez!..

Bunun üzerine cesaretimi toplayıp **Rasûlullâh**'ın huzuruna gittim... İçeri girdiğimde bütün heybet ve haşmetiyle oturuyordu... Ağzımı açacak hâli kendimde bulamadım ve susakaldım!.. Öylece kalakaldım...

Bu defa **O** konuştu:

– Niye geldin yâ Âli, bir isteğin mi var?..

Ağzımdan bir tek kelime güçlükle çıkabildi:

– Evet!..

Devam etti:

– Herhâlde Fâtıma'yı istemeye geldin?..

Bu defa da ancak aynı kelimeyi tekrar edebildim:

– Evet!..

Bunun üzerine **Rasûlullâh** AleyhisSelâm bana sordu tekrar:

– Peki, Fâtıma'ya mihir olarak verebilecek neyin var?..

Yanımda mihir olarak verilebilecek bir şey yoktu ki:

– Mihir olarak verebilecek bir şeyim yok, yâ **Rasûlullâh!..**

O zaman üstünde durdu:

– Sana vermiş olduğım Hutami'min yaptığı zırhlı gömlek ne oldu?

O gömlek duruyordu...

– Evde yâ **Rasûlullâh!?.**

– Öyleyse mihir olarak onu ver Fâtıma'ya!..

Bundan sonra Hazreti Âli kalkıp gitti... **Efendimiz** AleyhisSelâm Hazreti Fâtıma'nın fikrini sorduğunda Hazreti Fâtıma sükût etmişti... Daha sonra Hazreti Âli ile nikâhlanacağını anlayınca da ağlamaya başlamıştı... Ancak onun bu ağlamasına karşılık **Efendimiz** AleyhisSelâm şöyle buyurdu:

– Yâ Fâtıma, ne diye ağlıyorsun?.. Ben seni, isteyenlerin en âlimine, yumuşak huylulukta ve akıllılıkta en üstün olanına ve ilk defa bana tâbi olarak müslüman olanına nikâhlıyorum...

Hazreti Âli bu konuşmadan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanından ayrılarak doğruca eve gitti... Hutami'nin yapmış olduğu enli ve ağır zırhlı gömleği aldı ve Hazreti Osman'a gitti... Hazreti Osman'da bu arada evlenme işinden haberdar olmuştu...

Hazreti Âli'yi elinde zırhlı gömlekle görünce sordu:

– Hayrola yâ Âli, ne yapacaksın o gömleği?.. Hazreti Âli anlattı:

– **Rasûlullâh** AleyhisSelâm Fâtıma ile evlenmemize müsaade etti... Fâtıma'ya mihir verebilmek için bu gömleği satmaya karar verdim!.

Hazreti Osman meseleden daha evvelden haberdar olduğu için hemen teklif etti:

– Bana satar mısın yâ Âli?..

Zaten Hazreti Âli'nin niyeti de oydu...

– Elbette!..

– Sana o zırha karşılık 480 dirhem verebilirim...Kabul mü?.. Zırhın değeri idi bu fiyat...

Hattâ cömertçe bir alıştı bile...

– Kabul!..

Hazreti Osman (r.a.) hemen parayı saydı Hazreti Âli Kerremallâhu veche'nin eline ve zırhlı gömleği aldı... Tam Hazreti Âli oradan ayrılacaktı ki, Hazreti Osman şöyle konuştu:

– Yâ Âli, artık evliliğiniz kesinleşmiş sayılır... Bu sebeple ben de sana bir hediye vermek isterim...

– .....?

– Lütfen bu zırhlı gömleği düğün hediyesi olarak kabul et!..

Ve böyle diyerek Hazreti Âli'nin satmak üzere getirdiği zırhlı gömleği kendisine uzattı...

Hazreti Âli çok şaşırmıştı... Bir şey diyemedi bir an... Sevinmişti çok!..

– Teşekkür ederim yâ Osman!.. diyebildi...

Sonra eline aldığı dirhemler ve zırhlı gömlek olduğu hâlde **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın yanına döndü. Hazreti Âli olanları anlattığı zaman, bu durum **Efendimiz** AleyhisSelâm'ın çok hoşuna gitmişti... Hazreti Osman'a birçok dua etti bu hayırlılığından dolayı...

Hazreti Âli ile Hazreti Fatıma (r.a.)'nın evleneceği haberi etrafa yayıldığı zaman, bu iş bazıların hoşuna gitmemişti... **Efendimiz** AleyhisSelâm onları şu sözlerle susturuverdi:

– O'nu Âli'ye ben nikâhlamadım, Allâh nikâhladı!..

Bundan sonra derhâl düğün hazırlıklarına başlandı...

Efendimiz AleyhisSelâm 480 dirhemin üçte ikisinin yiyecek, süs ve koku için; üçte birinin de giyecek için harcanmasını emir buyurdu... Bu arada Esma Hatun'a da, Hazreti Fâtıma'nın evinin hazırlanmasını söyledi...

Hazreti Fâtıma'nın ev eşyası ve çeyizi olarak üç minderi, içi hurma lifi dolu bir yüz yastığı, saçaklı bir halı, iki el değirmeni, bir su tulumu, toprak su testisi, meşinden su bardağı, bir havlu, bir elek, tabaklanmamış koç postu, Yemen dokuması eski alacalı kilim, hurma yaprağından bir sedir, bir kadife yorgan ve Yemen işinden alacalı elbisesi bulunuyordu...

44

◆

NİKÂH MERASİMİ

Azîz okuyucularıma burada birkaç satırla çok önemli bir hususu anlattıktan sonra nikâh merasiminin nasıl yapıldığı nakletmeye çalışacağım...

Bugün birçok Müslüman aileler, erkekler ve kadınlar, bilmeyerek veya bilerek, kanuni hiçbir mecburiyeti olmadığı hâlde, sırf etrafa uymak gayesiyle, nişan yüzüğü, yahut da nikâh halkası adı altında bir altın yüzük takmaktadırlar...

Gene bazı aileler de, İslâm'da altının erkeğe haram olmasını ileri sürerek, bu yüzüğü gümüşten yaptırıp öylece takmaktadırlar...

Hâlbuki!..

İslâm Dini'nde YÜZÜK TAKMAK diye bir âdet yoktur nikâh bahsinde!.. Nikâh yüzüğü takma adedi biz Müslümanlara tamamen Hristiyanlardan geçmiştir... Yani biz Müslümanların bugün tatbik edegeldiği bu âdet tamamen bir Hristiyan âdetidir...

Hristiyanlar, gelin olacak kıza beyaz gelinlik giydirirler ve kiliseye götürürler... Kilisede papaz onların nikâhlarının kıyıldığını ilan eder, dua eder ve bundan sonra da, **"**Daima bir arada yaşamaları**"** temennisiyle gelinin ve damadın parmağına birer alyans denen nikâh yüzüğünü geçirir!..

İşte kilisede takılan bu nikâh yüzüğü ile kadın ve erkek sözde birbirine tamamen bağlanmış olurlar ve artık bu nikâhları ölene kadar devam eder... Hatırlanacağı üzere onlarda boşanma müessesi yoktur...

Ancak daha evvelce de belirttiğimiz gibi, **Efendimiz** bizim bugün tamamen uydurduğumuz bu hâlleri 1400 sene evvel işaret etmiş ve demiştir ki:

– Sizler de, sizden evvelkilerin yapmış olduklarını yapacak, hatta keler deliğine bile girseler onları takip etmek isteyeceksiniz... Sorarlar:

– Kimdir o bizden evvelkiler yâ Rasûlullâh?.. Hristiyanlar ile Yahudiler mi?

Efendimiz AleyhisSelâm **cevap buyurur:**

– Elbette ya, başka kimler olacak!..

İşte bu hadiste de görüldüğü üzere, biz bugün tamamen Hristiyan âdetlerini benimsemiş ve erkeğin kadına olan sadakatini, kadının erkeğe olan bağlılığını bir yuvarlak maden parçasına bağlamışız...

İşte bu sebeple deriz ki, İslâm Dini'nde, nikâhta yüzük takmak diye bir âdet yoktur...

Bu bir kilise âdetidir...

Evet, şimdi gelelim nikâhın nasıl yapıldığına...

Nihayet nikâh gecesi gelip çatmıştı... Davetliler nikâh yemeğine toplanmışlardı...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm bir konuşma yaptı:

– Hamd O Allâh'a aittir; nimetlerden dolayı daima O övülür, kuvvet ve kudreti dolayısıyla daima O'na ibadet edilir!..

Mülk ve saltanatına boyun eğilen, azabından korkulan, yeryüzünde ve semâlarda daima hükmünü yürüten hep O'dur... Allâhû Teâlâ karşılıklı hısımlarla nesebleri birbirine katmayı emr ve farz kılmış, bunlarla günahları ortadan kaldırmıştır...

Allâhû Teâlâ bana Fâtıma'yı Âli ile evlendirmemi emretmiştir!.. Ben de dört yüz miskal gümüş mehir ile evlendirdim!.. Razı mısın yâ

Âli?..

Hazreti Âli başını salladı...

Efendimiz AleyhisSelâm buyurdu:

– Kalk, sen de bir konuşma yap yâ Âli!..

Bunun üzerine Hazreti Âli de ayağa kalkarak **Allâh**'a hamdu senâda bulunduktan sonra şu konuşmayı yaptı:

– Rasûlullâh'ın kızı Fâtıma'yı on iki ukiye mihirle Allâh huzurunda ve şahitler önünde nikâhlıyorum!..

Böylece nikâh yapılmış oldu... Bundan sonra ortaya büyük bir tepsi içinde hurma geldi ve bu hurma herkese dağıtıldı...

Efendimiz AleyhisSelâm Hazreti Âli'ye, o gece kendisi yanlarına gelinceye kadar Hazreti Fâtıma'nın yanına girmemesini emretmişti...

Nikâh sona erip de herkes dağıldıktan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm yerinden kalktı ve gelinin evine vardı...

O sırada evde **Rasûlü Ekrem**'in dadısı Ümmü Eymen bulunuyordu...

Kapıyı açınca, **Efendimiz** içeri girmek için izin istedi ve verilince de girdi... Sordu:

– Kardeşim burada mıdır?..

Ümmü Eymen şaşırmıştı:

– Anam babam Sana feda olsun yâ **Rasûlullâh**, kardeşin de kimdir?.. **Efendimiz** buyurdu:

– Âli bin Talib'tir... Ümmü Eymen daha da şaşırmıştı...

– Sen kızını onunla nikâhladığına göre, o, Senin nasıl kardeşin olur, yâ **Rasûlullâh?..**

Efendimiz izah etti:

– Evet... O benim dinde kardeşimdir yâ Ümmü Eymen!.. Sonra da sordu:

– Esma binti Umays da burada mı?..

– Evet yâ **Rasûlullâh!..** O da buradadır... **Rasûlullâh**'ın kızına hizmete geldi!..

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm içeri girdi, oturdu ve bir tas su istedi. Sonra o tastaki sudan abdest aldı. Suyun içine misk döktü...

Sonra da Hazreti Âli'yi yanına çağırdı... Karşına oturttu... Önünde bulunan sudan eline aldı ve Hazreti Âli'nin göğsüne, kollarına, beline serpti... Sonra da dua etti:

– **Allâhumme bârik fiyma ve bârik aleyhimâ ve bârik lehüma fiy neslihimâ!..**

"Allâh'ım bu evlenmeyi mübarek kıl, onlara da hayırlı eyle, nesillerini mübarek eyle!.."

Sonra da Hazreti Fâtıma'yı yanına çağırttı... Hazreti Fâtıma utancından kıpkırmızı kesilmişti... Başı göğsüne eğik bir şekilde babasının yanına geldi...

Efendimiz AleyhisSelâm önünde bulunan sudan onun da üzerine serperken şöyle buyurdu:

– **Yâ Fâtıma, bil ki ben seni, ailemin en hayırlısı ile nikâhladım...**

Efendimiz AleyhisSelâm bundan sonra İhlas ve "Kul eûzu"leri de okudu ve kendileriyle zürriyetlerinin şeytan şerrinden emin olmaları için Allâhû Teâlâ'ya niyazda bulundu...

Sonra da Hazreti Âli'ye:

– Haydi Allâh'ın ismi ve berekâtıyla zevcinin yanına gir!..

Diyerek ayrılıp evine döndü...

Bundan sonra **Efendimiz** AleyhisSelâm üç gün müddetle yeni evlilerin yanına gitmedi... Hazreti Fâtıma, **Efendimiz** AleyhisSelâm'ı pek fazla seviyordu. Nitekim bu yüzden, **O**'nun hakikat âlemine geçişinden sonra ancak altı ay yaşayabilmiş ve akabinde o da babasına kavuşmuştu...

Şimdi size Hazreti Fâtıma'nın bir **"Divan"**[1] toplantısı sırasında babası için okumuş olduğu Salâvatı Şerîfe'yi Seyyid Abdul Aziz ed Debbağ Hazretlerinin **"EL İBRİZ"** adlı kitabından nakletmek istiyorum:

"Allâhümme salli alâ men ruhuhu mihrabül ervahi vel melâiketi vel kevn. Allâhümme salli alâ huve imamul enbiyai vel mürselin. Allâhümme salli alâ men huve imamı ehlil cenneti ibadullahil müminiyn"

Bu salâvatı şerîfe**, "DUA ve ZİKİR"** isimli eserimizde ne şekilde elde edildiğine dair izahatıyla birlikte mevcuttur...

Evlilikten bu yana iki ay kadar geçmişti...

Hazreti Âli, hem buğday öğütmek ile meşgûl oluyor, hem de diğer ev işleri ile meşgûl oluyordu... Keza Hazreti Fâtıma da zarif nahif bir bünyeye sahip olması dolayısıyla pek çok yoruluyordu... Zira buğdayı değirmende öğütmek vazifesi de ona aitti...

Bu durumda Hazreti Âli bir gün Hazreti Fâtıma'ya teklif etti:

– Ya Fâtıma, buğdaylarla uğraşmaktan göğsüme ağrı saplanır oldu!.. Babana da birçok esir hizmetçi geldi! Bari git de, o esirlerden birinin sana yardımcı olarak verilmesini babandan iste?

Hazreti Fâtıma da zaten son derece yorgundu...

– Öyle ya, benim de ellerim un öğütmekten kabardı!.. Babama söyleyeyim bir bakalım...

Ve böyle diyerek doğruca **Efendimiz**'in yanına vardı...

Efendimiz AleyhisSelâm, Hazreti Fâtıma'yı görünce tebessümle karşıladı:

– Hoşgeldin kızım!.. Hayrola bir arzun mu var?..

Efendimiz'in kendisinin bir derdi oluşunu sezişi karşısında Hazreti Fâtıma çekinerek, derdini açıklamaktan utandı... Boynunu bükerek cevap verdi:

– Sadece sizi görmeye gelmiştim babacığım!..

Ve bir süre daha babasının yanında kaldıktan sonra evine döndü...

Eve geldiğinde Hazreti Âli neticeyi sordu merakla:

– Ne yaptın yâ Fâtıma?..

– Babamın yanına gidince **O**'ndan bir hizmetçi istemekten utandım ve bir şey söylemeden çıkıp geldim!.. İstersen beraber gidelim...

Ve beraberce çıkıp tekrar huzura gittiler...

Efendimiz AleyhisSelâm onları beraberce tekrar gelmiş görünce ısrar etti:

– **Hayrola ne derdiniz var?..** Hazreti Âli durumu anlattı:

– Yâ **Rasûlullâh**, buğdaylarla uğraşmaktan göğsüme ağrılar giriyor...

Hazreti Fâtıma da onu destekledi:

– Babacığım, ellerim kabarıyor un öğütmekten!.. **Allâh**'ın Sana vermiş olduğu esir hizmetçilerden birisini yardımcı olarak bize verebilmen mümkün müdür acaba?..

Efendimiz AleyhisSelâm düşünceli bir hâlde başını salladı ve cevap verdi:

– **Andolsun ki, size bir hizmetçi vermem mümkün değildir!.. Daha Ehli Suffe'yi çağırıp da karınlarını doyuracak biraz ekmek, açlıklarını giderecek biraz yiyecek bulamadım!.. Ben, o esirleri satıp, onların bedelleriyle Ehli Suffe'yi geçindirecek bir şeyler temin etmeye çalışıyorum...**

Ancak istersiniz size, bu isteğinizden daha hayırlı bir şey öğreteyim:

Gece yatacağınız zaman 33 defa "Subhanallâh", 33 defa "Elhamdulillâh", 33 defa da "Allâhuekber" deyiniz...

45

◆

HZ. ÂLİ'NİN "EBU TURAB" LAKABINI ALMASI

Evliliği takip eden günlerden birisinde **Efendimiz** AleyhisSelâm, kızıyla Hazreti Âli'yi ziyarete gitmişti... O gece de aksi gibi Hazreti Fâtıma ile Hazreti Âli bir meseleden dolayı münakaşa etmişlerdi...

Efendimiz AleyhisSelâm eve geldiğinde içerde Hazreti Âli'yi göremeyince sordu kızına:

– **Âli nerede yâ Fâtıma?..** Hazreti Fâtıma cevap verdi:

– Aramızda bir tartışma geçmişti, bana darılıp gündüz uykusunu dışarıda uyumak için çıkıp gitti!..

Efendimiz AleyhisSelâm o sırada dışardan geçen Sehl bin Sad (r.a.)'a sordu:

– Bakıver bakalım Âli nerelerde?.. O da kısa bir araştırmadan sonra gelip cevap verdi:

– Mescid'de uyuyor yâ **Rasûlullâh...**

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm kalkıp doğruca mescide gitti: Hazreti Âli mescitde yanı üzerine yatmış uyuyordu... Gömleği üzerinden sıyrılmış, vücudu toza toprağa bulanmıştı... Yanına çöken **Efendimiz** üzerindeki tozu toprağı eliyle silkerken seslendi:

– **Kalk yâ Eba Turab!.. Kalk yâ Eba Turab!..**

Bundan sonra Hazreti Âli anlatırdı:

“Benim için o günden sonra “Ebu Turab” künyesinden daha hayırlı hiçbir isim bulunmadı... Ne zaman ki birisi beni bu isimle çağırırdı, benim içim ferahlar, büyük rahatlık duyardım...”

46

◆

YAHUDİLERİN DÜZENLEDİĞİ SUİKAST

Beni Nadır ve Beni Kureyza iki yahudi kavminin adı idi ki, bunların yurtları Medine'ye iki saatlik mesafede bulunuyordu... **Rasûlullâh** AleyhisSelâm Medine'ye hicret ettiği zaman, daha evvelden naklettiğimiz gibi, bunlarla birer anlaşma yapmıştı... Bu mukavele hükmüne göre karşılıklı mal ve can emniyeti mukabilinde yardım söz konusu idi...

Bir gün **Rasûlullâh** AleyhisSelâm, bereberinde Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer, Hazreti Âli, Hazreti Zübeyr, Hazreti Talha, Hazreti Sa'd bin Muaz, Sa'd bin Ubade ve Useyd bin Hudeyr (r.a.) olduğu hâlde; Beni Amir'den iki kişinin can diyetini vermek üzere Beni Nadır'ın yurduna gitmişti...

Efendimiz onların eşrafıyla görüşüp konuştuktan sonra:

– Haklısın, sana yardım ederiz yâ Ebe'l Kasım!.. demişler ve sonrada yanından savuşmuşlardı... Ancak bu savuşmanın hemen akabinde de aralarında birleşerek şöyle bir suikast düzenlediler...

Aralarından Amr bin Hicaş adındaki yahudi büyükçe bir taş alacak ve o sırada **Rasûlullâh** AleyhisSelâm'ın oturmakta olduğu duvarın arkasına çıkacak ve bu taşı oradan **Rasûlullâh**'ın kafasına bırakacaktı...

Ancak bu düzenlenen suikast Cibrîl AleyhisSelâm vasıtasıyla **Efendimiz** AleyhisSelâm'a bildirildi... **Efendimiz** derhâl yerinden kalktı

ve durumu yanında bulunan ashabı kirama anlattı... Sonra da Beni Nadır'a ihtar etti:

– **On gün içinde bu araziyi terk ediniz ve Medine'den çıkıp gidiniz... Her kimi bu vadedilen müddetin sonunda burada görürsem, şüphesiz ki, onun boynu vurulur!..**

Beni Nadır'a bu haber yayılınca son derece korktular. Ve bu korkuyla yol hazırlıklarına başladılar... Ancak Medine'de bulunan Abdullah bin Übey başkanlığındaki yahudiler de boş durmuyorlardı... El altından onlara haber gönderdiler:

– Yerinizde oturunuz!.. Biz size yardım ederiz!.. Beni Kureyza dahi yardım eder!..

Beni Nadır yahudileri bu yardım vaatlerini alınca yola çıkmaktan vazgeçtiler... Bunun üzerine **Rasûlü Ekrem** AleyhisSelâm, Beni Nadır yahudilerine vadedilen on günlük süre sonunda harp ilan etti...

Büyük bir sefer hazırlandı ve müslümanlar yirmi gün süreyle Beni Nadır yahudilerinin bölgesini kuşatma altına aldılar... Bu süre zarfında ne Medine'deki münafıklar, ne de Beni Kureyza yahudileri onlara yardım edecek cesareti bulamamışlardı...

Kuşatma altında bulunan Beni Nadır nihayet aman dilemek zorunda kaldı... Bunun üzerine amanları kabul oldu ve kendilerine **"**Develerine yükleyip götürebildikleri kadar mal almak**"** hakkı tanınarak gitmelerine müsaade edildi...

Yahudiler hezimetlerini belli etmemek için şarkılar söyleyerek Medine içinden çıkıp gittiler... Onların bu hezimetleri Haşr Sûresinin iki âyetinde de anlatılıyordu...

Bundan kısa bir süre sonra Beni Kureyza yahudileri de anlaşmayı bozuverdiler...

Bunun üzerine **Efendimiz** AleyhisSelâm, Beni Kureyza üzerine sefer tertipledi ve onların erkeklerini öldürdü, kadınlarını ve çocuklarını mallarıyla birlikte paylaştırdı... Zira onlar harp ilan etmişlerdi... Bundan sonra Medine, bütün yahudilerden temizlenmiş oluyordu...

47

◆

YAHUDİ ŞAİRİN KATLİ

Ka’b bin Eşref, Medine yahudilerinin en azgınıydı... Müslümanlar ve **Rasûlullâh** AleyhisSelâm için akla hayale gelmedik iftiralarla şiirler düzenliyor ve hicv ediyordu...

Bedir gazasından sonra iyice azmış ve müşriklerin hezimetine çok üzülerek, uzun uzun ağıtlar, mersiyeler okumuştu...

İşte Ka’b’ın bu iyice azgınlığından sonra bir gün **Rasûlullâh** AleyhisSelâm ashaba sordu:

– Ka’b bin Eşref’i içinizden kim öldürebilir ki? Zira o **Allâh ve Rasûlü**’ne eziyet etmiştir...

Ashabtan Muhammed bin Mesleme tâlip oldu:

– İster misin onu ben öldüreyim yâ **Rasûlullâh?..**

Efendimiz AleyhisSelâm tasdik etti:

– İsterim ya!..

Bunun üzerine Mesleme huzurdan ayrıldı ve birkaç gün bu işin hazırlığını yaptı... Muhammed bin Mesleme (r.a.), nihayet Ka’b’ın müslüman olan süt kardeşi Ebu Naile, Ubad bin Bişr gibi bazı arkadaşlarıyla görüşüp beraberce, Ka’b’ın öldürülmesine karar verdiler...

Ancak onun yanına bir oyunla gitmeleri gerekiyordu. Bunun için aralarında bir çare buldular ve doğruca **Rasûlullâh** AleyhisSelâm’ın huzuruna vardılar... Ve anlatıp meseleyi müsaade istediler:

– Yâ **Rasûlullâh**, Ka’b’ı sevindirmek için hakkınızda, aleyhinizde bazı şeyler söylemek icap edecek... Acaba böyle bazı şeyler söylememize

müsaade eder misiniz?..

Efendimiz onlara müsaade verdi:

– Hatırınıza ne gelirse söyleyebilirsiniz!..

Bundan sonra Muhammed bin Mesleme huzurdan çıktı ve doğruca Ka'b'ın yanına gitti. Ve ona şöyle konuştu:

– Bu adam **(Rasûlullâh)** bizden sadaka istedi... Çok ağır vergiler tahsis etti!.. Ben de bu yüzden ödünç bir şeyler almak üzere sana geldim!..

Ka'b'ın ağzına lâyık bir fırsat doğmuştu!.. Hemen atıldı:

– Elbette ya!.. Muhakkak olan sizin sıkıntılarınızı dertlerinizi daha da çoğaltacak...

Muhammed bin Mesleme devam etti:

– Ne yapalım bir kere **O**'na tâbi olmuş bulunduk!.. **O**'nu birden bırakamıyoruz!.. Bakacağız bakalım, sonu nasıl gelir!.. Şimdi biz senden bir iki deve yükü kadar hurma istiyoruz?.. Acaba bize ödünç olarak bu miktar hurmayı verebilir misin?..

Ka'b eline geçen fırsatı kaçırmak istemezdi:

– Peki verebilirim, ancak bana ne rehin bırakacaksınız?.. İbni Mesleme ile arkadaşları sordular:

– Ne istersin bizden rehine olarak?.. Ka'b ağır bir şart ileri sürdü:

– Kadınlarınızı!..

Hiç olur muydu bu?..

– Kadınlarımızı sana nasıl rehine verebiliriz ki?.. Bugün Arabın en güzel sîması sensin!.. (Kadınlarımızın gönlü sana akıverir de, başımıza iş açarız!..)

Ka'b başka bir ağır teklifte bulundu:

– Öyle ise oğullarınızı rehine bırakın!..

Bu da gerçekten berbat bir teklifti!..

– Oğullarımızı sana nasıl rehine bırakabiliriz ki?.. Sonra onlara bir iki deve yükü hurmaya rehin olundu diye sövülür de, bize ebedî bir leke olur!.. Ancak, bak istersen sana silahlarımızı, zırhlarımızı rehine bırakalım?.. Ha?..

Bu teklife Ka'b'ın da aklı yatmıştı...

– Olur!.. Kabul!.. İbni Mesleme öbür gece gelsin ve emanetleri bırakarak istediği hurmaları alsın!..

Tayin edilen vakitte İbni Mesleme, Eşref bin Ka'b'ın içinde oturduğu, etrafı surlarla çevrilmiş eve yahut başka bir deyimle kaleye geldi... Yanında bu defa Ka'b'ın süt kardeşi Naile de bulunuyordu... Kalenin yanına geldikleri zaman dışardan seslendiler... Ka'b onların sesini duyunca içeriye girmeleri için izin verdi:

Sonra da misafirlerini karşılamak üzere odasından çıkarak aşağıya, onların yanına doğru yürüdü...

Karısı arkasından seslendi:

– Bu saatte karanlıkta nereye çıkıyorsun böyle?.. Ka'b cevap verdi:

– Bu gelen İbni Mesleme ile süt kardeşim Naile'dir!..

Onlara biraz yardım edecektim de onun için geldiler...

Kadının sezisi kuvvetli idi:

– Emin ol ben öyle bir ses işitim ki, ondan kan damlıyordu!.. Yani şerrli bir sesti... Ka'b itiraz etti:

– Hayır bu İbni Meseleme ile Naile'dir... Hem şunu bilmelisin ki, cömert olan insan, gece vakti kılıç darbesine çağırılsa bile, muhakkak o çağırıya icabet eder!.. Kaçmaz!..

Sonra aşağıya indi gelenleri karşıladı...

İbni Mesleme yanında gelen Ebu Abs bin Cebr, Haris bin Evs ve Abbad bin Bişr'i de kaleden içeriye sokmuştu... Ve gelirken onlara şöyle talimat vermişti:

– Ka’b geldiği zaman ben onun saçlarının ne güzel koktuğunu söyleyerek, saçlarını koklarım. Sonra da size koklatmak isterim... Ben onun başını tuttuğum zaman siz de kılıçlarınızı çekip Ka’b’ın üzerine saldırır ve kılıçlarınızı tepesine sırtına vurursunuz...

Ka’b gerçekten, onların yanına geldiği zaman güzel kokular saçıyordu... Yanlarına yaklaştığı zaman İbni Mesleme ona doğru yürüyerek konuştu:

– Bu kadar güzel kokuyu ömrümde duymamıştım!.. Ne güzel bir koku!..

Ka’b kadınlarla çok ilgili olduğu için böyle şeylere de çok dikkat ediyordu... İzahat verdi öğünerek İbni Mesleme’ye:

– Ne sanıyorsun?.. Arabın en asil ve en güzel kadınları sînemde yaşıyor!..

İbni Mesleme yanına yaklaşarak sordu:

– Şu saçlarını yakından koklamama müsaade eder misin?.. Ka’b iftiharla başını uzattı:

– Elbette!.. Koklayın bakalım!.. Nasıl? İbni Mesleme kokladı... Sonra arkadaşlarına koklattı...

Ve bu arada bağırdı:

– Haydi!.. Vurun!.. İndirin kılıçlarınızı!..

Zaten onun demesine kalmadan arkadaşları kılıçlarını indirmeye başlamışlardı... Ka’b bu arada korkunç bir çığlık attı, kılıçları yiyince... Sonra iniltiyle yere yıkıldı...

Evden kadınlar ve bazı uşaklar fırlarken, müslümanlar işlerini bitirmişiler, yahudilerin en şerrlilerinin işini bitirmişlerdi... Son süratle Ka’b’ın kafasını keserek **Rasûlullâh** AleyhisSelâm’ın huzuruna getirdiler...

Daha sonra **Rasûlü Ekrem**'in huzuruna gelen yahudiler, Ka'b'ın katilini şikayet ederek onu öldürenlerin cezalandırılmasını istediler... Ancak **Efendimiz** onlara Ka'b'ın yapmış olduklarını birer birer anlattı ve kendisine bu davranışlarda bulunmaması için defalarca ihtar edilmiş olduğunu belirtti...

Böylece İslâm'ın büyük düşmanlarından yahudi şairi Ka'b da temizlenmiş oldu...

48

◆

BEDİR'DE YARALANAN MÜŞRİĞİN RASÛLULLÂH'A KASTI

Umeyr bin Vehb, Bedir günü müslümanlara karşı müşriklerin safında savaşan birisiydi... Müslümanların ordusunu daha karşıdan görünce sayılarını tahmin ve tespit etmişti... Tam mânâsıyla cin fikirli bir adamdı...

Nitekim savaş sırasında çok şiddetli çarpışmış, daha sonra kılıç darbeleriyle yerlere yıkılmıştı... Müslümanlar onu ölüler arasında bırakıp gitmişlerdi!.. Hâlbuki o sadece yaralanmıştı, ölmemişti.

Zira, kaderinde bambaşka bir son yazılıydı onun!..

Müslümanlar gittikten sonra, ölülerin arasından sıyrılmış ve sürüne sürüne oradan uzaklaşmış ve Mekke'ye dönmüştü... Oğlu ise müslümanlara esir düşmüştü... İyileştikten sonra bir gün Haremi Şerif'e gelmiş, amcasının oğlu Safvan bin Umeyye ile birlikte dertleşiyorlardı...

Umeyr, gene bir türlü tesirinden kurtulamadığı Bedir savaşından bahsediyordu...

Safvan sözünü kesti onun:

– Andolsun ki, bu kadar yakınımız zâyi olduktan sonra yaşamanın hiçbir kıymeti yok!.. Böyle yaşamanın **Allâh** belâsını versin!.. Umeyr de ona hak verdi:

– Haklısın!.. Onlar öldükten sonra yaşamanın hiçbir faydası yok!.. Ancak ne yapayım ki başımda bir sürü borcum var!.. Üstelik borcumu

ödeyecek beş kuruşluk malım da yok!.. Ardımdan çoluk çocuğumun perişan olmayacağını, açlık, sefaletten helâk olmayacaklarını bilsem, ben bilirdim ya **O Muhammed**'e yapacağımı!.. Neyse!.. Dua etsin gene de bu kadar borçlu oluşuma!..

– Ne yapardın?..

– Alır kılıcımı, atlar hayvanıma, doğruca gider Medine'ye öldürürdüm kendisini!..

– Nasıl varırdın yanına?..

– Sebep zaten hazır benim için... Oğlum ellerinde esir...

Onu kurtarmak için gidiyormuş gibi yapardım...

Safvan bu fırsatı kaçırmak istemedi:

– Peki ben senin bütün borcunu ve ailenin geçimini üzerime alsam, sen bu dediklerini yapar mısın?.. Bilirsin ki sözümde dururum ve dediklerimi yapmak için de şartlarım müsaittir!?. Ha?..

Umeyr bir an durdu ve düşündü. Sonra kararını açıkladı:

– Öyle ise bu konuştuklarımız tamamen aramızda kalsın ve kimseye açıklama!..

– Söz!..

Umeyr yerinden kalktı, evine gitti; kılıcını biledi ve zehirledi; sonra da atına atlayıp Medine yoluna koyuldu...

İKİNCİ KİTABIN SONU...

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hz. **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965

yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **"Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla"** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **"RUH İNSAN CİN"**i yayınlamıştır.

Kurân'daki **"dumansız ateş"** ve **"gözeneklere nüfuz eden ateş"** uyarılarının **"ışınsal enerjiye"** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**'ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**'da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **"DİN"** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen'i temeline oturtarak, Hz. Muhammed (AleyhisSelâm)'ın neyi anlatmak istediğini **"OKU"**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini'ni, Kur'ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) **hadisleri temelinde** kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hz. Muhammed'dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini "Ahmed Hulûsi benim" şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır.** Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hz. **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, **"DİN ADAMI"** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü**'nü muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce **kendisine yakıştırılan her türlü pâye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasî, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) **anlatan** bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
   (Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
4. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997

Hayırseverler tarafından basılan bu eserlerden, http://www.ahmedhulusi.org/tr/kuran/kuran-talep linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca kargo ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.
Bu eserlerin temin edilebileceği adres aşağıdaki gibidir:
KİTSAN: Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı No:41/3-4 Sultanahmet/İSTANBUL
Tel: 0212 513 67 69

DAĞITIM MERKEZİ: Akasya A.1 Plaza Kat: 30 No: 196 Acıbadem/İSTANBUL

Tel: 0216 504 12 33 - www.kuraniste.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SIDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SIRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SIRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(*Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte*)

AHMED HULÛSİ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu (114 Bölüm)
3. Abdulbasît Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" (114 Bölüm)

B. BEYNİN SIRLARI

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz
5. Beyin Çalışma Sistemi
6. Beyindeki Evren Gerçeği

C. MUSTAFA CECELİ Sordu AHMED HULÛSİ Yanıtladı

1. Altın Çağ'da İslâm
2. Neden Türkiye'ye Dönmüyorsun?
3. Halife İnsan
4. Beynin Gerçek Yapısı
5. Kuantum Beyin
6. İbadet Nedir?
7. B Sırrı Nedir?
8. İslâm'ı Anlamak ve Yaşamak
9. Allâh, Bir Tanrı Değildir!
10. Zerre Küllün Aynasıdır!
11. İlminde, İlmiyle İlmini Seyir
12. Ruh Konusu
13. Hoşgörü

D. İNSAN VE DİN

1. Ahmed Hulûsi, "Muhammedî"dir!
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak

8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. Tanrı Merkezli Din mi?
17. İlim - İrade - Kudret

E. YENİLEN
1. Anladığım İslâm
2. Tanrı Ulu mudur?

F. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)
1. Dostça Bir Söyleşi
2. Tanrı mı Allâh mı?
3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

G. KONFERANSLAR
1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Antalya Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Falez Sohbeti
7. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulûsi'nin tüm videolarını http://www.ahmedhulusi.org/tr/videolar adresinden izleyebilir ve indirebilirsiniz.
* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş tüm eserlerine www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allâh Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Sûret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Yenilen
2. İnsan ve Din
3. Yaşamın Gerçeği
4. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
5. İslâm
6. İslâm'ın Temel Esasları

7. Hz. Muhammed Neyi OKUdu?
8. Akıl ve İman
9. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği
2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm
9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mi'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

* Ahmed Hulûsi'nin tüm sesli sohbetlerini http://www.ahmedhulusi.org/tr/sohbetler adresinden dinleyebilir ve indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (13 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du?
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVRİLMİŞ KİTAPLARI

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ
İngilizce (Yeni)

2. İNSAN VE DİN
İngilizce (Yeni)

3. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)

4. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

5. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca (Yeni Çeviri), Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

6. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

7. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca

8. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca

9. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça

10. DOST'TAN DOSTA
Fransızca

11. MESAJLAR
Fransızca

12. TECELLİYÂT
İngilizce (Yeni Çeviri)

13. RUH İNSAN CİN
İngilizce

14. DUA VE ZİKİR
İngilizce (Yeni), Almanca (Yeni Çeviri), Azerice

15. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice

16. KENDİNİ TANI
İngilizce

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş kitap ve videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsi'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

NOTLAR

Notes

[←1]

Divan: Dünya üzerinde meydana gelecek büyük hâdiseler üzerinde ilâhî takdir ışığında karar alıp uygulatan, karar organının adıdır... Her ayın belli gününde toplanır. Başkanı Efendimiz, O bulunmadığı zamanlarda Gavs'ül Â'zâm Abdulkâdir Geylânî'dir...Divan'da ayrıca Seyyid Ahmed Rufaî, Seyyid Ahmed Bedevî, Seyyid İbrahim Dusukî ve Şah Bahaeddin Nakşibendi'den ibaret olan 4'ler yanısıra, 5'ler, 7'ler, 11'ler ve 40'lardan bazıları bulunur. Divan'a katılan üyelerin sayısı 66'dır. Bu sayının üçte birine yakın kısmı hâlen yaşayan velîlerden, geri kalanı ise eskilerdendir. Hazreti Fâtıma validemiz de bazen misafir olarak bu toplantıya gelirler... Hızır AleyhisSelâm ise umumiyetle bu toplantılarda hazır bulunur...